Chương 221: Dương mưu (7000 nguyệt phiếu cộng canh)

Nửa ngày sau đó, bộ đội kỵ binh sư đoàn 33 lục tục đến, thoáng cái trong làng nhét đầy kỵ binh.

Vương Trung nói với sư trưởng sư đoàn 33: "Mọi người cứ ăn uống thoải mái, cần bổ sung gì thì bổ sung ngay, xong rồi thì ra khỏi thành dựng lều trại chuẩn bị nghỉ qua đêm, thành phố nằm trong tầm pháo của địch, đừng tập trung quá đông người trong thành."

Vị sư trưởng chào: "Rõ. Khó trách tôi thấy rất nhiều bộ binh và thiết giáp đều đóng quân ngoài thành, hóa ra là vì đề phòng pháo kích."

Vương Trung: "Chứ còn gì nữa? Nếu không phải lo bọn chúng bắn pháo, tôi cũng đâu muốn để anh em phơi nắng ngoài này."

Vị sư trưởng: "Chúng tôi sẽ phái một tiểu đội đi thăm dò vị trí pháo binh của chúng."

Vương Trung: "Không quân trinh sát được vị trí pháo binh của chúng rồi, nhưng căn cứ vào ảnh chụp, chúng bố trí rất nhiều quân tinh nhuệ quanh đó, bao gồm một tiểu đoàn pháo phòng không, và một lượng lớn bộ binh.

"Tôi khuyên các anh chỉ nên phái một đội cảm tử là được rồi, đừng hy sinh quá nhiều người. Mục tiêu chính của chúng ta là cả vùng thảo nguyên rộng lớn này, bọn chúng chắc chắn không đủ người để phòng thủ trên một khu vực rộng lớn như thế."

Vương Trung vừa nói, vừa cầm gậy chỉ huy khoanh một vòng tròn lớn trên bản đồ.

Pavlov: "Trinh sát không quân cũng không phát hiện thấy trận địa phòng ngự kiên cố nào trên thảo nguyên, cho dù có thì tiếp tế cũng là vấn đề. Quân đội càng hiện đại hóa, càng cơ giới hóa thì càng bất lợi khi tác chiến trên thảo nguyên, trong khi kỵ binh các anh lại có thể tự do di chuyển."

Vương Trung: "Chính vì thế tôi mới yêu cầu Bộ Tổng tư lệnh điều động kỵ binh cho tôi, hai quân của các anh sẽ chia làm hai cánh, tung hoành trên thảo nguyên. Tôi biết các anh được trang bị lựu đạn cháy, nhưng tôi yêu cầu các anh không được đối đầu trực diện với lực lượng thiết giáp của địch, gặp xe thiết giáp, thậm chí là xe bán xích thì cũng phải vòng tránh.

"Nhiệm vụ của các anh chỉ có tấn công hậu cần của bọn chúng."

"Chỉ có hậu cần thôi sao?"

"Phải."

Lúc này Pavlov nói: "Quân kỵ binh vẫn chưa đến đông đủ, cậu mới chỉ nói chuyện với một vị sư trưởng, ngày mai còn phải nhắc lại."

Lúc này vị sư trưởng sư đoàn 33 nói: "Thật ra quân chúng tôi chỉ có hai sư đoàn, còn quân đoàn kỵ binh 21 thậm chí chỉ có một sư đoàn, ngay cả cơ quan bộ chỉ huy cũng tinh giản."

Vương Trung nhíu mày: "Vì sao?"

"Vì không còn kỵ binh." Vị sư trưởng nhún vai, "Phần lớn các sư đoàn kỵ binh đều được chuyển đổi thành sư đoàn xe tăng, các vị tư lệnh sư đoàn, tư lệnh quân đoàn kỵ binh cũng lắc mình biến thành tư lệnh sư đoàn xe tăng, tư lệnh quân đoàn xe tăng."

Vương Trung cau mày: "Cho dù kỵ binh không còn phù hợp với chiến tranh hiện đại, cũng không thể làm như vậy, kỵ binh và xe tăng hoàn toàn khác nhau! Chỉ có những kẻ thiếu hiểu biết mới đánh đồng chúng."

Vị sư trưởng lúng túng nói: "Có lẽ ý của thượng cấp là, xe tăng dùng để cơ động sâu sau khi chọc thủng phòng tuyến của địch, kỵ binh cũng vậy."

"Hỗn xược!" Vương Trung quát: "Cách sử dụng kỵ binh và xe tăng khác nhau một trời một vực, tôi phải gọi điện thoại cho đại tướng Tuganev, yêu cầu ông ấy dừng ngay việc chuyển đổi này lại."

Lúc này Pavlov nói: "Việc chuyển đổi kỵ binh thành lính xe tăng không có vấn đề gì, chúng ta duy trì lực lượng kỵ binh quy mô lớn như vậy, không chuyển đổi thì biết làm sao? Trên đại thảo nguyên Nam Ant có thể dùng kỵ binh, nhưng trên vùng đất đen của Kazaria thì sao? Trong rừng rậm và đầm lầy ở Livonia thì sao?

"Vấn đề then chốt là cần phải huấn luyện đầy đủ cho sĩ quan và binh sĩ kỵ binh! Khiến họ hiểu được cách sử dụng lực lượng xe tăng, đúng không?"

Vương Trung suy nghĩ một chút, thấy Pavlov nói cũng có lý, bèn thôi không bàn đến chuyện này nữa, mà hỏi vị sư trưởng kỵ binh trước mặt: "Ý anh là hai quân đoàn kỵ binh có thực lực không đồng đều? Vậy kế hoạch ban đầu của chúng ta, mỗi quân đoàn phụ trách một cánh không thực hiện được rồi."

Vị sư trưởng: "Có thể điều một phần quân số của sư đoàn còn lại bên quân chúng tôi sang tăng cường cho quân đoàn 21."

"Các chiến sĩ có ý kiến gì không?" Vương Trung hỏi.

"Sẽ không đâu, đều là đồng đội vào sinh ra tử với nhau cả." Vị sư trưởng mỉm cười.

"Rất tốt." Vương Trung quay sang Pavlov: "Lập tức tiến hành việc điều động đi."

"Giao cho tôi."

Nói rồi, Vương Trung vỗ vai vị sư trưởng: "Tối nay mọi người chịu khó ngủ lều, ngày mai, sau khi toàn bộ kỵ binh tập kết đầy đủ, chúng ta sẽ phát động tấn công trong đêm. Nhân lúc trời tối, chúng ta sẽ bất ngờ đánh vào

sâu trong thảo nguyên, khiến bọn chúng trở tay không kịp."

————

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân số 10 của Prosen, một chiếc xe thùng chở sĩ quan liên lạc của không quân chạy đến trước lều chỉ huy.

Lúc này đã là chín giờ tối, nhưng trời vẫn chưa tối hẳn.

Vị trung tá không quân bước xuống xe, sải bước vào lều.

Trong lều, thượng tướng Pock đang vừa hùng hùng hổ hổ đập muỗi vừa chửi: "Chết tiệt! Rokossovsky muốn để lũ muỗi cắn chết chúng ta hay sao? Muỗi, còn cả chấy rận nữa!"

Nghe thấy hai chữ "chấy rận", vị trung tá không quân quyết định dừng bước, giữ một khoảng cách an toàn với vị thượng tướng.

Vị tướng trừng mắt nhìn anh ta: "Tôi chưa có chấy rận, quần áo của tôi đều được giặt bằng nước nóng! Nhưng cứ ở trên cái đất thảo nguyên này thêm vài ngày nữa thì không biết chừng! Binh lính của chúng ta rất nhiều người đã bị chấy rận rồi! Cho nên, hi vọng không quân có tin tốt!"

Vị trung tá không quân lấy túi tài liệu ra: "Đương nhiên là có tin tốt, chúng tôi đã phá hủy trận địa pháo binh của Rokossovsky. Những trận địa này đều được phòng thủ bởi Thần tiễn, vì phá hủy chúng, chúng tôi đã mất bốn chiếc Stuka, bốn tổ lái giàu kinh nghiệm đã không trở về! Điều đó chứng tỏ đây là trận địa thật, pháo binh của Rokossovsky đã bị thiệt hại nặng nề!"

Vị thượng tướng ra hiệu, viên phụ tá của ông ta lập tức tiến lên nhận túi tài liệu, mở ra lấy những thứ bên trong: "Là ảnh chụp."

Vị thượng tướng: "Ảnh chụp trận địa pháo binh của địch bị phá hủy sao?"

"Vâng, còn có cả ảnh chụp sở chỉ huy của Rokossovsky bị đánh sập."

"Hừ." Vị thượng tướng giật lấy xấp ảnh từ tay viên phụ tá, nhanh chóng lướt qua, sau đó mắng: "Khốn kiếp! Trận địa pháo binh này nhìn giống như bị phá hủy sao? Xác pháo, xác xe đâu?"

"Chuyên gia tình báo của chúng tôi phán đoán, chúng đã được di chuyển đi nơi khác." Vị trung tá nói.

"Xác cũng di chuyển?" Vị thượng tướng chất vấn: "Vô lý!"

Vị trung tá thản nhiên đáp: "Có lẽ là để gây nhiễu phán đoán của chúng ta. Rokossovsky rất giảo hoạt..."

"Rokossovsky rất giảo hoạt, vì thế đây rất có thể là trận địa giả! Trong chiến dịch Olaci cũng có báo cáo như vậy! Loktev cũng vậy!"

Vị trung tá: "Nhưng những trận địa này đều được Thần tiễn bảo vệ. Ant đang chịu tổn thất nặng nề về tu sĩ cầu nguyện, không có khả năng dùng họ để bảo vệ trận địa giả."

Thượng tướng Pock dừng lại, bởi vì ông ta cũng là người Prosen, cũng có sự cẩn trọng đặc trưng của người Prosen, sự cẩn trọng này mách bảo ông ta, quả thật không có khả năng dùng những tu sĩ cầu nguyện vốn đã rất quý giá để phòng thủ cho trận địa giả.

Nhưng trong lòng ông ta vẫn thấy có gì đó không đúng lắm, bèn nói với Tham mưu trưởng: "Gọi điện thoại cho sư đoàn 190, hỏi xem hôm nay họ có bị pháo kích không."

Tham mưu trưởng gật đầu.

Rất nhanh, báo cáo đã được gửi về: "Sư đoàn 190 hôm nay không bị pháo kích."

Kỳ thực là vì Vương Trung không cho trinh sát tiền phương nên không biết phải pháo kích vào đâu. Nhưng thượng tướng Pock không thể nào biết được điều này.

Ông ta nhìn sang vị trung tá không quân, người sau tự hào ngẩng cao đầu, chóp mũi hếch lên trời.

Thượng tướng Pock: "Được rồi, cứ cho là không quân đã hoàn thành nhiệm vụ. Còn gì đáng chú ý nữa không?"

Vị trung tá lập tức đáp: "Có, xin mời ngài xem ảnh số 110 đến 143."

Thượng tướng Pock cúi đầu lật tìm ảnh, nhưng ông ta còn chưa tìm được đến số đó thì viên phụ tá đã rút ra một tập ảnh đưa tới.

Vị thượng tướng nhanh chóng lướt qua, hỏi: "Đây là cái gì? Lực lượng thiết giáp đang hành quân sao?"

"Không, bụi mù mịt như vậy, có vẻ như là một lượng lớn kỵ binh đang hành quân trên đường cái. Ngoài ra, những bức ảnh chụp phía sau còn cho thấy cảnh kỵ binh nghỉ ngơi trên thảo nguyên, ngựa của họ được thả rông gặm cỏ."

Thượng tướng Pock cau mày: "Kỵ binh?"

Viên phụ tá cười nói: "Chẳng lẽ định lặp lại sai lầm ngu ngốc của Melainia sao?"

Thượng tướng Pock trừng mắt nhìn viên phụ tá: "Đừng nói vậy, đó là tuyên truyền của Đế quốc thôi! Thực tế là, kỵ binh của Melainia suýt chút nữa đã chọc thủng phòng tuyến bộ binh của chúng ta, nhưng đúng lúc đó thì xe bán xích và pháo tự hành ập đến. Lúc đó, bộ binh của chúng ta còn chưa được cơ giới hóa như bây giờ, hoàn toàn là sư đoàn bộ binh thuần túy, tình hình khi đó rất nguy hiểm."

Thượng tướng Pock nói xong, cẩn thận quan sát những bức ảnh trong tay.

Cả bộ tư lệnh im phăng phắc.

Nhưng ngay sau đó, bên ngoài lều vọng lại tiếng dế kêu râm ran.

Vị thượng tướng quát: "Bắt nó im miệng cho tôi!"

"Gì cơ ạ? Dế ạ?" Viên phụ tá giật nảy mình.

"Phải, bất kể bằng cách nào, bắt nó im miệng cho tôi!"

Viên phụ tá bất đắc dĩ đi ra ngoài lều.

Ông ta vừa đi khỏi, thượng tướng Pock liền vỗ đùi: "Tôi biết rồi, Rokossovsky, hắn định dùng kỵ binh đánh vào thảo nguyên, quấy rối tuyến hậu cần của chúng ta!"

Tham mưu trưởng: "Dùng kỵ binh sao? Liệu có...hơi kỳ quặc không, kỵ binh lấy gì để đối phó với xe thiết giáp của chúng ta?"

"Không cần đối phó!" Thượng tướng Pock nói: "Gặp phải xe thiết giáp, xe tăng thì chạy là được rồi! Chúng ta tổng cộng chỉ có một lữ đoàn cơ động phía sau, cùng một lữ đoàn Vệ giáo phụ trách phòng thủ hậu phương, về cơ bản chỉ có thể đảm bảo an toàn cho những vị trí trọng yếu, nếu kỵ binh ập đến với số lượng lớn thì không thể nào đối phó nổi!"

Tham mưu trưởng: "Nhưng kỵ binh đã là binh chủng lạc hậu rồi, quân đội chúng ta đã không còn sư đoàn kỵ binh nào nữa, theo tôi được biết thì Liên hiệp Vương quốc cũng vậy, chỉ có Hợp Chủng Quốc của họ là còn."

"Vấn đề không phải là lạc hậu hay không, mà là do hoàn cảnh, do đặc thù địa hình nơi này! Lực lượng thiết giáp bị hậu cần kìm hãm, không thể phát huy hết tác dụng, trong khi kỵ binh lại có thể tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên! Rokossovsky đã nhận ra điều này, vì thế hắn điều động lực lượng kỵ binh, chuẩn bị phát động chiến tranh tiêu hao!"

Vị trung tá không quân: "Đó là thuật ngữ của hải quân..."

"Không cần biết là thuật ngữ của ai! Chiến tranh tiêu hao là cách miêu tả chính xác nhất, hoặc là chiến tranh phá giao thông đường biển trên bộ! Lực lượng kỵ binh sẽ giống như tuần dương hạm của hải quân, tấn công vào khắp mọi nơi trên tuyến đường tiếp tế của chúng ta, vòng qua tất cả các tuyến phòng ngự.

"Rất nhanh thôi, xe tải của chúng ta sẽ không dám ra khỏi căn cứ nếu không có lực lượng hộ tống, còn xe thiết giáp của lực lượng hộ tống sẽ nhanh chóng bị hao mòn trên thảo nguyên, hiểu không? Nghĩ kỹ lại xem từ khi tiến vào thảo nguyên đến giờ, chúng ta đã tổn thất bao nhiêu xe tăng, xe cộ do những nguyên nhân ngoài chiến đấu rồi?"

Thượng tướng Pock nói xong, bắt đầu đi đi lại lại trong lều chỉ huy.

Lúc này, viên phụ tá của ông ta quay trở lại, trên tay cầm một chiếc hộp cơm: "Báo cáo! Tôi bắt được con dế rồi!"

Thượng tướng Pock giật nảy mình: "Dế gì?"

"Hả?"

"Giờ này rồi mà cậu còn rảnh rỗi bắt dế? Ném đi!"

"Nhưng nhỡ đâu nó lại kêu thì sao?" Viên phụ tá nói.

"Thì để cho nó kêu!"

"Hả?"

Tham mưu trưởng ra sức ra hiệu cho viên phụ tá, dùng khẩu hình nói: "Giết nó đi, nhanh lên."

Đúng lúc này, con dế trong hộp cơm lại râm ran cất tiếng kêu.

Bầu không khí trở nên vô cùng gượng gạo.

Thượng tướng Pock không thể nhịn được nữa: "Bắt nó im miệng cho tôi!"

(Hết chương)

Chương 222: Kỵ binh xuất kích

Trên thực tế, 8 giờ sáng ngày 17, hai quân đoàn kỵ binh trên danh nghĩa đã tập kết đầy đủ.

Cùng đến còn có hơn bốn trăm người chăn nuôi địa phương.

Vương Trung quyết định tập trung đại diện những người chăn nuôi, cùng tất cả sĩ quan cấp đại đội trở lên của các quân đoàn kỵ binh lại, phổ biến một số điểm cần lưu ý khi tác chiến.

Ban đầu, hắn định đợi quân địch pháo kích buổi sáng xong rồi mới tập hợp, nhưng đợi đến tận tám giờ mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Cứ chờ đợi mãi cũng không phải là cách, Vương Trung bèn chuyển địa điểm tập kết ra đồng cỏ ngoài thành, nếu gặp phải pháo kích hoặc không kích thì có thể nhanh chóng phân tán, ẩn nấp.

Vì vậy, tám rưỡi sáng hôm đó, tất cả sĩ quan cấp đại đội trở lên của hai quân đoàn kỵ binh (trên danh nghĩa), cùng với đại diện những người chăn nuôi tập trung trên đồng cỏ ngoài thành.

Vương Trung lấy một chiếc xe jeep làm bục phát biểu, trèo lên.

"Thưa các anh em!" Hắn bắt đầu: "Lần tấn công này, tôi quyết định giao trọng trách cho kỵ binh, giao cho các anh em! Có người nói kỵ binh đã bị đào thải, nhưng tôi cho rằng, trên đời này không có binh chủng nào là vô dụng, chỉ cần có điều kiện chiến trường phù hợp, kỵ binh hoàn toàn có thể phát huy tác dụng to lớn!"

Trên thực tế, ở địa cầu, sau này người Nga cũng phát hiện ra rằng, ở một số khu vực nhất định, kỵ binh có thể phát huy tác dụng rất lớn. Vì vậy, họ đã tái lập các quân đoàn kỵ binh, và sử dụng với số lượng lớn trong cuộc phản công ở phía Nam.

Lúc bấy giờ, lực lượng thiết giáp của quân Đức sau trận Kursk đã bị tổn thất nặng nề, có sư đoàn chỉ còn chưa đến mười xe tăng còn hoạt động được.

Xe tăng đã vậy, các trang bị kỹ thuật khác cũng chịu tổn thất rất lớn, vì thế, một lượng lớn bộ binh và lính sơn chiến của quân Đức buộc phải rút lui bằng cách hành quân bộ, và trở thành mục tiêu bị kỵ binh truy kích.

Có thể nói, đó chính là thời khắc huy hoàng cuối cùng của các đơn vị kỵ binh.

Sau đó, kỵ binh cũng được sử dụng để vượt dãy Carpathian, nhưng lần này thì không hiệu quả, bởi vì sau khi vượt qua dãy Carpathian là đến vùng đồng bằng Đông Âu với mật độ dân số tương đối dày đặc, hơn nữa, quân Đức cũng đã được bổ sung trang bị, vì thế kỵ binh Nga đã chịu tổn thất nặng nề.

Điều đó cũng cho thấy kỵ binh có rất nhiều hạn chế, chỉ có thể phát huy tác dụng lớn trong một số điều kiện đặc thù.

Mà Vương Trung tất nhiên đã tiếp thu kinh nghiệm xương máu của người Nga, hắn tuyệt đối sẽ không sử dụng kỵ binh ở những nơi dân cư đông đúc.

Nhưng lúc này, ngay tại nơi đây, vùng thảo nguyên rộng lớn này chính là chiến trường lý tưởng cho kỵ binh!

Trong game "Hearts of Iron", có một chiến thuật gọi là "chạy ngựa", ý là lợi dụng ưu thế cơ động cao, nhu cầu hậu cần thấp của kỵ binh, người chơi sẽ sử dụng một lượng nhỏ kỵ binh làm quân chủ lực, chạy toán loạn trên bản đồ, kéo lê quân chủ lực của địch chạy theo, sau đó nhân lúc hỗn loạn chiếm đủ số điểm chiến thắng để giành chiến thắng.

Vốn dĩ, chiến thuật này chỉ là lợi dụng lỗ hổng trong game và trí tuệ nhân tạo kém thông minh của máy tính, nhưng lúc này, Vương Trung bỗng nhận ra từ "chạy ngựa" rất thích hợp để miêu tả chiến thuật sắp tới của mình.

Vương Trung lại nhìn những sĩ quan kỵ binh trước mặt, quyết định động viên tinh thần bọn họ một chút: "Vào thời kỳ của súng hỏa mai, kỵ binh là binh chủng cần phải tác chiến độc lập nhất!"

Câu này hoàn toàn chính xác, trong thời kỳ của đội hình hàng ngang và súng hỏa mai, kỵ binh cần phải dũng cảm, có tinh thần tự giác, thậm chí là có chút hung hãn, tàn bạo, vì thế, rất nhiều khi, quân đội cho phép kỵ binh uống rượu, cướp bóc, chính là vì để duy trì sự hung hãn đó.

Vương Trung: "Trong cuộc chiến với tên bạo chúa kia, người Cossack thường xuyên tự ý hành động, không cần mệnh lệnh của tướng quân, tự mình tìm cách đánh vào đội quân nhu của địch.

"Bây giờ, tôi yêu cầu các anh em phát huy truyền thống đó! Hôm nay, chúng ta sẽ xuất phát, lợi dụng màn đêm vượt qua phòng tuyến của địch,

sau đó thoải mái tấn công đội quân nhu của chúng!

"Yêu cầu của tôi đối với các anh em rất đơn giản, gặp phải lực lượng thiết giáp và những đơn vị có sức chiến đấu khác của địch thì vòng tránh, chỉ tấn công vào đội vận tải của bọn chúng!

"Các anh em phải đánh cho hệ thống hậu cần của chúng tê liệt hoàn toàn!"

Lúc này, trong số các sĩ quan kỵ binh có người hét lên: "Chúng tôi được trang bị lựu đạn cháy, có thể đối phó với xe tăng của chúng!"

"Tôi biết các anh em có thể đối phó." Vương Trung dừng lại một chút: "Tôi biết các anh em có đủ dũng khí và kỹ năng để phá hủy xe tăng của chúng, nhưng đó không phải là nhiệm vụ lần này của chúng ta. Chúng ta có rất nhiều cách để đối phó với xe tăng của chúng, nhưng người có thể phá hủy hậu cần của bọn chúng chỉ có các anh em!"

Sau đó, Vương Trung chỉ tay vào những người chăn nuôi đang đứng chờ: "Tôi yêu cầu các anh em mang theo đầy đủ lương khô, phải có thể tác chiến trong tình trạng không có tiếp tế trong vòng một tuần! Sau khi hậu cần của địch bị tê liệt, chúng ta sẽ phát động phản công, tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng!

"Trong một tuần này, ngoài không quân thỉnh thoảng yểm trợ, các anh em phải tự mình xoay sở. Còn những người đồng hương này sẽ là người dẫn đường cho các anh em, mỗi đại đội sẽ có ít nhất một người dẫn đường.

"Họ đều là những người có kinh nghiệm sinh tồn dày dặn trên thảo nguyên, họ sẽ giúp các anh em vượt qua một tuần lễ này."

Vương Trung nói xong, một người trong số những người chăn nuôi đứng dậy: "Thời kỳ nội chiến, tôi là sĩ quan phụ tá của Petliura, sau khi chiến tranh kết thúc, tôi bị đưa vào trại cải tạo lao động năm năm. Mười năm trở lại đây, cuộc sống của chúng tôi ngày càng được cải thiện, Petliura chết tiệt, tôi sẽ cùng các anh em chiến đấu!"

Vương Trung kinh ngạc nhìn người chăn nuôi này, thầm nghĩ, ông ta có thể sống đến ngày hôm nay, chứng tỏ giáo hội cũng khá nhân từ.

Nhưng lần này, ông ta lập công, chắc là sẽ không bị thanh toán nữa.

Vương Trung lấy lại quyền chủ trì cuộc họp: "Bây giờ bắt đầu phân công người dẫn đường, Vasili!"

Vasili cầm tập tài liệu, cũng trèo lên xe jeep, mượn ánh nắng ban mai, đọc to danh sách: "Abernasenko, đến trung đội 1, đại đội 1, tiểu đoàn 1, sư đoàn 33, quân đoàn 20..."

Vương Trung nhảy xuống xe jeep, nhường "sân khấu" cho Vasili.

Lúc này, Rodionovich, tư lệnh quân đoàn kỵ binh số 20 đi đến bên cạnh hắn, nói: "Tôi không ngờ kỵ binh lại có ngày được giao phó trọng trách."

Vương Trung: "Tôi cũng vậy, sau khi đến đây khảo sát thực tế mới nhận ra, kỵ binh mới là binh chủng thích hợp nhất. Ban đầu tôi định dùng xe jeep của Hợp Chủng Quốc để thực hiện nhiệm vụ này, nhưng tiếc là điều kiện ở đây quá khắc nghiệt, phải dùng kỵ binh mới được."

Rodionovich: "Xem ra ngài coi thảo nguyên Nam Ant là thảo nguyên quê nhà rồi."

"Ừ, không ngờ lại khác biệt lớn đến vậy."

Vương Trung vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía mặt trời, thảo nguyên dưới ánh nắng ban mai đẹp như một bức tranh.

Hắn bỗng nhớ đến thảo nguyên Kazaria, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì quả thực rất giống.

Lúc này, Vasili nhảy xuống xe jeep, giơ tay chào theo kiểu quân đội: "Báo cáo tướng quân, đã phân công xong 400 người dẫn đường."

Vương Trung gật đầu, nói với Rodionovich: "Cho anh em nhận thuốc lá và rượu xong thì xuất phát luôn đi, tập trung ở đây càng lâu, nguy cơ bị pháo kích và oanh tạc càng lớn, cố gắng phân tán tối đa, đừng để máy bay địch phát hiện."

Rodionovich giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó xoay người chạy về phía con ngựa của mình.

Vương Trung lại trèo lên xe jeep.

Vài phút sau, các sĩ quan cấp đại đội, tiểu đoàn của kỵ binh cưỡi những con tuấn mã béo tốt, nối đuôi nhau đi qua trước mặt Vương Trung, chạy về phía đơn vị của mình đang đóng quân rải rác trên thảo nguyên.

Mỗi khi một hàng quân đi qua trước mặt, tất cả đều đồng loạt quay đầu nhìn Vương Trung.

Trước kia, Vương Trung vẫn cảm thấy kiểu chào theo kiểu quân đội của người Nga hơi buồn cười, cằm hếch lên tận trời.

Nhưng lúc này, khi bản thân trở thành người được chào, hắn bỗng thấy động tác hếch cằm lên trời này trông rất oai phong.

Vương Trung đứng trên xe jeep, dõi theo các sĩ quan phía trước.

"Chiến thắng trở về!" Hắn buột miệng hô lớn.

"Uraa!" Các sĩ quan đồng thanh đáp lại, âm thanh vang dội như sấm, như sét.

————

Một giờ sau, Vương Trung về tới kho hàng là nơi đóng quân của tập đoàn quân.

Popov vẫn đang một mình chơi cờ, thấy Vương Trung đi vào, liền mở miệng nói: "Tiếng hoan hô ở đây cũng nghe thấy được. Lần trước ở đất Ant chỉ có

Kutuzov là đi đến đâu cũng có tiếng hoan hô như vậy."

Vương Trung: "Tôi cứ tưởng là Peter Đại đế."

"Không thể nào." Popov lắc đầu, "Ở giữa còn có cả Ekaterina nữa."

Pavlov: "Linh mục đi theo quân đội mà nói đùa thế có thích hợp không?"

Popov nhún vai: "Yên tâm đi, tiếng hoan hô lúc nãy bên ngoài chắc chắn đã khiến không ít người mất ngủ, tôi nói đùa vài câu cũng chẳng sao."

Vương Trung lái câu chuyện sang chuyện quân sự: "Lúc tôi đi động viên kỵ binh, có chuyện gì xảy ra không?"

"Có thể có chuyện gì được chứ? Bọn Prosen yên tĩnh lắm, chẳng pháo kích cũng chẳng tấn công gì cả. Có vài toán trinh sát định lén lút đột nhập nhưng sau khi chạm trán với đội tuần tra của chúng ta thì nhanh chóng rút lui."

Vương Trung: "Chắc bọn chúng không có vấn đề về hậu cần đâu nhỉ?"

————

"Hiệu quả hậu cần của chúng ta còn tệ hơn dự đoán hôm qua." Tham mưu trưởng tập đoàn quân số 10 nghiêm mặt báo cáo với tướng Pock, "Vì oanh tạc cơ hai động cơ của địch đã ném bom Shepetovka."

Nói rồi hắn quay sang tấm bản đồ bên cạnh, cầm gậy chỉ vào vị trí sở chỉ huy phương diện quân phía Tây: "Có lẽ là lực lượng không quân thuộc phương diện quân phía Tây. Cuộc oanh tạc dường như có sự chỉ dẫn của du kích mặt đất, kích nổ rất nhiều đạn dược, hơn nữa đám cháy bùng lên từ nhiên liệu đến giờ vẫn chưa được dập tắt."

Tướng Pock mím môi, im lặng mấy giây mới hỏi: "Báo cáo xong chưa?"

"Rồi ạ."

Pock: "Ý anh là nhiên liệu và đạn dược của chúng ta đã bị oanh tạc cơ địch phá hủy?"

"Vâng, chúng tôi dự tính phải đến ngày 20 mới có thể bổ sung xong. Tin tốt là trong lúc chờ nhiên liệu và đạn dược, chúng ta có thể sửa chữa xe tăng bị hỏng, đến ngày 20, số xe tăng sẵn sàng chiến đấu sẽ tăng thêm 10%."

Pock mắng: "Nhưng kỵ binh của địch sẽ sớm tấn công! Rokossovsky sẽ không ngồi chờ trên thảo nguyên, vì chờ càng lâu thì khả năng bị oanh tạc và pháo kích càng lớn! Kỵ binh của hắn sẽ càn quét cả thảo nguyên!"

Tham mưu trưởng: "Hay là chia trung đoàn pháo tự hành thành nhiều nhóm nhỏ, bố trí phòng thủ ở các điểm then chốt trên tuyến đường tiếp tế?"

"Không kịp nữa rồi." Pock lắc đầu, "Hôm qua quay được nhiều kỵ binh thế kia, hôm nay bọn chúng sẽ đến quấy rối đường tiếp tế của chúng ta. Chỉ huy giỏi chắc chắn sẽ nắm bắt thời cơ, anh thấy Rokossovsky là loại chỉ

huy nào? Là kẻ bất tài vô dụng sao?"

"À thì..." Tham mưu trưởng ấp úng.

Pock tự hỏi tự trả lời: "Không phải! Rõ ràng là không phải! Nếu không thì những tướng lĩnh của chúng ta bị hắn đánh bại chẳng phải còn kém cỏi hơn cả kẻ bất tài sao? Hắn nhất định sẽ nắm bắt cơ hội này!"

Tướng Pock vừa nói vừa đi đi lại lại trong lều chỉ huy.

Tham mưu trưởng: "Hay là để không quân nỗ lực bắn phá đội kỵ binh đang di chuyển trên mặt đất?"

"Không quân có tác dụng gì, chúng ta đã đổ bộ lên Liên Hiệp Vương Quốc rồi."

Pock đứng trước bản đồ: "Bây giờ muốn giảm bớt thương vong chỉ còn cách rút đội tiếp tế về, co cụm gần các trạm quân nhu có phòng thủ kiên cố."

"Quân nhu của địch cũng cần tiếp tế, nhiều nhất là bọn chúng quấy rối ở khu vực chúng ta kiểm soát năm đến tám ngày, cứ để quân án binh bất động, thắt lưng buộc bụng, đợi chúng ăn hết lương thực mang theo người rồi tự rút lui!"

Tham mưu trưởng: "Cái này... có phải quá tiêu cực rồi không?"

Pock dậm mạnh chân: "Vậy anh có cách nào đối phó với đám kỵ binh này? Co cụm phòng ngự chờ chúng rút lui, chúng ta có thể lập tức khôi phục tiếp tế! Nếu để địch phá hủy nhiều xe tải thì mới thật sự là hỏng bét! Co cụm phòng thủ, đây là cách ứng phó phù hợp nhất lúc này!"

Pock nhìn chằm chằm bản đồ vài giây, lặp lại: "Phù hợp nhất!"

(Hết chương)

Chương 223: Không đất hợp nhất

Yeisk, sở chỉ huy tập đoàn quân cơ động số 1.

Pavlov: "Lỡ như địch áp dụng chiến thuật co đầu rút cổ thì sao? Kỵ binh đâu có khả năng công kiên gì."

Vương Trung: "Cậu thử nghĩ xem thời đại bộ binh hàng ngang người ta đối phó với tình huống này như thế nào."

Lúc Pavlov sờ cằm trầm ngâm suy nghĩ, Vasili liền lên tiếng: "Thời đại bộ binh hàng ngang dùng đội hình vuông đối phó với kỵ binh, kỵ binh cơ bản không có cách nào với đội hình vuông, cứng rắn tấn công cũng không được. Cách đối phó là đưa đội hình vuông vào tầm bắn của pháo."

Vương Trung: "Đúng vậy, địch đóng cửa cố thủ, chơi trò mai rùa, pháo binh của chúng ta có thể ra oai phủ đầu, nơi nào pháo không tới được thì để không quân xử lý."

Pavlov nói: "Thực ra, có đối phó với cái mai rùa của bọn chúng hay không cũng chẳng sao, mục tiêu của chúng ta là cản bước địch chứ không phải tiêu diệt chúng, bọn chúng co cụm lại không động đậy là chúng ta đạt được mục đích rồi."

Vương Trung búng tay: "Cậu nói..."

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng ồn ào.

"Chuyện gì vậy?" Vương Trung quay đầu hỏi.

Thượng sĩ Grigory: "Để tôi ra ngoài xem sao."

Rất nhanh Grigory đã quay lại, còn dẫn theo ông lão chăn gia súc trước đó cung cấp thông tin bản đồ cho Vương Trung.

Ông lão mặc quân phục kỵ binh cũ kỹ, đội mũ da, trước ngực còn đeo huân chương Thánh George sáng loáng.

Nhìn kỹ cây gậy ông lão chống cũng được thay bằng quân đao.

Vasili hít một hơi lạnh.

Vương Trung vội hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Vasili: "Quân đao đó, chắc là do Sa hoàng ban tặng, hình dáng đó là quân đao hoàng gia ban tặng."

Ra là vậy, bảo hoàng đảng cứng rắn.

Con trai của ông lão nói với Vương Trung: "Ngài khuyên cha tôi giùm! Ông ấy nhất quyết đòi ra tiền tuyến!"

Vương Trung: "Ông cụ, ông đã giúp chúng tôi rất nhiều bằng cách cung cấp thông tin về thảo nguyên rồi..."

"Tôi năm nay tám mươi lăm tuổi lẻ năm tháng, thân thể còn tráng kiện lắm! Năm đó quân Anatolia xâm lược, tôi đã dùng quân đao này chém bay đầu bọn chúng!" Ông lão vừa nói vừa vỗ ngực, "Tôi muốn bảo vệ Ant như trước đây, sao các cậu lại không cho tôi đi chứ?"

Vương Trung: "Ông đã 85 tuổi rồi!"

"Hừ!" Ông lão khinh thường nhìn Vương Trung, "Nói đến chuyện cưỡi ngựa chém đầu, tướng quân đây chưa chắc đã hơn được tôi đâu! Cho tôi đi đi tướng quân!"

Vương Trung: "Cứ để lớp trẻ lo liệu, họ làm được."

Nói rồi Vương Trung nói với con trai của ông lão: "Mau đưa ông cụ đi nghỉ ngơi đi, lỡ ông ấy ngã thì nguy."

Đúng lúc này chuông điện thoại reo lên, Pavlov đang xem náo nhiệt, vội vàng chạy tới nghe máy: "Sở chỉ huy tập đoàn quân nghe đây, bao nhiêu máy bay địch? Rõ."

Hắn còn chưa kịp đặt ống nghe xuống thì còi báo động phòng không vang lên.

Pavlov nhìn Vương Trung: "48 chiếc hai động cơ, số lượng Stuka tương tự, có 24 chiếc 109 yểm hộ."

Vương Trung: "May mà chúng ta xuất phát sớm, không thì tổn thất lớn rồi."

"Cái gì? Xuất phát? Đám kỵ binh đông như kiến ngoài thành đều xuất phát rồi sao? Cho tôi đi với!" Ông lão vừa la hét vừa cố ý không chống quân đao, đứng thẳng bằng hai chân, "Nhìn xem! Tướng quân nhìn tôi này!"

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng pháo phòng không bắn, tiếng hú của Stuka bổ nhào.

Vương Trung và những người khác đều nằm rạp xuống.

Con trai ông lão muốn kéo ông lão xuống đất nhưng bị ông lão hất ra: "Đừng kéo tôi! Tôi không sợ, máy bay thì có gì mà sợ!"

Tiếng nổ vang lên từ ngoài cửa sổ, bom hàng không khiến trần nhà kho rung lên bụi đất rơi lả tả.

Ông lão đứng trong bụi mù, vung vẩy quân đao: "Tôi không sợ! Loại máy bay yếu đuối đó không dọa nổi con trai của thảo nguyên đâu! Không dọa nổi!"

————

Cùng lúc đó, Drachenko lại một lần nữa dẫn đầu phi đội oanh tạc cơ chiến đấu thứ tư tuần tra trên không.

"Cái gì đang chạy trên mặt đất thế kia?" Hắn lầm bầm một câu, mở radio hỏi đồng đội, "Này, đội phó, cậu nhìn xem cái gì đang chạy trên mặt đất kìa?"

Chiếc máy bay của đội phó nghiêng cánh, sau đó vang lên câu trả lời: "Hình như... không giống xe tăng, bụi ít quá, lại còn mảnh nữa. Bụi bánh xích không như thế."

Sau đó radio rơi vào im lặng.

Không biết ai đó đột nhiên lên tiếng: "Có khi nào là kỵ binh không?"

"Kỵ binh á? Không phải nghe nói gần đây kỵ binh bị cắt giảm biên chế rồi sao? Sao có thể có nhiều kỵ binh thế kia?"

Mọi người bắt đầu bàn tán.

Drachenko đột nhiên nói: "Thôi kệ đi, có một điều chắc chắn là Prosen không có kỵ binh! Đó là quân ta! Bọn họ tấn công rầm rộ như vậy chắc chắn là đang tấn công! Chúng ta bay về phía trước bọn họ, ném bom phá hủy trận địa phòng ngự của địch!"

"Được đấy, hợp lý!"

Drachenko đạp nhẹ bánh lái, điều chỉnh hướng bay một chút, hướng về phía kỵ binh đang tấn công.

Rất nhanh khói bụi mù mịt do kỵ binh tạo ra đã biến mất.

Khoảng mười phút sau, trong radio có người hô: "Phía trước! Có xe bọc thép xếp thành vòng tròn trên mặt đất!"

Drachenko lắc cánh, nhìn xuống, gần như ngay lập tức xác định: "Chuẩn rồi! Hơn nữa xe bọc thép đều được sơn màu xám! Trung đội 1 đi theo tôi, trung đội 2, 3 bay lên phía trước một chút xem có mục tiêu nào khác không! Không được lãng phí hỏa lực!"

"Rõ!"

Cùng lúc Drachenko nhận được câu trả lời, chiếc máy bay của hắn đã xoay 180 độ, bổ nhào xuống.

Lúc bổ nhào, Drachenko chợt nghĩ, hay là mình nên học theo Stuka của Prosen, gắn còi báo động cho máy bay, tạo ra âm thanh uy hiếp tinh thần quân địch.

Như bây giờ chẳng hạn, lũ Prosen thậm chí còn chưa phát hiện ra bị oanh tạc!

Hắn vừa nghĩ như vậy thì thấy có người Prosen chỉ tay lên trời, miệng há hốc, chắc là đang hét lớn.

Ngay sau đó, doanh trại Prosen giống như tổ kiến bị tạt nước, kiến ba khoang chạy tán loạn khắp nơi.

"Muộn rồi!" Drachenko nhấn nút ném bom.

————

Joseph - trung úy thuộc lữ đoàn cơ động hậu phương của Prosen nằm rạp người trên mặt đất, đất cát bám đầy gáy, theo cổ áo chui vào trong người.

Hắn lớn tiếng chửi rủa.

Từ khi quân Ant được trang bị loại oanh tạc cơ xấu xí nhìn như cái bình sữa này, cường độ oanh tạc của bọn chúng đột nhiên tăng mạnh.

Đầu năm nay, lúc tiếp nhận tân binh bổ sung, Joseph còn vỗ ngực nói với đám lính mới toanh này rằng Il-2 của địch nhìn có vẻ đáng sợ nhưng thực ra đa phần đều ném bom không trúng, chỉ có thể dựa vào mật độ hỏa lực để bù đắp cho độ chính xác kém cỏi.

Hắn còn nói chỉ những kẻ cực kỳ đen đủi mới bị trúng bom trong lúc Il-2 oanh tạc.

Sự thật đúng là như vậy, năm ngoái lữ đoàn cơ động hậu phương cũng từng nhiều lần bị Il-2 oanh tạc, bình thường hơn trăm lượt oanh tạc của Il-2 chỉ gây ra hai ba trăm thương vong, trung bình mỗi chiếc tiêu diệt ba người.

Xe tải bị thiệt hại nhiều hơn một chút, nhưng nhìn chung không vượt quá 10% tổng số.

Cho nên báo cáo tổng kết của lữ đoàn cơ động có nói, Il-2 không phải là mối đe dọa quá lớn, nhất là khi có pháo phòng không yểm trợ, phi công Ant sẽ ném bom bừa bãi rồi bỏ chạy, rất ít khi quay đầu tấn công lần hai.

Ngược lại, oanh tạc cơ hai động cơ của Ant lại là mối đe dọa lớn hơn nhiều, bởi vì những chiếc máy bay này có độ chính xác khi oanh tạc cao hơn, sức công phá của bom cũng lớn hơn.

Il-2 có quá nhiều giáp, mang theo quá ít bom và rocket.

Nhưng tình hình năm nay đã thay đổi.

Ban đầu Il-2 bắt đầu bắn loại bom chùm, bao phủ một vùng rộng lớn, gây thương vong nặng nề cho quân Prosen.

Nhưng rất nhanh sau đó quân Prosen đã phát hiện ra nhược điểm của loại rocket này, bắt đầu tăng khoảng cách giữa các xe khi dừng, dàn đội hình rộng ra, hiệu quả sát thương của bom chùm giảm mạnh.

Nhưng ngay sau đó, oanh tạc cơ bổ nhào của địch bắt đầu được đưa vào chiến đấu.

Loại máy bay chiến đấu mập mạp như bình sữa này có thể mang theo bom có sức công phá lớn, lại có thể ném bom tương đối chính xác, sau khi ném bom xong có thể nhanh chóng rút lui, thậm chí còn có thể giao chiến với Bf 109 tới yểm trợ, vô cùng đáng sợ.

Nếu phát hiện mục tiêu không có pháo phòng không yểm trợ, những chiếc oanh tạc cơ này sẽ quay đầu bắn phá, dùng hỏa lực súng máy dữ dội tấn công binh lính dưới mặt đất và các loại xe bọc thép hạng nhẹ.

Đạn 12,7 ly của chúng thậm chí có thể xuyên thủng cả lớp giáp che đầu của xe bán xích 251.

Kể từ khi loại oanh tạc cơ mới này xuất hiện, hiệu quả oanh tạc đường không của quân địch đột nhiên tăng cao.

Nghe nói sở dĩ như vậy là vì quân Ant đã chọn phi công ưu tú để lái loại máy bay mới này, chỉ những phi công có thành tích xuất sắc khi lái Il-2 mới được điều động sang phi đội oanh tạc cơ được trang bị máy bay mới.

Dù sao thì đến tháng 4, Joseph không còn dám vỗ ngực cam đoan với đám tân binh rằng oanh tạc của địch chẳng có gì ghê gớm nữa.

Thay vào đó, hắn sẽ dạy tân binh, khi nghe thấy tiếng động cơ từ trên trời thấp vọng xuống thì không cần quá lo lắng, đó là Il-2, nhưng khi nhìn thấy có thứ gì đó phản chiếu ánh sáng trên bầu trời thì phải cẩn thận, đó có thể là "bình sữa" hoặc Pe-2.

Joseph ngẩng đầu nhìn lên, tập trung lắng nghe một lúc, xác định máy bay địch đã bay đi mới đứng dậy, phủi bớt đất cát chui vào từ cổ áo.

Lúc phủi đất, mấy con rận bị rơi xuống bám vào đám cỏ bên cạnh.

"Có ai bị thương không?" Hắn hét lớn.

"Hans bị trúng đạn vào vai!"

"Chúa ơi!" Joseph hét lên.

Ngay lập tức, một y tá đeo túi cứu thương có dấu thập đỏ chạy tới: "Trung úy bị thương à?"

"Không, lính Hans của chúng ta bị trúng đạn. Ở đằng kia kìa!" Hắn chỉ về phía vừa phát ra tiếng kêu.

Y tá lập tức chạy tới, ngồi xổm xuống bên cạnh người lính trẻ đang ôm đồng đội: "Để tôi xem nào!"

"Cứu cậu ấy với, bác sĩ!"

"Tôi không phải bác sĩ, chỉ là lính cứu thương thôi, được huấn luyện sơ cứu chiến trường." Nói rồi y tá kiểm tra mạch đập của người bị thương, "Đặt cậu ấy xuống đi, cậu ấy chết rồi."

"Cái gì?" Lính mới trợn tròn mắt.

"Cậu ấy hi sinh rồi. Tôi đề nghị cậu xem trên người cậu ấy có thư từ gì gửi về cho gia đình không, hoặc là di vật gì đó. Sau đó đưa cậu ấy lên xe tải chở thi thể."

Người lính trẻ lập tức lấy tay che mặt: "Cậu ấy là đồng hương duy nhất của tôi trong tiểu đoàn! Cậu ấy... tôi biết ăn nói thế nào với mẹ cậu ấy đây!"

Joseph định bước tới an ủi người lính trẻ thì nghe thấy có người hô: "Chúa ơi! Có bụi bay tới kìa!"

Joseph ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy phía đường chân trời có bụi đất bốc lên.

Vừa rồi sở chỉ huy thông báo qua radio, nói rằng quân địch có thể sẽ phát động tấn công bằng kỵ binh, không ngờ nhanh như vậy đã tới!

Lại còn ngay sau khi máy bay địch vừa oanh tạc!

Trung úy bước tới túm người lính trẻ đang khóc lóc đứng dậy: "Đứng dậy mau! Kỵ binh địch tới rồi! Không muốn bị chém bay đầu thì mau lên xe bán xích! Nhanh lên, đồ lợn!"

(Hết chương)

Chương 224: Ngựa phi nhanh trên thảo nguyên bao la (Cộng thêm chương 14000 phiếu)

Joseph leo lên một chiếc xe bán xích, đi tới bên cạnh xạ thủ súng máy: "Bắn chặn! Nhanh lên!"

Tay phải xạ thủ súng máy cầm súng, tay trái giữ dây đạn, bóp cò.

Joseph: "Tầm ngắm! Thấp quá! Chỉnh tầm ngắm lên 500!"

Không phải xe bán xích nào của quân Prosen cũng được trang bị giá đỡ súng máy, súng máy trên chiếc xe mà Joseph đang ngồi được lắp khá tùy tiện, thuộc loại chỉ có thể hiệu chỉnh bằng cách quan sát đường đạn.

Hơn nữa xạ thủ súng máy rõ ràng cũng thiếu huấn luyện - thôi được rồi, tân binh được bổ sung cho lữ đoàn cơ động hậu phương thường là lính dở.

Tân binh ưu tú nhất sẽ được điều động về các trung tâm huấn luyện xe tăng, trở thành lính tăng dự bị, kém hơn một chút sẽ được điều động về các sư đoàn pháo tự hành, các sư đoàn Panzergrenadier, kém nữa thì về các sư đoàn bộ binh.

Còn lữ đoàn cơ động hậu phương, sư đoàn an ninh quốc gia chỉ nhận được lính tráng thuộc các dân tộc hạng hai, hoặc là những kẻ thể hiện cực kỳ kém cỏi trong quá trình huấn luyện.

Joseph nhìn xạ thủ súng máy loay hoay chỉnh tầm ngắm, thở dài, bước tới đẩy hắn sang một bên, tự mình cầm lấy súng máy, chỉnh tầm ngắm, nhắm vào quân địch bóp cò.

Rất nhanh hắn phát hiện ra bắn tỉa không mấy hiệu quả khi đối phó với kỵ binh.

Hơn nữa kỵ binh Ant còn dùng súng bắn pháo hiệu để bắn ra đạn khói, yểm trợ cho các đợt kỵ binh phía sau tấn công, khiến việc bắn tỉa chính xác trở nên khó khăn hơn.

Joseph nghiến răng, bắt đầu bắn liên tiếp.

Ngay lập tức hai tên kỵ binh ngã xuống đất, một con ngựa cố gắng đứng dậy, tiếp tục chạy về phía trước, còn người kỵ sĩ thì bị kéo lê trên mặt đất, nửa người trên bị cỏ che khuất.

Joseph xả súng vào dòng kỵ binh cuồn cuộn như thủy triều đang lao tới, bắn ngã thêm vài con ngựa.
Binh sĩ vừa bị hắn đẩy ra kêu: "Trung úy! Nòng súng! Nếu không thay nòng súng sẽ hỏng mất!"

Joseph Trung úy bực bội ngừng bắn, tháo chốt nòng súng, sau đó dùng hai tay nắm lấy nòng súng nóng rực.

Lập tức vang lên tiếng dầu sôi ùng ục như thể vừa thả thịt vào, khói xanh bốc lên nghi ngút từ kẽ tay Joseph và nòng súng.

Cơn đau chạy thẳng vào não hắn như điện giật, nhưng khát vọng sống mãnh liệt khiến hắn gầm lên một tiếng, rút nòng súng ra ném xuống đất: "Nhanh! Thay nòng súng!"

Xạ thủ được thay thế vội vàng rút nòng súng ra, lắp vào súng máy.

Trong lúc xạ thủ thao tác, Joseph nhìn vào lòng bàn tay mình, lớp da tiếp xúc với nòng súng đã bị lột sạch, phần thịt lộ ra cũng đã chín, xung quanh là những bọt nước do dịch cơ thể tạo thành.

"Xong rồi!" Xạ thủ kêu lên.

Joseph cởi áo ra, quấn tạm vào tay, tiếp tục gánh súng máy lên bắn.

Lúc này kỵ binh đã ập tới trận địa.

Ngoài súng máy của Joseph ra, còn một khẩu súng máy khác đang bắn, nhưng hai khẩu súng máy làm sao cản nổi cả một đợt sóng kỵ binh đang cuồn cuộn lao tới.

Kỵ binh như sóng lớn, những chiếc xe bán xích nằm rải rác trên thảo nguyên chẳng khác nào đá ngầm, sóng lớn ào qua đá ngầm, cuốn phăng đám bộ binh đang co cụm.

Não Joseph lúc này đã bị adrenaline bơm đầy, mất hết khả năng suy nghĩ, hắn chỉ biết bắn, bắn, và bắn!

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy một tiếng loảng xoảng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy một quả lựu đạn đặc chủng của Ant nằm chình ình trên sàn xe bán xích.

Tên Trung úy lập tức cúi người định nhặt quả lựu đạn lên, kết quả là nó phát nổ.

Joseph Trung úy bay lên cao.

Có một khoảnh khắc, hắn cảm thấy mình nhìn thấy Nữ thần chiến tranh Valkyries đến đón mình - a, mình sắp được lên Valhalla rồi sao?

Thật tuyệt vời...

Joseph Trung úy rơi xuống đất, đầu đập xuống trước, sau đó cổ gãy gập vì quán tính và trọng lực.

————

Sư đoàn trưởng Gorokhov thuộc trung đoàn 33, quân đoàn kỵ binh 20 ghì cương, kéo con chiến mã đang điên cuồng chạy lại, sau đó quay đầu nhìn phòng tuyến quân Prosen vừa bị mình chọc thủng.

Có vẻ như đám Prosen này định dựa vào xe bán xích để lập phòng tuyến hình tròn, nhưng không ngờ lại bị tập kích bất ngờ.

Gorokhov quay sang hỏi phó trung đoàn trưởng: "Có phải pháo binh của chúng ta đã giúp phá vỡ tuyến phòng thủ của địch không?"

Phó trung đoàn trưởng lấy bản đồ ra xem: "Không thể nào, chúng ta đã ra khỏi tầm hỗ trợ hỏa lực rồi, hay là do không quân oanh tạc?"

Gorokhov quay đầu gọi tham mưu trong đoàn: "Stepan!"

"Có tôi!" Tham mưu đeo kính thúc ngựa chạy tới, "Chuyện gì vậy?"

"Đi hỏi đám tù binh xem, chúng bị thứ gì oanh tạc thành thế này?"

"Rõ!"

Tham mưu quay đầu ngựa, phi về phía đám quân địch đang bị tước vũ khí đầu hàng.

Gorokhov đứng thẳng dậy trên lưng ngựa, giơ ống nhòm nhìn về phía xa: "Chẳng thấy gì cả, chỉ toàn là thảo nguyên!"

Phó trung đoàn trưởng: "Chẳng phải đó là chuyện tốt sao? Chạy trên này xem ai bắt được chúng ta."

"Đúng vậy, chuyện tốt."

Lúc này Stepan quay trở lại.

Stepan: "Tôi hỏi rồi, đám quân địch này là lữ đoàn cơ động phía sau của chúng, nhận được lệnh đóng quân tại chỗ. Nhiệm vụ của chúng là vận chuyển tiếp tế cho sư đoàn thiết giáp số 17."

Gorokhov: "Lương thực mang theo hết, số đạn dược và nhiên liệu còn lại chất đống lại, đốt!"

Stepan đẩy kính, quay đầu ngựa đi truyền lệnh.

Phó trung đoàn trưởng: "Thu hoạch kha khá đấy chứ, nếu sau này cứ thuận lợi thế này, hai sư đoàn thiết giáp của địch chỉ có nước uống gió Tây Bắc."

Lúc này, vị tu sĩ cầu nguyện đi theo đoàn cưỡi một con ngựa màu nâu đỏ đi tới: "Gorokhov, có hơn chục thương binh."

"Xem trong xe tải của quân địch có cái nào còn dùng được không, phái một người biết lái xe đưa bọn họ về." Gorokhov nói, "Tình hình hiện tại chỉ có thể làm vậy."

Vị tu sĩ cầu nguyện gật đầu: "Được, tôi đi nghe họ cầu nguyện."

Gorokhov: "Nhờ anh vậy."

Vị tu sĩ vừa đi khỏi, Gorokhov đã nghe thấy tiếng động cơ vọng lại từ xa.

"Máy bay!" Hắn vừa hô vừa giơ ống nhòm lên, nhìn về phía phát ra tiếng động, kết quả phát hiện ra một chiếc máy bay trinh sát FW189.

"Máy bay trinh sát của địch!" Gorokhov quay đầu lại, "Dùng súng máy trên xe bán xích của địch để phòng không, đuổi nó đi!"

Vừa dứt lời, chiếc FW189 với thân hình bất đối xứng đã lọt vào tầm mắt mọi người, chữ thập sắt trên cánh máy bay hiện lên rõ ràng.

Súng máy khai hỏa, những chuỗi đạn cố gắng đuổi theo chiếc máy bay trinh sát. Nhưng dù sao kỵ binh cũng không phải là xạ thủ súng máy chuyên nghiệp, muốn bắn trúng máy bay đang bay ở độ cao một hai trăm mét là điều vô cùng khó khăn.

Gorokhov: "Chúng ta đã bị phát hiện rồi, châm lửa nhanh, rút lui nhanh! Nếu không Stuka của địch sẽ tìm đến chúng ta!"

Mệnh lệnh được ban ra, không lâu sau, ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt, đoàn kỵ binh bỏ lại đằng sau biển lửa, tiếp tục tiến sâu về phía tây bắc.

————

Sở chỉ huy tập đoàn quân số 10 của Prosen.

Người lính liên lạc vào lều, chào Pock Thượng tướng: "Thưa tướng quân! Rất nhiều đơn vị báo cáo đã nhìn thấy kỵ binh của địch!"

Pock Thượng tướng: "Những đơn vị báo cáo nhìn thấy kỵ binh, có lẽ đã xây dựng hệ thống phòng thủ vững chắc, đánh lui được kỵ binh địch. Vấn đề là ở những đơn vị chưa kịp báo cáo về kỵ binh. Mệnh lệnh của chúng ta đã ban hành muộn, e là có một số đội tiếp tế đã gặp nạn."

Tham mưu trưởng: "Chờ đến giờ báo cáo sẽ rõ, những đơn vị nào không báo cáo chắc chắn là đã gặp nạn."

Pock Thượng tướng chắp tay sau lưng, nhìn chằm chằm vào bản đồ, hừ lạnh một tiếng: "Kỵ binh, mẹ kiếp, kỵ binh! Tên Rokossovsky này, rất biết cách tận dụng mọi thứ."

Tham mưu trưởng lắp bắp: "Mấy kẻ ở hậu phương, nghe tin Rokossovsky sử dụng kỵ binh, chắc chắn sẽ cười nhạo chúng ta."

Pock Thượng tướng mặt mày tái mét, không nói gì.

————

Đêm ngày 16, trong lãnh thổ của Đế quốc Prosen, tại Kehlsteinhaus.

"Bị lũ kỵ binh quấy rối long trời lở đất!" Hoàng đế Prosen tức giận nói, "Kỵ binh! Binh chủng lạc hậu! Tuyên truyền của chúng ta còn lấy chuyện lính Melania dùng mã tấu chém xe tăng làm trò cười! Giờ thì hay rồi, bị mã tấu chém thật!"

Gilles: "Báo cáo từ tiền tuyến gửi về cho thấy thảo nguyên rất thích hợp cho loại hình tác chiến bằng kỵ binh. Rokossovsky hẳn là đã nhận ra điều này một cách nhạy bén, vì vậy đã quyết đoán sử dụng loại binh chủng cổ xưa này."

"Kỵ binh!" Hoàng đế hừ lạnh một tiếng.

Lúc này, Tổng tham mưu trưởng William Keitel đề nghị: "Hay là, chúng ta thử xem xét đội kỵ binh của Moravia. Bọn họ chắc hẳn vẫn còn giữ lại một lượng lớn kỵ binh, ngay cả khi gia nhập đế quốc cũng không bị giải tán."

Hoàng đế Reinhardt: "Ý ngươi là, chúng ta phải trông cậy vào một binh chủng lạc hậu được hình thành từ những công dân hạng hai để giải cứu quân đội Prosen tinh nhuệ của chúng ta sao?"

William Keitel im lặng.

Hoàng đế suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Giờ không phải lúc để ý đến những điều đó nữa, hãy nói với người Moravia rằng, nếu họ thể hiện tốt, thứ hạng của dân tộc họ trong đế quốc có thể được nâng lên! Đến lúc đó, họ sẽ còn cao cấp hơn cả người Melania!"

Nói xong, Hoàng đế đấm mạnh xuống bàn.

Trên bàn là một bản báo cáo về hoạt động của quân kháng chiến ở Melania.

William Keitel lập tức nháy mắt với cấp dưới.

von Bryan lên tiếng: "Nhưng mà, việc điều động kỵ binh từ Moravia đến đó cần có thời gian, trong khoảng thời gian đó phải làm sao?"

Hoàng đế im lặng vài giây, ngẩng đầu nhìn Đại công tước, Thống chế Không quân Meyer.

Vị Đại công tước chỉ vào mình: "Tôi?"

(Hết chương)

Chương 225: Ngày đầu tiên của chiến dịch Suvorov

"Sao, ông không làm được sao?" Tổng tham mưu trưởng William Keitel nhìn chằm chằm vào Đại công tước Meyer.

Vị Đại công tước lấy chiếc khăn tay thêu huy hiệu gia đình và viền vàng ra lau mồ hôi: "Yểm trợ tầm gần của không quân hiện tại, e rằng hiệu quả đối với đội kỵ binh đang di chuyển tốc độ cao sẽ không tốt lắm, chúng ta chỉ có thể dùng súng máy bắn strafing. Vả lại, cỏ trên thảo nguyên này rất cao, gây khó khăn rất nhiều cho việc trinh sát mục tiêu của không quân." [Strafing: bắn quét, bắn rải.]

Hoàng đế: "Ý của ông là không quân không có cách nào đối phó với kỵ binh sao?"

"Có cách, dùng tiêm kích cơ bắn strafing là được, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Hoàng đế gặng hỏi.

Thống chế Meyer nhún vai: "Tiêm kích cơ của chúng ta chỉ được trang bị hai khẩu súng máy, mang theo 1000 viên đạn, hỏa lực khi tấn công mặt đất khá yếu, mật độ hỏa lực không đủ.

"Còn oanh tạc cơ kiểu mới mà Ant có được từ Hợp Chủng Quốc, theo như những gì chúng ta thu thập được từ xác máy bay, được trang bị tới tám khẩu súng máy, được thiết kế đặc biệt để tấn công mặt đất."

Thực ra không phải vậy, đó là cấu hình hỏa lực dành cho không chiến, chỉ cần hỏa lực mạnh, thì dù phi công có khả năng bắn kém cũng có thể bắn hạ máy bay địch.

Hoàng đế nhìn chằm chằm vào Đại công tước Meyer, tuy không nói gì nhưng áp lực tỏa ra khiến vị Đại công tước toát mồ hôi hột.

Ông vội vàng nói: "Có lẽ có thể thử cho tiêm kích cơ BF110 bay thấp để bắn strafing, loại máy bay này có đủ hỏa lực, nhưng mà..."

"Nhưng mà?" William Keitel gần như không che giấu được vẻ thích thú khi xem kịch hay.

Đại công tước Meyer: "Loại tiêm kích cơ này hiện đang được triển khai trên chiến tuyến phía tây, được sử dụng để đối phó với các cuộc tấn công liên tục của Không quân Hoàng gia Liên Hiệp Vương Quốc, khả năng chịu đựng sát thương của những phi công dũng cảm của Không quân Hoàng gia là rất cao, tiêm kích cơ 109 của chúng ta chỉ có thể gây sát thương hiệu quả cho bọn chúng bằng pháo 20 mm, nhưng pháo 20 mm chỉ mang theo 200 viên đạn."

Hoàng đế phẩy tay: "Lập tức điều động một không đoàn đến đó, chuyên trách truy tìm và tiêu diệt lực lượng kỵ binh của địch!"

Đại công tước Meyer gật đầu: "Vâng, tôi sẽ thực hiện ngay. Nhưng mà..."

"Lại còn chuyện gì nữa?" Hoàng đế hỏi.

"Tôi đề nghị lục quân cũng nên hành động để đối phó với lực lượng kỵ binh của địch, thay vì chỉ để mình không quân chúng tôi gánh vác."

William Keitel: "Đương nhiên, chúng tôi sẽ hành động. Đợi khi đội kỵ binh của Moravia đến nơi, chúng tôi sẽ lập tức phái họ ra đối đầu với kỵ binh của địch. Nhưng hiện tại, không quân Ant đang ngày càng gia tăng cường độ tấn công vào các ga đường sắt và các trung tâm giao thông quan trọng của chúng ta, không quân không thể kiểm soát hoàn toàn bầu trời như đã hứa."

Bị mỉa mai quá nhiều, Đại công tước Meyer cũng nổi giận, đập bàn quát: "Đó là bởi vì lãnh thổ Ant quá rộng lớn, trừ khi chúng ta xây dựng thêm nhiều trạm radar ở Ant, nếu không về cơ bản không thể đảm bảo quyền kiểm soát bầu trời một cách hiệu quả!

"Nhưng mỗi khi chúng tôi muốn vận chuyển vật liệu và thiết bị cần thiết để xây dựng trạm radar lên tiền tuyến, đều bị lục quân gây khó dễ, phải ưu tiên vận chuyển đạn dược và nhiên liệu!"

Tham mưu trưởng William Keitel phản bác: "Nhưng cuối cùng thì các ông vẫn vận chuyển được trạm radar lên đó!"

"Vì vậy, chúng tôi cũng đã đảm bảo quyền kiểm soát bầu trời ở khu vực được radar bao phủ! Nếu các ông muốn kiểm soát nhiều hơn, thì phải vận chuyển thêm radar, xây dựng thêm trạm radar!"

Lúc này, Tổng tư lệnh Lục quân von Bryan đứng ra hòa giải: "Thôi nào, tiền tuyến vẫn luôn tích trữ đạn dược và nhiên liệu cho Chiến dịch Xanh, đây là điều bất khả kháng, cơ sở hạ tầng của Ant kém như vậy!"

Hoàng đế Reinhardt đột nhiên ngắt lời ông ta: "Vậy thì hãy xây dựng đường cao tốc theo tiêu chuẩn của chúng ta trên lãnh thổ Ant! Nâng cấp luôn cả thiết bị của các đầu mối đường sắt!"

Cả phòng bản đồ của Kehlsteinhaus chìm vào im lặng.

Hoàng đế cau mày: "Sao vậy? Năm ngoái ta đã yêu cầu các ngươi xây dựng đường sá rồi mà."

"Đúng vậy, từ mùa đông năm ngoái, chúng tôi đã bắt đầu xây dựng đường nhựa ở vùng chiếm đóng, sau nửa năm thi công đã đạt được một số kết quả nhất định, việc hậu cần lần này diễn ra suôn sẻ như vậy cũng có công lao của việc xây dựng đường sá từ năm ngoái, nhưng mà... đường cao tốc..."

Hoàng đế: "Chúng ta cũng đã làm như vậy ở Melania, việc xây dựng đường cao tốc có thể củng cố sự cai trị của chúng ta, vùng lãnh thổ Ant mà chúng ta chiếm được hiện tại sẽ mãi mãi thuộc về chúng ta, việc xây dựng đường cao tốc để tăng cường kiểm soát không có gì là sai! Nó còn giúp lực lượng cơ động phía sau chúng ta dễ dàng truy quét quân du kích!"

Các tướng lĩnh nhìn nhau.

Cuối cùng, Đại tướng Von Kleist, Tổng thanh tra lực lượng thiết giáp, lên tiếng: "Ant sẽ bị đánh bại trong năm nay, việc xây dựng những con đường này để củng cố sự cai trị là một việc tốt. Trong tương lai, chúng ta còn phải cạnh tranh với Hợp Chủng Quốc để giành lấy quyền bá chủ thế giới, bây giờ xem ra, khả năng Đế quốc Phù Tang đánh bại Hợp Chủng Quốc một mình là không lớn.

"Rất có thể chúng ta sẽ phải hỗ trợ Đế quốc Phù Tang thông qua tuyến đường sắt của Ant, việc xây dựng đường cao tốc để tăng cường kiểm soát là lợi bất cập hại."

Sau khi Tổng thanh tra lực lượng thiết giáp nói xong, căn phòng vẫn chìm trong im lặng.

Hoàng đế tức giận nói: "Hay là, tất cả các ngươi đều cho rằng chiến tranh không thể kết thúc trong năm nay?"

"Đương nhiên là không phải, nhưng giai đoạn đầu của Chiến dịch Xanh đã bắt đầu bị trì hoãn." William Keitel cẩn thận lựa lời, "Hơn nữa, Rokossovsky đã phát động một cuộc tấn công bằng kỵ binh bất ngờ, chúng tôi lo ngại rằng..."

Hoàng đế cao giọng: "Không có gì phải lo lắng! Mã tấu của kỵ binh không thể chém thủng xe tăng, kỵ binh đã thất bại ở Melania, và giờ sẽ lại thất bại một lần nữa! Chiến dịch Xanh chắc chắn sẽ thành công, chúng ta sẽ kiểm soát Abadan, phong tỏa hoàn toàn tuyến đường biển vào sông Valdai. Không quân của chúng ta sẽ cắt đứt tuyến đường biển.

"Đến lúc đó, chúng ta sẽ chiếm được các mỏ dầu ở Kuban, Ant sẽ đầu hàng trong giá lạnh và đói khát!

"Chỉ là một lũ kỵ binh đã bị thời đại đào thải, bọn chúng không thể thay đổi được cục diện!"

Nói xong, Hoàng đế đập mạnh xuống bàn, kết thúc cuộc thảo luận.

————

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Cơ giới số 1 của Ant, Yeisk.

Vì sở chỉ huy được đặt ngay trong một nhà kho lớn, Vương Trung có thể đứng bên cạnh trạm phát thanh, xem họ liên lạc với đội kỵ binh.

Giọng nói oang oang của người lính liên lạc cứ văng vẳng bên tai Vương Trung: "Augustus gọi Cassius, Augustus gọi Cassius!"

Augustus là mật danh của Bộ tư lệnh Tập đoàn quân, còn Cassius là mật danh của quân đoàn kỵ binh 20.

Người lính liên lạc đã gọi suốt hai tiếng đồng hồ, nhưng không nhận được hồi âm.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thông tin bước tới chào Vương Trung, nói: "Công suất máy phát điện mà kỵ binh mang theo quá nhỏ, có thể không thu được tín hiệu của chúng ta. Đợi khi họ dừng lại để đóng trại, họ có thể sẽ sử dụng máy phát điện lớn hơn, khi đó có thể liên lạc được."

Popov: "Sau khi dừng lại thì gửi điện báo là được rồi, chắc chắn sẽ nhận được."

Tiểu đoàn trưởng: "Điện báo cần phải giải mã, đợi đến lúc chúng ta nhận được chắc cũng đã sáng sớm ngày mai."

Vương Trung giơ tay xem đồng hồ: "Cũng không khác biệt là mấy."

Lúc này, một nhân viên giải mã bên điện báo đứng dậy, chạy nhanh đến bên tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn thông tin, đưa bức điện báo trong tay cho ông ta.

Vương Trung: "Điện báo từ đâu vậy?"

"Không quân." Tiểu đoàn trưởng liếc nhìn rồi bắt đầu đọc, "'Không quân gửi Tập đoàn quân Cơ giới số 1, lực lượng không quân phát hiện một lượng lớn kỵ binh đang di chuyển trên mặt đất, phán đoán là kỵ binh của ta, nên đã tiến hành oanh tạc các đơn vị địch phía trước kỵ binh, đặc biệt thông báo.'"

Vương Trung nhận lấy bức điện báo xem qua, sau đó đưa cho Popov: "Có vẻ như không quân không biết chúng ta đã tăng cường thêm hai quân đoàn kỵ binh."

"Ai mà ngờ được kỵ binh lại đột nhiên được giao phó trọng trách chứ, ai cũng đang bận cải tổ lực lượng kỵ binh thành lực lượng thiết giáp." Popov đáp.

Vương Trung bước đến bản đồ, nhìn vào mũi tên thể hiện hướng tấn công của kỵ binh trên bản đồ: "Hy vọng lần này sẽ đạt được kết quả khả quan hơn."

Pavlov đang ký tên vào tài liệu ngẩng đầu lên: "Bây giờ vấn đề quan trọng không phải là kỵ binh sẽ đạt được kết quả gì, mà là bước tiếp theo. Sau khi kỵ binh hết nguồn cung cấp và rút lui, quân địch chắc chắn sẽ tiếp tục tấn công. Đến lúc đó phải làm sao?"

Vương Trung: "Tôi nghĩ thế này, đối diện với chúng ta là Sư đoàn bộ binh 190 của địch, chúng ta có thể ăn được sư đoàn này không? Ban đầu chúng ta định ăn luôn Sư đoàn thiết giáp của Quân đoàn kỵ sĩ Asgard, kết quả là một đợt tấn công chớp nhoáng trong màn sương đã đánh bật quân địch ra khỏi thành, bỏ lỡ cơ hội bao vây tiêu diệt, chỉ có thể đánh tan sư đoàn này.

"Bây giờ Sư đoàn 190 đang ở ngay trước mặt chúng ta, chúng ta có thể sử dụng lực lượng cơ động trong tay, lợi dụng sự hỗn loạn do kỵ binh tạo ra, phát động một cuộc tấn công gọng kìm quy mô nhỏ hay không."

Pavlov: "Chỉ ăn một sư đoàn thôi sao? Cậu ăn ít vậy."

Vương Trung nhún vai: "Không còn cách nào khác, nếu có thể, tôi cũng muốn cắn một miếng thật to như cuộc vây hãm Kalanskaya năm ngoái. Bây giờ cắn tạm một miếng nhỏ cũng được. Đừng chê ít, cơm phải ăn từng miếng một."

Lúc này, Vương Trung liếc thấy một người lính truyền tin bước vào sở chỉ huy, chào Vasili và đưa cho anh ta một phong bì, sau đó nói gì đó.

Vương Trung: "Vasili, có chuyện gì vậy?"

Vasili lập tức báo cáo: "Quân trinh sát của Sư đoàn 225 báo cáo đã xác nhận được một biểu tượng mới của quân địch, sau khi đối chiếu thì phát hiện là Sư đoàn bộ binh 74. Bức ảnh trong phong bì mà người lính truyền tin mang đến là của sư đoàn này."

Nói xong, anh ta xé phong bì, lấy bức ảnh ra cho Vương Trung xem.

Vương Trung chỉ nhận được biểu tượng của những sư đoàn nổi tiếng, còn bức ảnh của Sư đoàn 74 này thì anh thực sự không nhận ra. Nhưng nếu các tham mưu của Sư đoàn 225 đã đối chiếu với bản tổng hợp biểu tượng của quân đội Prosen do Bộ Tổng tư lệnh gửi đến, thì chắc là không có vấn đề gì lớn.

Pavlov: "Bây giờ đã là hai sư đoàn rồi."

Vương Trung: "Hai sư đoàn bộ binh, vẫn có thể ăn được. Dùng thế gọng kìm cắt đứt tuyến hậu cần của địch, sau đó dùng pháo hạng nặng oanh tạc thêm vài ngày, chắc là ổn."

Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung: "Nếu cậu đã quyết định rồi, vậy tôi sẽ lập kế hoạch tác chiến."

"Làm đi, cố gắng kết thúc chiến dịch trong vòng năm ngày. Đây là một chiến dịch quy mô nhỏ, cục bộ."

Pavlov gật đầu, cầm lấy tập tài liệu vừa viết xong, đưa cho thư ký: "Cứ theo này mà làm. À, gọi tất cả các tham mưu quân sự đến đây."

Vương Trung nhìn các tham mưu từ khắp nơi trong sở chỉ huy chạy đến, bắt đầu bận rộn với kế hoạch tác chiến mới dưới sự chỉ huy của Pavlov, lặng lẽ lùi lại một bước.

Vasili: "Anh cứ yên tâm giao toàn bộ chiến dịch cho Tham mưu trưởng vậy sao?"
Vương Trung: "Tôi là người xếp cuối bảng, chẳng biết gì về việc soạn thảo kế hoạch tác chiến so với bọn họ. Cậu không tin thì cứ đi hỏi Pavlov, chắc chắn hắn ta sẽ nói: "Tư lệnh chỉ cần lái xe tăng con con xông xáo là được, chứ kế hoạch tác chiến cần phải cân nhắc rất nhiều thứ."

Vasili vừa định trả lời, thì bên phía doanh trại thông tin có người gọi: "Nhận được điện báo của đội kỵ binh."

Vương Trung vội vàng chạy tới, sau đó phát hiện điện báo viên đang tập trung ghi lại điện báo, thậm chí còn chưa bắt đầu giải mã.

Hắn chỉ đành ngậm miệng lại, nhìn điện báo viên ghi lại một loạt điểm và dấu gạch trên giấy.

(Hết chương)

Chương 226: Tình hình rạng sáng 17/7

Sau khi xem toàn bộ quy trình nhận và giải mã điện báo, Vương Trung cuối cùng cũng hiểu được thứ gọi là điện báo này phiền phức đến mức nào.

Đầu tiên là điện báo này rất dài, "tích tích tích" kêu vài tiếng mới được một chữ cái, "tích tích tích" kêu nửa ngày trời mới được một từ.

Nếu nội dung điện báo dài, nhân viên thao tác ở đó "tích tích tích" nửa tiếng là chuyện rất bình thường.

Sau khi nhận xong còn phải xác nhận xem có bị thiếu sót gì không, phải nghe đối chiếu lại từ đầu một lần, sau đó mới có thể giải mã.

Điện báo dài hơn có thể từ lúc nhận được thông tin đầu tiên cho đến khi đến tay Vương Trung đã mất nửa ngày.

May mà điện báo của đội kỵ binh vô cùng ngắn gọn, chỉ mất một tiếng là xong.

Nhân viên giải mã trực tiếp đưa điện báo đã được giải mã cho Vương Trung: "Điện báo của Quân đoàn kỵ binh số 20!"

Vương Trung gật đầu, vừa nhìn nội dung bên trên: "Quân ta đã xuyên qua tọa độ... vị trí, cuộc tập kích của không quân đã tạo điều kiện rất lớn cho chúng ta, chúng ta xác định đã đánh tan một bộ phận Lữ đoàn cơ động phía sau số 240 của địch, một bộ phận Tiểu đoàn trinh sát thuộc Sư đoàn bộ binh 190, phá hủy một lượng lớn xe tải quân địch..."

Vương Trung nhanh chóng xem qua một lượt, đều là báo cáo về những chiến quả đã đạt được.

Hắn đưa điện báo cho Popov: "Có vẻ khả quan đấy."

Popov liếc nhìn, gật đầu: "Ừ."

Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Pavlov đang tổ chức cho tham mưu vạch ra kế hoạch tấn công: "Tham mưu trưởng! Báo cáo từ tiền tuyến!"

"Bên địch có dấu hiệu sụp đổ không?" Pavlov hỏi.

Vương Trung và Popov liếc nhìn nhau, sau đó Popov đáp: "Không có, ít nhất là trong điện báo không có."

Pavlov: "Điều đó chứng tỏ mọi thứ đều bình thường. Chúng ta chắc chắn sẽ tiêu diệt được một số binh lực của địch, thiêu hủy một số xe tải, dầu đạn dược, tất cả đều nằm trong dự liệu. Tôi còn phải lên kế hoạch tấn công mới, không xem báo cáo cụ thể nữa, cứ giao cho văn thư phụ trách thống kê đi."

Vương Trung: "Hiểu rồi, giao cho văn thư cấp sáu - ý tôi là, Thượng tá văn chức Kalatayev."

Trong lúc nói chuyện, một văn thư chạy tới, lấy điện báo từ tay Popov.

Lúc này, điện báo viên vừa mới nhận xong điện báo bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, điều chỉnh nút xoay của đài, sau đó bắt đầu ghi lại điện văn nghe được.

Vương Trung: "Lại nhận được điện báo của đội khác à?"

"Của Quân đoàn kỵ binh 21." Điện báo viên báo cáo, đồng thời tay vẫn đang nhanh chóng ghi lại những điểm và dấu gạch dài.

Vương Trung nhìn chằm chằm vào công việc của điện báo viên, một nhân viên giải mã khác cầm điện báo đã giải mã xong đứng dậy, đưa cho doanh trại trưởng doanh trại thông tin.

Doanh trại trưởng: "Điện báo của Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân."

Vương Trung nhận lấy điện báo xem nội dung bên trên, hít một hơi: "Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân lại cho rằng chúng ta nên rút lui về bờ đông sông Sukhaya Verevka, lợi dụng dòng sông để ngăn chặn quân địch. Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân bị làm sao vậy, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến việc lợi dụng dòng sông để ngăn chặn quân địch thôi sao?

"Bỏ bờ tây chẳng khác nào bán Myshkin công tước cho bọn chúng sao?"

Lúc này, lại một nhân viên giải mã đứng dậy, đưa điện báo cho doanh trại trưởng doanh trại thông tin.

Vương Trung không đợi doanh trại trưởng cúi đầu xem, liền giật lấy điện báo, vừa xem vừa nói: "Tập đoàn quân 60 bên cánh chúng ta cũng nhận được lệnh rút lui, chết tiệt, Tập đoàn quân 60 từ bỏ khu vực phòng ngự thì bên sườn chúng ta sẽ bị lộ. Bộ thống soái đang làm cái quái gì vậy, tại sao không thay thế Tư lệnh Tập đoàn quân?"

Popov: "Có thể Bộ Thống soái cũng cảm thấy đối mặt với đội thiết giáp của Prosen trên thảo nguyên là không thích hợp?"

Vương Trung: "Nếu đã vậy, thì nên để Myshkin rút lui. Không được, tôi phải gọi điện thoại cho Bộ Thống soái hỏi xem chuyện gì đã xảy ra."

Hắn vừa dứt lời, điện báo mới đã được gửi đến: "Điện khẩn của Bộ Thống soái."

Vương Trung nhận lấy điện báo, nheo mắt nhìn hai dòng đầu tiên, liền chửi: "Mẹ kiếp, hóa ra là nỗ lực giải vây cho Myshkin đã thất bại, số quân còn lại của Tập đoàn quân ven biển tiêu đời rồi."

Nói rồi, hắn cầm điện báo đi tới trước bản đồ toàn cục, cầm lấy cây gậy chỉ bản đồ, chỉ vào vùng ven biển nói: "Chỗ này tiêu đời rồi, cánh của Myshkin đã bị lộ, quân địch có thể tấn công Borsk bất cứ lúc nào, hiện tại sinh cơ của Myshkin là đi về phía nam, rút lui đến lối vào dãy núi Kavkaz, dựa vào dãy núi để phòng thủ."

Lúc này, tham mưu phụ trách cập nhật bản đồ vội vàng chạy tới, xóa bỏ biểu tượng của quân đội ven biển.

Vương Trung mặc kệ tham mưu, tiếp tục dùng gậy chỉ vào dãy núi Kavkaz: "Muốn rút lui đến tuyến này, quân đội của Myshkin phải di chuyển 150 thậm chí là 200 km, hắn ta phải xuất phát ngay lập tức."

Popov khoanh tay trước ngực: "Vừa nhìn đã biết là một nhiệm vụ gian khổ. Myshkin phải rút lui, cho nên Tập đoàn quân mới yêu cầu chúng ta nhanh chóng quay về phòng thủ, như vậy cũng không sai?"

Vương Trung: "Chó má, chúng ta rút lui rồi, Myshkin chạy trốn kiểu gì? Không thể để mặc cho quân địch toàn lực chặn đường rút lui của Myshkin được, chúng ta phải bày ra dáng vẻ sẽ tấn công trên thảo nguyên, tối đa hóa khả năng thu hút quân địch."

Vẻ mặt Popov vô cùng phức tạp: "Nếu như toàn bộ quân Ant đều được huấn luyện bài bản và trang bị đầy đủ như chúng ta thì có thể thử tấn công xem sao. Đáng tiếc là không có chuyện tốt như vậy. Cứ nhìn Sư đoàn 401 thì biết, lúc bọn họ vào thì quân địch đã suy yếu lắm rồi, kết quả là thương vong nặng nề."

Vương Trung vuốt cằm: "Tôi cảm thấy, có thể lợi dụng tập đoàn quân của chúng ta để nhổ răng cọp, đánh cho Tập đoàn quân số 10 của bọn chúng một trận đau điếng, sau đó giả vờ như muốn ăn tươi nuốt sống bọn chúng."

"Với cách bố trí của tập đoàn quân chúng ta thì không làm được đâu?"

Vương Trung lắc đầu: "Đúng là không làm được. Nhưng nếu Tập đoàn quân đưa đội dự bị - Quân đoàn tăng 40 cho chúng ta, dựa vào 300 chiếc xe tăng của Quân đoàn 40, muốn bày ra đội hình tấn công cũng không thành vấn đề, thậm chí có thể tiêu diệt được một Sư đoàn thiết giáp đang thiếu thốn dầu đạn dược của địch.

"Cộng thêm Sư đoàn Seeckt đã bị đánh tan trước đó, bọn chúng đã mất hai Sư đoàn thiết giáp ở khu vực này rồi..."

Vương Trung đang khoa tay múa chân thì Popov chen ngang: "Bọn chúng sẽ buộc phải tăng quân về phía chúng ta."

"Đúng vậy!" Vương Trung dùng gậy gõ mạnh vào Yeisk trên bản đồ: "Nhiệm vụ yểm hộ Myshkin rút lui coi như hoàn thành. Chúng ta thậm chí có thể cố tình để lộ sơ hở, thu hút quân địch đến bao vây. Xe tải của chúng ta nhiều, chạy nhanh."

Popov cười nói: "Hay là dùng danh tiếng của cậu để hù dọa bọn chúng? Tôi cảm thấy được đấy!"

Vương Trung: "Thử xem, dù sao cũng phải làm cho được!"

Vasili đứng bên cạnh nhìn hai vị lãnh đạo tập đoàn quân thảo luận, không nói gì.

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Pavlov vội vàng chạy tới, nhấc máy: "Nơi này là Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân cơ động số 1."

Popov nói: "Tôi đoán là Bộ Thống soái."

Pavlov đặt ống nghe lên bàn, quay sang nói với Vương Trung: "Đại tướng Gorky của Phương diện quân phía Tây."

Vương Trung: "Tôi biết rồi, đến ngay đây."

Nói xong, hắn hạ giọng xuống, nói với Popov: "Chắc là bọn họ cũng vừa nhận được thông báo của Bộ Thống soái."

"Ừ, chắc là muốn hỏi ý kiến của cậu đấy." Popov nói, "Đại tướng Gorky rất coi trọng ý kiến của cậu, rõ ràng là kém hai cấp bậc."

Vương Trung: "Đừng nói bậy, cậu là tu sĩ cầu nguyện đấy."

Nói xong, Vương Trung chạy tới bên bàn, nhấc máy: "Tôi là Rokossovsky, xin mời nói."

Giọng nói của Đại tướng Gorky truyền đến từ trong điện thoại: "Mọi người đã giải mã xong chưa?"

"Xong rồi, hành động giải vây cho Myshkin đã thất bại."

"Khổ cho anh ta rồi, hiện tại chất lượng quân đội của chúng ta đúng là không thể tấn công người Prosen." Đại tướng Gorky, người vừa mới thua trận vào tháng 5, nói.

Có vẻ như đang muốn đổ lỗi.

Nhưng bản thân Vương Trung cũng chưa từng chỉ huy quân Ant hiện đại đánh một trận tấn công đẹp mắt nào, cho nên không nói ra.

Chất lượng quân đội thấp là sự thật, đúng là không đánh lại.

Gorky: "Vậy bây giờ phải làm sao? Tôi thấy quân của cậu đã xuất phát rồi, đang đối đầu trực diện với Tập đoàn quân của địch. Với những gì tôi biết về Andrei, bây giờ hắn ta đang nghĩ cách thu hẹp phòng tuyến, có thể sẽ còn ra lệnh cho cậu rút lui về bờ đông sông."

Đoán chuẩn thật!

Vương Trung: "Hắn ta đã ra lệnh như vậy rồi, chẳng khác nào bán đứng Myshkin, nhất định không thể làm như vậy được."

"Vậy cậu định tấn công sao?" Đại tướng Gorky hỏi, "Với chất lượng binh sĩ hiện tại? Chờ đến khi quân tinh nhuệ của cậu bị tiêu hao hết, thế tấn công sẽ trở nên hỗn loạn, giống như tôi hồi tháng 5 vậy."

Vương Trung: "Tôi định tập trung lực lượng ăn tươi nuốt sống một Sư đoàn của bọn chúng, trong đó có một Sư đoàn thiết giáp. Hiện tại sử dụng đội kỵ binh để phát động chiến tranh đột phá, hiệu quả rất rõ ràng, kỵ binh có thể quấy rối trên thảo nguyên thêm một tuần nữa, chúng tôi định trong vòng một tuần sẽ kết thúc trận chiến."

Gorky vô cùng kinh ngạc: "Kỵ binh lợi hại như vậy sao?"

"Điều này liên quan đến địa hình thảo nguyên ở Nam Ant, đợi đánh xong trận này, tôi sẽ tổng kết phương pháp sử dụng đội kỵ binh trong thời kỳ mới."

"Vậy à. Vậy thì chúc cậu may mắn, bên này tôi cũng chuẩn bị phát động một số cuộc tấn công hạn chế, kiểm nghiệm một chút ý tưởng của mình."

Vương Trung: "Ý tưởng của ông?"

"Đúng vậy, dùng thế tấn công toàn diện để thăm dò điểm yếu trong phòng ngự của địch, sau đó dồn quân vào điểm đột phá. Về cơ bản là không đánh với quân Prosen, chất lượng quân đội không bằng cậu, nên tôi sẽ cho quân đi vòng qua trận địa phòng ngự kiên cố của cậu, tấn công Lữ đoàn cơ động phía sau yếu ớt và đội tiếp viện." Đại tướng Gorky nói, "Tôi đã nói với cậu rồi mà!"

Vương Trung nhớ lại, hình như ông ta đã nói thật, chỉ là lúc trước hắn không để ý đến những lời này, nên quên mất.

Hắn vội vàng nói: "Đúng là ông đã nói, chúc ông thành công."

"Dù có thành công hay không, thì việc toàn tuyến tấn công bên này nhất định sẽ thu hút quân dự bị của địch, giảm bớt áp lực cho cậu."

Vương Trung: "Điều quan trọng là phải giảm bớt áp lực rút lui cho Myshkin công tước, nếu như hắn ta có thể rút lui an toàn về dãy núi Kavkaz, chắc chắn sẽ cầm cự được rất lâu."

Nếu như quân địch chiếm được thảo nguyên Nam Ant, thì liên lạc giữa vùng núi và khu vực trung tâm Ant chắc chắn sẽ bị cắt đứt, nhưng Myshkin có thể dựa vào mỏ dầu ở Kuban, và tuyến đường vận chuyển của quân Đồng minh từ phía bắc Bahala.

Tuyến đường vận chuyển này có sản lượng rất lớn, cung cấp cho mấy chục vạn quân của Myshkin là quá đủ.

Myshkin có thể trấn giữ tuyến phòng thủ trên núi cho đến khi Ant phản công, giành lại quyền kiểm soát thảo nguyên Nam Ant.

Mấu chốt là phải để Myshkin rút lui an toàn về đó.

Cho nên, Tập đoàn quân Sukhaya Verevka nhất định không thể co cụm phòng ngự, mà phải khiến cho quân địch tin rằng, Tập đoàn quân sắp tấn công quy mô lớn.

Vương Trung nói với Đại tướng Gorky: "Tóm lại, tôi sẽ nghĩ cách chặn đường quân địch, tạo cơ hội cho Myshkin rút lui."

"Nghe cậu nói vậy thì tôi yên tâm rồi, tôi không muốn nhìn thấy tin tức mấy chục vạn quân của chúng ta bị bắt nữa. Vậy nhé, tạm biệt."

"Tạm biệt." Vương Trung cúp điện thoại.

(Hết chương)

Chương 227: Thay tướng

Thấy Vương Trung cúp điện thoại, Pavlov liền nói: "Với binh lực của chúng ta, ăn tươi nuốt sống một Sư đoàn trước mặt chắc là không thành vấn đề. Nhưng muốn ăn Sư đoàn thiết giáp của Prosen thì hơi khó, Sư đoàn thiết giáp của bọn chúng chắc chắn đã được trang bị đầy đủ, lần trước chúng ta cố công ăn Sư đoàn Seeckt đã tổn thất một số xe tăng và pháo tự hành rồi."

Vương Trung: "Chắc là có thể sửa chữa được một phần chứ?"

Pavlov cầm một tờ báo cáo trên bàn lên: "Đây là báo cáo mà bộ phận sửa chữa đưa cho vào chiều nay - lúc 5 giờ chiều hôm qua."

Bây giờ đã là 0 giờ ngày 17 rồi, ngày 16 là ngày hôm qua, cho nên Pavlov mới sửa lại cách nói.

Vương Trung nhận lấy tờ báo cáo, vừa nhìn tổng số đã nhíu mày: "Nhiều xe đang sửa chữa như vậy sao?"

Theo số liệu trên báo cáo, có 100 chiếc xe jeep, hơn 40 chiếc xe tăng và 13 chiếc Xoáy Nước đang được sửa chữa.

Vương Trung: "Hôm qua - hình như hôm qua chúng ta không tổn thất nhiều như vậy?"

"Vì có một số xe tăng hôm trước vẫn chạy bình thường, hôm nay lại bị trục trặc nhỏ nên phải sửa chữa. Đặc biệt là Xoáy Nước, ngoài chiếc bị đứt bánh xích hôm trước ra, còn lại đều bị trục trặc kỹ thuật vào hôm qua." Pavlov nói.

Vương Trung: "Ý anh là có bảy hay tám chiếc Xoáy Nước bị trục trặc kỹ thuật vào hôm qua? Để tôi xem nào, tổng cộng có 9 chiếc sửa chữa nhỏ, bánh xích cũng là sửa chữa nhỏ à?"

"Đúng vậy."

Vương Trung kinh ngạc: "Vậy là có 4 chiếc phải đại tu vì trục trặc kỹ thuật? Đều là vấn đề gì vậy?"

"Phần lớn là do bộ lọc không hoạt động bình thường, cho nên động cơ bị hút vào rất nhiều cỏ vụn, phải vệ sinh toàn bộ động cơ, cho nên báo cáo là sửa chữa trung bình."

Vương Trung vẫn không dám tin, lúc này Vasili nói: "Tôi có nói chuyện với nhân viên sửa chữa, họ nói rằng những xe gặp vấn đề đều là những xe đã thay động cơ vào tháng 4 năm nay. Có thể là động cơ mới có vấn đề."

"Cậu chắc chắn chứ?"

Vasili nhún vai: "Chỉ là nói chuyện phiếm thôi, nhưng chúng ta có thể xem lại hồ sơ thay động cơ, văn thư cấp sáu chắc chắn sẽ không bỏ sót chi tiết này."

Vương Trung sửa lời: "Gọi người ta là Thượng tá văn chức Kalatayev. Thượng tá, ông nghe thấy chưa? Vậy phiền ông lấy hồ sơ thay động cơ ra đây."

Ông cụ rõ ràng là hừ một tiếng, sau đó dặn dò văn thư bên cạnh một hồi, rất nhanh sau đó một văn thư đã cầm một tập báo cáo đến.

Vương Trung lật bảng chuẩn bị chiến đấu của xe bọc thép sang trang sau: Bắt đầu từ trang này là bảng chi tiết, ghi chép chi tiết số hiệu chiến thuật, bộ phận hư hỏng, thời gian sửa chữa của các xe đang được sửa chữa.

Vương Trung đặt hai bản báo cáo cạnh nhau để đối chiếu, lập tức rút ra kết luận: "Hầu như tất cả các trường hợp hỏng hóc đều tập trung ở những xe đã thay động cơ từ tháng 4 năm nay, không còn nghi ngờ gì nữa, tỷ lệ đạt tiêu chuẩn của động cơ đã giảm."

Pavlov: "Tính ra thì, tháng 1 năm nay, những công nhân được tuyển dụng vừa mới kết thúc khóa đào tạo, bắt đầu tham gia sản xuất."

Vương Trung tặc lưỡi, muốn mở rộng sản xuất thì phải sử dụng công nhân chưa có tay nghề, đây cũng là điều bất đắc dĩ.

Hắn nhớ trong lịch sử thế giới, năm thứ hai của cuộc chiến tranh vệ quốc, sản xuất vũ khí của Liên Xô cũng xuất hiện vấn đề nghiêm trọng về chất lượng, thậm chí còn ảnh hưởng đến chất lượng giáp của xe tăng T-34 được sản xuất trong năm đó.

Giáp kém chất lượng đến mức xe tăng T-34 thậm chí có thể bị pháo 50 ly ngắn của xe tăng Panzer III bắn xuyên thủng giáp trước.

Vương Trung cũng đã áp dụng một số biện pháp để giảm bớt ảnh hưởng của công nhân chưa có tay nghề - ba tháng đào tạo chính là do hắn đề xuất.

Không ngờ đào tạo ba tháng rồi mà vẫn vô dụng.

Động cơ mà Quân đoàn cơ động số 1 sử dụng đã có nhiều vấn đề như vậy, tình trạng động cơ của các đơn vị xe tăng khác còn đáng lo ngại hơn.

Vương Trung: "Xem ra tôi đã đánh giá thấp ảnh hưởng của công nhân chưa có tay nghề."

Hắn đặt hai bản báo cáo xuống.

"Chỉ có thể cố gắng sửa chữa thôi."

Pavlov: "Tin tốt là những chiếc xe tăng Hợp Chủng Quốc của Sư đoàn Melainia thuộc Quân đoàn Nhân dân số 1 đều đang trong tình trạng rất tốt, hơn nữa bọn họ cũng không tham gia trận chiến ở Yeisk, hiện tại đã đủ quân số, sĩ khí đang lên cao."

Vương Trung: "Tốt, vậy để Quân đoàn Nhân dân Melainia đảm nhiệm vai trò chủ công, trước tiên cho bọn họ tiếp quản trận địa phòng ngự của Quân đoàn cận vệ 1 và Sư đoàn 225. Đợi đến khi thế gọng kìm hoàn thành, đường rút lui của Sư đoàn 190 bị chặn lại, thì đến lượt đồng chí Melainia phát động tấn công."

"Được." Pavlov gật đầu, "Họ cũng sẽ rất vui."

Popov: "Nhưng như vậy, chúng ta sẽ không còn binh lực để tiêu diệt Sư đoàn thiết giáp của địch nữa, chúng ta nhất định phải có Quân đoàn tăng 40 hỗ trợ."

"Chúng ta cứ làm theo quy trình trước, báo cáo kế hoạch tác chiến lên Bộ Tham mưu, tôi đoán Bộ Tham mưu sẽ đồng ý giao Quân đoàn 40 cho chúng ta chỉ huy. Nếu như Bộ Tham mưu không đồng ý, tôi sẽ gọi điện thoại cho Hoàng đế bệ hạ." Vương Trung nói.

Popov gật đầu: "Cứ làm như vậy đi... Chúng ta thực sự chỉ là một Tập đoàn quân thôi sao?"

"Đương nhiên, cho dù được tăng cường Quân đoàn tăng 40, chúng ta cũng chỉ là một Tập đoàn quân, vẫn có sự chênh lệch so với biên chế Tập đoàn quân của Prosen, càng không thể so sánh với Phương diện quân."

Nói xong, Vương Trung còn gật đầu, tự nói với chính mình: "Ừ, là Tập đoàn quân."

Vasili: "Thật ra, hồi ở Kalanskaya, chúng ta đã chỉ huy một đội quân có quy mô lớn hơn nhiều so với khả năng của Bộ Tư lệnh."

Pavlov như nhớ lại chuyện gì đó đau khổ, thở dài nói: "Lúc đó tôi mệt gần chết, biên chế vẫn là biên chế của Sư đoàn, nhưng phải xử lý những việc ở cấp bậc Tập đoàn quân, thậm chí là Phương diện quân. Cho nên lần này, khi thành lập Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, tôi đã cố tình tăng cường rất nhiều tham mưu và văn thư, quả nhiên là đúng như dự đoán."

Vương Trung quay đầu nhìn đám tham mưu và văn thư chất cứng trong kho, thầm nghĩ: Hay cho lão Pavlov mày rậm mắt to, cũng giở trò mèo rồi!

————

Yekaterinburg, Cung điện Mùa hè, Bộ Thống soái Đế quốc Ant.

Đại tướng Tuganev đặt bức điện vừa nhận được xuống, nhìn sang Thống chế Boris, Bộ trưởng Bộ Quốc phòng: "Rokossovsky muốn giành quyền chỉ huy Quân đoàn tăng 40, xem ra là muốn ăn tươi nuốt sống một Sư đoàn thiết giáp của địch."

Thống chế Boris liếc nhìn cánh cửa thông với phòng làm việc của Sa hoàng, sau đó mới nói với Đại tướng Tuganev: "Chỉ cần lần này cậu ta thể hiện tốt, chắc chắn sẽ được lên làm Tư lệnh Tập đoàn quân, cho cậu ta thêm quân cũng không sao. Vấn đề là, Đại tướng Andrei có đồng ý không?"

Đại tướng Tuganev lắc đầu: "Chắc chắn là không, trên thực tế hiện tại có không ít Tư lệnh Tập đoàn quân ủng hộ quyết định của ông ta, rất nhiều Tập đoàn quân nhận được lệnh rút lui đã bắt đầu hành động rồi.

"Hiện tại chỉ có Tập đoàn quân cơ động số 1 là chưa có động tĩnh gì. Bóng ma bị quân Prosen bao vây năm ngoái vẫn còn ám ảnh rất nhiều chỉ huy của chúng ta."

Thống chế Boris thở dài: "Đúng vậy, ai cũng không muốn trở thành kẻ bị bao vây. Nếu nói ý kiến của Rokossovsky cho những vị chỉ huy đó, có khi bọn họ còn lôi chuyện Rokossovsky tự tay bắn chết Đại tướng Skorobo năm ngoái ra để nói."

Nói xong, hai vị quan chức cấp cao của Bộ Thống soái đều im lặng.

Vài giây sau, Đại tướng Tuganev lên tiếng phá vỡ sự im lặng: "Cũng là mùa hè, cũng là trên thảo nguyên, không thể trách các vị chỉ huy lại muốn chạy trốn. Chỉ có thể dùng quyền hạn của Bộ Thống soái để ra lệnh cho bọn họ tử thủ tại chỗ, ít nhất là phải đợi Rokossovsky hoàn thành cuộc tấn công, Myshkin công tước rút lui về dãy núi Kavkaz an toàn đã."

Thống chế Boris: "Cũng chỉ có thể làm vậy. Mệnh lệnh cho Tập đoàn quân Sukhaya Verevka thì ký tên ai đây?"

"Ký tên ta." Giọng nói của Olga vang lên từ cửa bên.

Hai người quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ bước vào phòng, vội vàng đứng thẳng người.
Olga: "Mệnh lệnh ta ký, nếu thực sự xảy ra vấn đề ta sẽ chịu trách nhiệm. Theo ý đồ của Rokossovsky, đánh cho quân địch thiệt hại nặng nề, ủng hộ công tước Myshkin chiến đấu."

Tuganev và Boris liếc nhìn nhau, sau đó nguyên soái Boris là người có quân hàm cao hơn bèn lên tiếng: "Bệ hạ, vẫn chưa đến lúc. Hơn nữa chỉ cần một trong hai chúng ta ký tên là đã đủ để các vị tư lệnh tập đoàn quân dừng rút lui rồi. Nếu mệnh lệnh này dẫn đến kết quả xấu, chúng ta có thể tự nhận lỗi từ chức."

"Ồ, ra vậy." Olga gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: "Còn những sĩ quan do Rokossovsky bồi dưỡng thì sao? Bọn họ đang ở đâu?"

Tuganev: "Họ vẫn đang tiếp tục tích lũy kinh nghiệm, hiện tại phần lớn đã được thăng chức làm chỉ huy sư đoàn và quân đoàn, chỉ có một số ít là tư lệnh tập đoàn quân.

"Bệ hạ, có một điều thần phải nói rõ, việc lần này có nhiều tư lệnh tập đoàn quân vội vã rút lui như vậy là do thất bại năm ngoái đã ảnh hưởng quá lớn đến họ, chứ không có nghĩa là họ không đủ tư cách làm chỉ huy."

Olga có chút bất ngờ: "Thật sao?"

"Vâng, cho dù là chỉ huy dày dạn kinh nghiệm, sau khi trải qua thất bại thảm hại của Agasukov năm ngoái cũng sẽ lo lắng mình trở thành người tiếp theo bị quân Prosen bao vây. Xu hướng này chỉ có thể khắc phục bằng cách đánh bại quân Prosen.

"Chúng ta không thể chỉ vì những chỉ huy này tuân theo mệnh lệnh của Andrei mà cách chức họ, chúng ta cũng không có nhiều tư lệnh tập đoàn quân đủ tư cách để thay thế họ."

Tuganev nói xong, Olga nhìn chằm chằm hắn vài giây rồi nói: "Nếu không phải hiểu rõ công việc của ngươi bấy lâu nay, có lẽ ta đã nghi ngờ ngươi là kẻ phản bội."

Tuganev xua tay: "Lãnh đạo quân đội không phải chuyện đơn giản trắng đen rõ ràng. Đương nhiên, Andrei có thể bị thay thế vì hạ lệnh rút lui, hắn quả thật đã hành động quá bảo thủ, không quan tâm đến quân bạn, nhưng các tướng lĩnh dưới quyền hắn chỉ cần nhận được một mệnh lệnh yêu cầu không được rút lui là được."

Lúc này, nguyên soái Boris lên tiếng: "Hay là chúng ta điều động tướng quân Gorky - người phối hợp ăn ý với Rokossovsky - đến chỉ huy phương diện quân Sukhaya Verevka?"

Tuganev suy tư vài giây rồi nói: "Vậy thì để Ivan Stepanovich - người từng là tham mưu trưởng của tướng quân Gorky từ thời còn ở phương diện quân Thánh Andrews - làm tư lệnh phương diện quân phía Tây thì sao?"

Nguyên soái Boris: "Ivan Stepanovich? Được đấy, ta đã sớm cảm thấy để anh ta làm tham mưu trưởng là lãng phí tài năng, cứ để anh ta thử sức cũng tốt."

Olga: "Liệu có ổn không khi điều động hết tướng tài đến phương diện quân Sukhaya Verevka?"

Tuganev: "Thực ra, việc thay đổi các tướng lĩnh cấp cao không ảnh hưởng nhiều đến binh lính, bởi vì người mà binh lính thực sự quen thuộc là chỉ huy trực tiếp của họ, ai hạ lệnh cũng không ảnh hưởng nhiều đến tác phong chiến đấu của các đơn vị cấp cơ sở. Dù sao cũng không phải vị tướng nào cũng thích xuất hiện trước mặt binh lính ở tuyến đầu như Rokossovsky."

Olga gật đầu: "Được, vậy để tướng quân Gorky đi phối hợp với Rokossovsky."

(Hết chương)

Chương 228: Quyết tâm tấn công sư đoàn 190

7 giờ sáng ngày 17, tại sở chỉ huy phương diện quân phía Tây.

Tướng quân Gorky và tham mưu trưởng Ivan Stepanovich đang vừa ăn bánh mì đen vừa xem bản đồ.

Lúc này, tham mưu thông tin mở cửa bước vào, giơ tay chào: "Báo cáo, điện báo từ Bộ Tổng tư lệnh."

Tướng quân Gorky đang cầm compa, khoa tay múa chân trên bản đồ, đầu cũng không ngẩng lên mà nói: "Đọc đi."

Tham mưu thông tin mở điện báo: "Bổ nhiệm tướng quân Gorky làm tư lệnh phương diện quân Sukhaya Verevka, bổ nhiệm thượng tướng Ivan Stepanovich làm quyền tư lệnh phương diện quân phía Tây."

Tướng quân Gorky ném compa xuống bàn: "Quả nhiên đúng như ta dự đoán. Bộ Tổng tư lệnh sẽ không chỉ đơn thuần can thiệp vào quyền chỉ huy của Andrei mà sẽ thay thế hắn, như vậy sẽ không phải lo lắng việc chỉ huy vượt cấp trở thành chuyện thường ngày. Khi Andrei bị cách chức, Bộ Tổng tư lệnh nhân tiện hạ lệnh mới cho các tập đoàn quân cũng sẽ hợp tình hợp lý."

Ivan Stepanovich chìa tay về phía tướng quân Gorky: "Chúc anh công tác thuận lợi ở vị trí mới."

"Cậu cũng vậy." Tướng quân Gorky siết chặt tay tham mưu trưởng: "Tôi cho rằng kế hoạch tấn công mà chúng ta vắt óc suy nghĩ ra rất khả thi, đừng bỏ cuộc. Chúng ta không thể cứ mãi dựa vào Rokossovsky để giành chiến thắng."

Ivan Stepanovich: "Đáng tiếc là kế hoạch do anh đề xuất lại không thể do chính anh thực hiện."

"Đừng nói vậy, Rokossovsky cần tôi đến thay thế kẻ đang cản trở hắn, yêu cầu của hắn tôi không thể từ chối. Đương nhiên là không thể." Tướng quân Gorky lặp lại câu cuối cùng một lần nữa.

Lúc này, cánh cửa lại mở ra, phó quan của Gorky dẫn một phi công bước vào, người phi công giơ tay chào: "Tướng quân Gorky, Bộ Tổng tư lệnh ra lệnh cho tôi đến đón ngài đến Yalgava, nơi đặt sở chỉ huy phương diện quân Sukhaya Verevka."

"Tôi biết rồi." Tướng quân Gorky giơ tay chào phi công, sau đó tiếp tục dặn dò Ivan Stepanovich: "Nhất định phải phát động tấn công, cho dù có thương vong cũng không sao, điều quan trọng là phải kiểm chứng xem phương pháp này có hiệu quả hay không."

"Yên tâm đi."

Tướng quân Gorky buông tay Ivan Stepanovich, xoay người đi về phía phi công.

Phi công: "Ngài có thể thu dọn hành lý..."

"Không cần đâu, là quân nhân thì tôi luôn sẵn sàng nhận nhiệm vụ, hành lý chỉ có hai bộ quần áo, để phó quan đi lấy là được." Tướng quân Gorky nói.

Phi công lộ vẻ kính nể.

————

Tại sở chỉ huy tập đoàn quân cơ động số 1.

"Báo cáo, điện khẩn từ Bộ Tổng tư lệnh."

Vương Trung ngẩng đầu lên: "Hả?"

Popov vừa tan ca trực đêm, đang định bước ra khỏi cửa thì thuận tay nhận lấy điện báo: "A, tin tốt đây, tướng quân Gorky đến thay Andrei làm tư lệnh phương diện quân Sukhaya Verevka, chúng ta không cần lo bị quân bạn bỏ rơi để đi đánh trận độc lập nữa rồi."

Vương Trung nhướng mày: "Họ điều hắn đến đây à? Tốt quá, vậy là chúng ta có thể yên tâm đánh trận, hắn sẽ hỗ trợ chúng ta."

Vasili: "Điều tướng quân Gorky đến đây, có phải là đang muốn hạn chế phe cánh của Rokossovsky không?"

Vương Trung nhìn phó quan với vẻ mặt khó hiểu: "Ý cậu là sao?"

"Cậu nghĩ mà xem, trước đây cậu lập công dưới trướng vị tướng nào thì vị tướng đó cũng được thơm lây, sau đó trở thành người của Rokossovsky, Kashukhov cũng vậy, Kirienko cũng vậy, đều như vậy cả. Tương lai tất cả chúng ta đều sẽ được thăng chức tư lệnh phương diện quân, lần này chỉ có ba vị trí.

"Nếu lần này cậu lại lập công, Andrei nhất định cũng sẽ phải tâm phục khẩu phục, sau đó cũng sẽ trở thành người của Rokossovsky!"

Vương Trung gõ nhẹ vào đầu Vasili: "Cậu đọc nhiều tiểu thuyết đấu đá tranh giành quyền lực quá rồi! Điều tướng quân Gorky đến đây là bởi vì họ thấy chúng ta phối hợp rất ăn ý trong chiến dịch mùa đông năm 914, hy vọng chúng ta sẽ tiếp tục tạo nên kỳ tích trong chiến dịch mùa hè năm 915."

Vasili: "Được rồi, là tôi suy nghĩ nhiều."

Popov bước đến đưa điện báo cho Vương Trung, sau đó vừa ngáp vừa đi ra ngoài: "Nếu đã không còn gì đáng lo ngại thì hãy cố gắng hết sức. Với tính cách của tướng quân Gorky, chắc chắn hắn sẽ giao quân đoàn xe tăng 40 cho cậu chỉ huy."

Vương Trung: "Chưa chắc chắn được, chúng ta cứ chuẩn bị cả hai phương án. Trước mắt cứ giải quyết sư đoàn 190 trước mặt."

Vừa dứt lời, một người lính có giọng Ant nặng trịch đứng ngoài cửa bèn hô báo: "Báo cáo!"

Vương Trung quay đầu lại, quả nhiên là sư đoàn trưởng Tadeusz của sư đoàn 1 quân Melainia và tham mưu trưởng của hắn.

"Hai người đến rồi à, mau vào đây!" Vương Trung vội vàng vẫy tay.

Popov đã đi đến cửa bèn nhường đường cho hai người, làm động tác "mời".

Hai sĩ quan quân Melainia có vẻ khá gượng gạo trước hành động của Popov, sau khi giơ tay chào mới dám đi qua.

Popov ngáp dài rồi rời khỏi nhà kho - nơi đặt sở chỉ huy.

Hai sĩ quan Melainia bước đến trước bàn bản đồ, lại giơ tay chào Vương Trung: "Báo cáo, sư đoàn trưởng Tadeusz của sư đoàn 1 quân Melainia xin báo cáo."

Vương Trung: "Hai người đến thật đúng lúc, chắc hẳn hai người cũng đã nghe phong phanh rồi, lần này chúng ta sẽ tấn công sư đoàn 190 của địch, nhiệm vụ chủ công sẽ giao cho hai người. Hôm nay chúng ta sẽ thực hiện cuộc tấn công gọng kìm, cắt đứt liên lạc giữa sư đoàn 190 với các sư đoàn khác."

Pavlov: "Sau đó sẽ đến lượt hai người thể hiện. Hai người không tham gia các trận đánh trước đó nên đội hình vẫn còn nguyên vẹn, hơn nữa xe bọc thép của Liên hiệp Vương quốc do hai người sử dụng cũng ít bị hỏng hóc hơn. Thiết bị do Ant sản xuất bị ảnh hưởng bởi việc mở rộng sản xuất nên tỷ lệ hỏng hóc rất cao."

Tadeusz giơ tay chào, hô lớn: "Chúng tôi xin đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Vương Trung: "Không cần phải lớn tiếng như vậy, tất cả mọi người đều đang ở trong cùng một nhà kho, cậu hét lên như vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của họ."

"Xin lỗi." Tadeusz vội vàng nói.

Vương Trung đẩy một tấm bản đồ chi chít ký hiệu về phía hai người: "Đây là bản đồ địa hình khu vực tấn công dự kiến, đừng thấy nó chỉ là một đồng cỏ mà lầm tưởng, thực ra địa hình dưới lớp cỏ rất phức tạp, nhất định phải cẩn thận. Chúng tôi đã tìm một số người chăn gia súc lớn tuổi để hỏi kỹ càng về địa hình nơi này, hy vọng hai người có thể tận dụng nó."

Tadeusz nhận lấy bản đồ, mở ra xem qua một lượt rồi lập tức cất đi: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ sao chép lại để gửi cho tất cả các chỉ huy cấp đại đội và tiểu đoàn."

Vương Trung: "Sáng sớm mai, khi hai người tấn công, tôi sẽ hỏi các nhà nghiên cứu của Viện nghiên cứu văn hóa dân gian xem họ có thể tạo ra một màn sương mù dày đặc cho hai người hay không, lần trước chúng tôi đã tấn công Yeisk trong màn sương mù dày đặc và giành được thắng lợi ngoài mong đợi, có lẽ lần này hai người cũng có thể - chỉ là không biết hai

người có kiêng kỵ gì không."

Tadeusz lộ vẻ khó xử: "Binh lính của chúng tôi đều nói rằng những nhà nghiên cứu đó là phù thủy, họ có thể tạo ra sương mù dày đặc, ai rơi vào trong màn sương sẽ phải chịu cảnh đày đọa vĩnh viễn. Tôi e rằng... chúng ta không nên sử dụng sương mù, cứ để chúng tôi tấn công trong thời tiết quang đãng."

Vương Trung gật đầu: "Tôi tôn trọng tín ngưỡng của cậu."

Tadeusz có vẻ vẫn còn lo lắng, vội vàng giải thích: "Rất nhiều người trong chúng tôi theo chủ nghĩa thế tục, nếu không thì chúng tôi đã không chạy đến Ant khi Prosen thôn tính Melainia."

Pavlov: "Chúng tôi biết, cậu không cần phải lo lắng. Hơn nữa, giám mục quân đội phụ trách việc này của chúng tôi đã đi ngủ rồi, cậu không có gì phải lo lắng đâu."

Vasili: "Nếu anh không nói câu đó thì không sao, vừa nói ra lại khiến người ta có cảm giác chắc chắn có vấn đề."

Pavlov nhún vai: "Sợ cái gì chứ, tư lệnh của chúng ta rất được Đức Mục thủ tin tưởng."

Vương Trung trêu chọc: "Tin tưởng? Bây giờ họ đều đồn đại tôi là thiên thần do Thánh Andrews phái xuống."

Vương Trung nói với Tadeusz: "Vì vậy, cậu không cần phải lo lắng, vì không muốn tấn công trong màn sương mù dày đặc, vậy thì ngày mai chúng ta sẽ ném hết bom khói, hai người hãy nhân cơ hội đó làm ác quỷ trong màn khói."

"Được! Chúng tôi nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của ngài."

Pavlov đặt một tập tài liệu trước mặt hai người: "Hai người xem qua đi, đây là kế hoạch tiếp tế hậu cần mà tôi đã soạn thảo cho hai người, dựa theo kế hoạch này, hai người hãy tự mình sắp xếp đợt tấn công, có yêu cầu gì cứ việc nói."

Tadeusz: "Chúng tôi sẽ nghiên cứu, sau khi lập kế hoạch tác chiến cụ thể sẽ báo cáo lên Bộ tư lệnh tập đoàn quân."

Vương Trung: "Khi tấn công, hãy nhớ rằng, nếu gặp phải cứ điểm cứng đầu thì đừng tấn công trực diện, hãy bao vây chúng. Trên thảo nguyên không có nhiều cứ điểm bắt buộc phải chiếm giữ như vậy, sau khi chia cắt, bao vây quân địch trong màn khói dày đặc thì hãy dùng hỏa lực tiêu diệt từng tên một. Hãy tận dụng những chiếc radio trên tay hai người.

"Thông tin, kết hợp với hỏa lực! Chúng ta không chỉ cần chiến thắng mà còn phải thắng đẹp, thắng lợi vẻ vang! Nếu không thì quân Prosen sẽ luôn coi thường chúng ta, có lợi thế về mặt tâm lý khi đối đầu với chúng ta, như vậy là không được!"

"Vâng!" Tadeusz lớn tiếng đáp.

Vương Trung: "Thông tin, kết hợp với hỏa lực! Hiểu chưa? Thông tin, kết hợp với hỏa lực!"

Vương Trung giờ đây đã mang dáng dấp của quân đội Hợp Chủng Quốc, giống hệt quân đội Sairis sau khi kết thúc trận chiến bán đảo.

(Hết chương)

Thông báo lịch cập nhật chương từ ngày 10 đến ngày 18

Tác giả: Bá tước Constantine, ngày 17/6/2024

Thông báo lịch cập nhật chương từ ngày 10 đến ngày 18

Thực ra mọi người cũng nhận thấy, từ ngày 8 trở đi tôi chỉ cập nhật 2 chương mỗi ngày, những ngày trước đó đều cập nhật 3 chương, không còn là 4 chương như đã hứa.

Lý do chính là ngày mai tôi phải lên đường tham gia sự kiện, lịch trình là sáng ngày 11 đến Hoàng Sơn, vì không mua được vé máy bay hạng thương gia bay thẳng đến Hoàng Sơn nên tôi chỉ có thể bay đến Hàng Châu vào ngày mai, sau đó thuê xe đến Hoàng Sơn vào sáng ngày 11.

Để tích trữ bản thảo cho những ngày tham gia sự kiện nên tôi mới làm vậy.

Kết quả là sau nhiều ngày tích cóp như vậy, tôi chỉ mới viết được 4 chương... Nên tôi vẫn phải tiếp tục gõ chữ.

Sự kiện kết thúc vào ngày 14, nhưng sau đó tôi phải đến Thượng Hải để tham dự Liên hoan phim, vì vậy... Tóm lại, tôi sẽ trở về nhà vào ngày 18, ngày 19 có thể sẽ dồn toàn lực để bùng nổ...

Trước ngày 19, tôi sẽ cập nhật 2 chương mỗi ngày, tôi sẽ cố gắng cập nhật đúng giờ.

Cuối cùng, chúc mọi người có một ngày Tết Đoan ngọ vui vẻ.

(Hết chương)

Chương 229: Cuộc tấn công gọng kìm

Rạng sáng ngày 17 tháng 7, Vương Trung nhìn đồng hồ, gật đầu với Pavlov.

Pavlov cầm lấy điện thoại: "Kết nối với vị trí pháo binh."

Vương Trung chắp hai tay sau lưng, nhìn vào bản đồ, trên đó là tất cả các mục tiêu mà đội trinh sát đã tìm ra vào ngày hôm qua, sở chỉ huy pháo binh chắc hẳn đã lên kế hoạch hỏa lực, tất cả những mục tiêu này đều sẽ bị tấn công bất ngờ cùng một lúc.

Vương Trung đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của pháo binh, những hố bom vẫn còn ở Yeisk. Người dân địa phương nói rằng khi pháo kích, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Vương Trung đã hỏi một người dân địa phương xem pháo kích có gây ra thương vong cho họ hay không, sau đó ông ta nghiến răng nghiến lợi nói: "Chỉ cần có thể tiêu diệt lũ quỷ Prosen thì cho dù chúng tôi có chết cũng đáng."

Prosen chiếm đóng Yeisk chưa được bao lâu mà lòng hận thù đã sâu đậm đến vậy, sau này khi hòa bình lập lại, nếu có kẻ nào đó lên tiếng minh oan cho quân Prosen thì Vương Trung nhất định sẽ rút súng lục được Đức Mục thủ ban phước ra để cho hắn im miệng.

Trong lúc Vương Trung đang suy nghĩ miên man thì nghe thấy Pavlov nói vào điện thoại: "Bắn!"

Anh ngẩng đầu lên, tiếng pháo binh vang dội từ trận địa pháo binh bên ngoài thành phố vọng đến, xuyên qua những bức tường dày của nhà kho.

Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây.

Vương Trung nhận thấy ánh mắt của hắn, bèn hỏi: "Sao thế?"

"Tôi đang nghĩ xem cậu có muốn ra ngoài lái chiếc xe tăng nhỏ của mình không."

"Tôi rất muốn lái chiếc xe tăng của mình, tôi còn muốn cưỡi Bucephalus để xông pha trận mạc, anh cho phép không?"

Pavlov lắc đầu: "Không cho phép, đương nhiên là không!"

"Vậy thì thôi." Vương Trung lắc đầu, trong lòng không biết đã bao nhiêu lần tưởng tượng ra cảnh tượng Pavlov biến thành một cô gái tóc trắng xinh đẹp. Mẹ kiếp, lẽ ra Lyudmila mới là tham mưu trưởng trong những bộ truyện tranh moe chứ!

Lúc mới xuyên không, tôi đã nghĩ Lyudmila chính là hình mẫu nhân vật trong truyện tranh moe mà?

Pavlov đột nhiên rùng mình một cái, sau đó nhìn xung quanh với vẻ khó hiểu: "Chuyện gì vậy? Sao tự nhiên tôi lại rùng mình?"

Vương Trung chỉ tay xuống đất: "Mau xem xem có phải anh dẫm phải dây điện không?"

Pavlov trừng mắt nhìn Vương Trung: "Tôi đang đi giày da, có dẫm phải cũng có sao đâu, cậu có biết cách điện là gì không?"

"Không biết, tôi học dốt nhất lớp, sao hiểu được mấy thứ này." Vương Trung thẳng thắn nói.

Pavlov lắc đầu, không thèm chấp nhặt với Vương Trung nữa.

Chết tiệt, cảm giác giống như đang đọc bộ truyện "Tham mưu trưởng của tôi không thể nào moe như vậy" ngày càng rõ ràng.

Pavlov bận rộn với công việc của mình, Vương Trung chỉ có thể chạy đến khu vực radio, bởi vì anh phát hiện, chỉ cần đứng bên cạnh những chiếc radio, anh có thể nhìn thấy những gì mà đơn vị đang liên lạc với họ nhìn thấy.

Ví dụ như khi gọi đến sở chỉ huy sư đoàn 225, anh có thể nhìn thấy những gì mà sở chỉ huy sư đoàn 225 nhìn thấy - đúng vậy, chỉ có thể nhìn thấy những gì mà sở chỉ huy sư đoàn 225 nhìn thấy, không thể nhìn thấy những gì mà các binh sĩ bên dưới nhìn thấy.

Tuy nhiên, trong nhiều trường hợp, chỉ cần nhìn thấy những gì mà sở chỉ huy sư đoàn nhìn thấy là đã đủ để nắm bắt tình hình xung quanh sở chỉ huy, đối với các sĩ quan chỉ huy cấp cao mà nói thì như vậy là quá đủ rồi.

Vì vậy, Vương Trung tạo một tư thế tự cho là rất đẹp trai bên cạnh khu vực radio, sau đó bắt đầu quan sát tình hình chiến trường bằng cách chuyển đổi góc nhìn liên tục.

Anh nhìn thấy chiếc xe jeep của đội trinh sát thuộc sư đoàn 225 đang ẩn nấp trong bụi cỏ, người lính trinh sát đeo radio đang quan sát kết quả pháo kích ở khoảng cách gần.

Anh nhìn thấy các xe tăng của trung đoàn xe tăng cơ giới cận vệ số 1 đã vào vị trí, đang hồi hộp chờ đợi pháo binh ngừng bắn.

Anh nhìn thấy…

Vương Trung đang chuyển đổi vị trí quan sát với tốc độ của một game thủ StarCraft chuyên nghiệp thì đột nhiên nghe thấy có người nhỏ giọng nói: "Tướng quân đang làm gì vậy?"

"Chắc là đang cảm ứng với thần linh, tiếp nhận chỉ thị của Thánh Andrews."

Vương Trung giật mình thon thót, sao họ lại nghĩ như vậy? Mình đâu có tạo dáng gì quá đặc biệt?

Anh vội vàng chuyển về góc nhìn của nhà kho, sau đó liếc nhìn tư thế của mình từ góc 45 độ.

Anh phát hiện ra một điều, đó là khi tạo dáng, nếu không nhìn vào gương thì không thể biết được mình đang tạo dáng gì.

Mẹ kiếp, chỉ cần vặn vẹo người thêm một chút nữa là thành tư thế JOJO rồi, thảo nào mọi người xung quanh lại xì xào bàn tán.

Vương Trung chuyển về tư thế bình thường, sau đó tiếp tục chuyển đổi góc nhìn.

Kết quả là vừa chuyển đi, anh đã nghe thấy có người khẳng định chắc nịch: "Chắc chắn là hắn nghe thấy chúng ta đang nói xấu sau lưng."

"Chắc chắn là vậy, hắn đang che giấu việc bản thân có thể cảm ứng với thần linh."

Vương Trung định quay lại để giải thích cho họ hiểu, nhưng sau đó anh nghĩ lại, càng giải thích sẽ càng khiến họ hiểu lầm, chi bằng cứ mặc kệ họ, dù sao thì cả ngày anh cũng chỉ biết nhìn chằm chằm vào màn hình để quan sát chiến trường, có một lời giải thích cũng tốt.

Vì vậy, anh phớt lờ những lời bàn tán xung quanh, tập trung quan sát tình hình chiến trường thông qua góc nhìn của các đơn vị ngẫu nhiên liên lạc được.

————

Cùng lúc đó, tại sở chỉ huy sư đoàn 190 của Prosen, sư đoàn trưởng đang ôm chặt radio và gào thét: "Alo! Alo! Chúng tôi bị pháo kích! Chúng tôi bị pháo kích dữ dội! Chết tiệt, sao đường dây điện thoại lại bị chuột cắn đứt vào lúc này! Chết tiệt! Alo! Alo! Chúng tôi bị pháo kích dữ dội!"

Vị sư đoàn trưởng vẫn đang gào thét thì hai người lính liên lạc vén rèm bước vào, hớt hải báo cáo: "Báo cáo, trận địa phòng ngự phía tây bị pháo kích dữ dội! Không chỉ trận địa mà cả hầm trú ẩn phía sau cũng bị pháo kích, loại hầm trú ẩn được đào tạm bợ trên nền đất mềm như vậy không thể nào chống đỡ nổi!"

Sư đoàn trưởng: "Các anh không thấy là chúng ta đang bị pháo kích từ mọi hướng sao? Hỏa lực dữ dội như vậy, chắc chắn là toàn bộ pháo binh của tập đoàn quân đối phương đang nhắm vào chúng ta!"

Vị sư đoàn trưởng này chưa từng chứng kiến cuộc pháo kích nào mà tất cả các khẩu pháo đều bắn cùng một lúc nên đã phán đoán sai quy mô của cuộc pháo kích.

Lính liên lạc: "Sư đoàn trưởng, chúng ta nên yêu cầu quân tiếp viện từ các đơn vị bạn."

Trước đó, sư đoàn 190 cùng với ba sư đoàn bộ binh khác đang chuẩn bị chi viện cho Yeisk, kết quả là Yeisk thất thủ, tướng Pock phán đoán rằng việc bốn sư đoàn tập trung tại khu vực đồng cỏ không có công sự sẽ biến họ thành mục tiêu cho pháo binh đối phương - Rokossovsky là một chuyên gia trong việc sử dụng pháo binh.

Vì vậy, tướng Pock đã bố trí bốn sư đoàn bộ binh theo đội hình bậc thang, một khi bị tấn công sẽ liên tục bổ sung quân số, thực hiện cái gọi là "chiến thuật phòng ngự biển người".

Sư đoàn trưởng sư đoàn 190 hét lớn với lính liên lạc: "Bây giờ là lúc thực hiện chiến thuật phòng ngự biển người, quân tiếp viện đâu?"

Hai người lính liên lạc nhìn nhau, người trung sĩ dẫn đầu nói: "Báo cáo sư đoàn trưởng, chúng tôi chỉ là lính liên lạc, đến đây để báo cáo với ngài về

việc trận địa biên giới của chúng ta đã bị tấn công."

Sư đoàn trưởng: "Bây giờ tôi ra lệnh cho các anh lập tức xuất phát đến sở chỉ huy tập đoàn quân, báo cáo với họ rằng chúng tôi đang bị pháo kích!" Vừa dứt lời, tham mưu thông tin bên cạnh liền hô: "Xong rồi! Bộ đàm đã kết nối!"

Sư trưởng lập tức cầm lấy tai nghe và microphone, hô to: "Tôi là 190! Tôi là 190! Chúng tôi đang bị oanh kích!"

Kết quả bên kia lại đáp lại: "Nói to một chút! Nói to lên!

"Tôi là 190, chúng tôi đang bị kẻ địch tấn công!"

Kỳ thực cũng không bị tấn công, nhưng trong thực chiến các cấp chỉ huy luôn phóng đại sức tấn công mà mình nhận, để tranh thủ bộ tư lệnh cấp trên chi viện thêm quân. Cho dù người Prosen nghiêm cẩn cũng không ngoại lệ.

"Nói to lên!" Bên kia vẫn đáp lại như vậy.

Sư trưởng ném đồ xuống, chửi ầm lên.

Doanh trưởng doanh thông tin lập tức hòa giải: "Ăng-ten của chúng ta bị đại pháo nổ tung, ăng-ten trong phòng không tiện truyền tin cũng bình thường."

Sư trưởng: "Nhanh phái người kiểm tra, kết nối dây điện thoại!"

Doanh trưởng: "Từ lúc pháo kích của địch bắt đầu đã cử người đi rồi, bởi vì pháo kích rất có khả năng sẽ làm đứt dây điện thoại!"

Sư trưởng chỉ có thể đi đi lại lại trong lều, đi hai vòng đột nhiên phát hiện hai liên lạc viên còn đứng trong lều, liền giận dữ hét lên: "Hai người các anh sao còn chưa đi? Nhanh đi bộ tư lệnh tập đoàn quân đi!"

Trung sĩ truyền lệnh: "Chúng tôi không biết bộ tư lệnh tập đoàn quân ở đâu."

Vị trí bộ tư lệnh tập đoàn quân đương nhiên không thể để cho mấy liên lạc viên ở tiền tuyến biết được, cho nên hai người ở lại cũng dễ hiểu.

Sư trưởng không phân trần mà mắng: "Các anh làm ăn kiểu gì vậy! Tham mưu trưởng, nhanh nói cho họ biết!"

Lúc này một quả đạn pháo rơi xuống bên ngoài lều, sóng xung kích của vụ nổ lập tức thổi bay lều vải cùng với đinh cố định.

Sư trưởng bị lều vải bay lên che kín đầu, loay hoay nửa ngày mới chửi ầm lên.

Lúc này tham mưu trưởng đưa một tờ giấy ghi chú viết vị trí bộ tư lệnh cho liên lạc viên, ra hiệu cho họ đi nhanh.

Hai người quay đầu bỏ chạy, cưỡi lên xe ba bánh lao đi.

————

Pock biết được sư đoàn 190 được bố trí ở phía sau sư đoàn 191 đang bị bắn phá.

Hắn ta dùng sức nắm tay: "Quá tốt rồi! Địch cuối cùng cũng đã chọn đột phá trung tâm, chỉ cần chúng ta thực hiện phòng ngự theo bậc thang, trì hoãn và tiêu hao quân địch —— "

Lời còn chưa dứt đã bị tham mưu trưởng tập đoàn quân cắt ngang: "Đường tiếp tế của chúng ta đã bị kỵ binh của địch phong tỏa hoàn toàn, tất cả các đơn vị tiếp tế hiện tại đều đang co cụm phòng thủ dựa vào xe tăng số 2, tình huống này mà kéo dài thêm vài ngày nữa thì quân đội tiền tuyến ngay cả ăn cũng không có mà ăn!"

Pock tức giận nói: "Tôi biết! Tôi biết! Nhưng hiện tại Rokossovsky không muốn chúng ta chết đói, hắn định tấn công! Như vậy chúng ta có thể đánh bại hắn! Rokossovsky cũng biết, lực lượng kỵ binh tự lo liệu tối đa chỉ được một tuần, hắn phải đánh bại chúng ta trong vòng một tuần! Cho nên hắn dự định trước tiên đánh tan sư đoàn 190 của chúng ta, sau đó từng bước xuyên thủng tuyến phòng ngự, đến đây, hiểu chưa!"

Pock dùng tay chỉ xuống đất.

"Chỗ này! Tên này nhất định muốn bắt sống tôi, giống như bắt sống các tướng lĩnh khác vậy! Đây là cách hắn phô trương thanh thế!"

————

Sư đoàn 190, lều vải của Sư bộ bị sóng xung kích của đạn pháo thổi tung.

Pháo kích vừa dừng, sư trưởng đã cố gắng khôi phục liên lạc với các đơn vị.

Ăng-ten vô tuyến được dựng lên lại, liên lạc viên còn sống sót được tìm thấy, được đưa cho những chiếc xe máy, chiến mã hoặc xe đạp còn sót lại.

Lúc sư trưởng đang quát tháo, đột nhiên nhân viên thông tin hô: "Sư trưởng, đã kết nối được với trận địa phía Bắc."

Sư trưởng chạy tới, cầm lấy microphone: "Này! Nghe thấy không?"

"Nghe thấy! Báo cáo sư trưởng, thiết giáp của địch đang hành quân qua trận địa của chúng tôi, thiết giáp của địch đang hành quân qua trận địa của chúng tôi!"

Sư trưởng: "Pháo chống tăng của các anh đâu?"

"Bị phá hủy rồi!"

Sư trưởng: "Tôi sẽ điều động tiểu đoàn pháo tự hành tới đó!"

Nói xong, ông ta đưa tai nghe và microphone cho nhân viên thông tin, lớn tiếng ra lệnh: "Gọi tiểu đoàn pháo tự hành, yêu cầu họ tới ngăn chặn xe tăng của địch!"

Lúc này một nhân viên thông tin khác hô: "Đã kết nối được với trận địa phía Nam, địch đang bao vây! Là thế gọng kìm! Chúng ta sắp bị bao vây rồi!"

(Hết chương)

Chương 230: Tính chủ động của kỵ binh

Bên phía Vương Trung, bộ đàm vừa lúc gọi tới được cho lực lượng thiết giáp sư đoàn 225 đang tiến công.

Vương Trung vừa chuyển kênh, đã thấy xe tăng T-34 cán qua pháo chống tăng Pak 38 của quân Prosen, có thể là pháo thủ Prosen đang bỏ chạy tán loạn, liền bị súng máy của xe tăng đuổi kịp.

Vương Trung nhìn xe tăng nghiền nát quân địch, đột nhiên nhận ra khả năng chống tăng của quân Prosen hiện tại cũng chẳng ra sao, dù sao bọn chúng vẫn chưa được trang bị Panzerfaust và mìn từ trường, mà sư đoàn bộ binh này có vẻ như còn chẳng có cả pháo Pak 40.

Chắc là pháo Pak 40 được ưu tiên cho sư đoàn lính dù, sư đoàn bộ binh vẫn phải dùng loại pháo lạc hậu như Pak 38, chẳng ăn thua gì với T-34.

Vương Trung nhìn lực lượng xe tăng của mình đánh tan trận địa của quân Prosen, sau đó từ chiếc xe tăng M3 Grant đi kèm nhảy ra bảy người, quét sạch đám lính Prosen đang hoảng loạn, rồi lại nhảy lên xe tăng đuổi theo đội hình phía trước.

Có chút hơi hướng tác chiến hiệp đồng binh chủng hiện đại rồi đấy.

Đáng tiếc uy lực sát thương bộ binh của M3 không đủ cao, nên gắn pháo Bofors 40mm lên tháp pháo xe chiến đấu bộ binh, pháo 40mm có thể sát thương bộ binh, thỉnh thoảng còn có thể kiêm nhiệm phòng không, làm lá chắn phòng không cho lực lượng xe tăng.

Lúc Vương Trung đang suy nghĩ những điều này, liên lạc với lực lượng thiết giáp đã kết thúc, Vương Trung nhìn thoáng qua đội hình đang tiến công, đặc biệt thưởng thức thêm một chút dáng vẻ chạy trối chết của đám lính Prosen thiếu phương tiện chống tăng.

Tuyệt thật.

Hình ảnh biến mất.

Sau đó kênh của cận vệ cơ giới 1 lại sáng lên, Vương Trung vội vàng chuyển sang, sau đó thấy lực lượng xung kích của cận vệ cơ giới 1 đi qua bên cạnh khẩu pháo 88mm bị phá hủy.

Những khẩu pháo phòng không 88mm này có vẻ như được bố trí cùng với pháo 105mm và 150mm của trung đoàn pháo binh, có lẽ là trung đoàn phòng không đang yểm trợ cho trung đoàn pháo binh.

Nhìn điểm rơi của bom, Vương Trung cảm thấy đây không phải là do pháo binh của mình bắn, mà là kiệt tác của không quân.

Hèn gì mấy ngày nay sư đoàn 190 không thấy pháo kích, hóa ra là pháo đã bị phá hủy hết rồi.

Không quân làm tốt lắm!

Vương Trung nhớ lại, hình như không quân Liên Xô ở Trái Đất chưa bao giờ đạt được hiệu suất tấn công cao như vậy. Bởi vì trong Chiến tranh thế giới thứ hai, trình độ huấn luyện trung bình của phi công Liên Xô quá thấp, rất nhiều cuộc oanh tạc đều có độ chính xác rất kém.

Trên chiếc Il-2 vốn không thể bổ nhào với góc lớn, loại trình độ huấn luyện thấp này càng thể hiện rõ ràng hơn.

Hiện tại Vương Trung đã trang bị cho phi công tinh nhuệ của không quân Ant loại máy bay phù hợp nhất trong giai đoạn này, hiệu suất tấn công được nâng cao cũng là điều dễ hiểu.

Lúc này, liên lạc với tiểu đoàn xe tăng của cận vệ cơ giới 1 cũng đã kết thúc, Vương Trung nhìn thoáng qua xác pháo bị bỏ lại phía sau, kết thúc việc quan sát một cách hài lòng.

Quân ta tiến quân thuận lợi, hôm nay chắc chắn có thể thọc sâu đội hình địch đúng như kế hoạch.

Dựa theo thông tin trinh sát trên không, toàn bộ tập đoàn quân cơ động số 1 của địch đều là bộ binh, khả năng tấn công của bộ binh Prosen dù có mạnh đến đâu, thì cũng chỉ là bộ binh mà thôi.

Dùng bộ binh tấn công trên địa hình bằng phẳng thế này quả thực là tự sát.

Nói cách khác, chỉ cần khóa chặt cổ họng của quân địch, miếng mồi ngon sư đoàn 190 này, Vương Trung nhất định phải ăn cho bằng được.

————

"Hỏng rồi!" Pock nhìn chằm chằm vào hai đường vẽ mới được thêm vào trên bản đồ, đó là đội hình tấn công của địch được phát hiện bởi trinh sát trên không, "Đây là thế gọng kìm! Mục tiêu của địch không phải là chọc thủng trận địa của chúng ta, mà là ăn sống sư đoàn 190 của chúng ta ở tuyến đầu!"

Chọc thủng trận địa, có nghĩa là sau khi gọng kìm xuyên qua khu vực phòng thủ của sư đoàn 190, sẽ tiếp tục tấn công vào khu vực phòng thủ của sư đoàn tiếp theo.

Còn thế gọng kìm chỉ cần bao vây sư đoàn 190 ở phía trước là đủ.

Pock chửi rủa: "Tôi bị đánh lừa bởi bài diễn tập trên bản đồ của Hoàng đế rồi! Rokossovsky căn bản không muốn đánh kiểu gì mà đột phá trung tâm,

hắn chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chúng ta từng miếng một! Hơn nữa hắn không hề kén chọn! Sư đoàn bộ binh hắn cũng ăn!"

Tham mưu trưởng: "Bây giờ phải làm sao?"

Pock suy nghĩ một chút rồi nói: "Điều một sư đoàn thiết giáp quay về, phản công, khai thông liên lạc với sư đoàn 190."

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Không được, nhiên liệu của lực lượng thiết giáp không đủ, vốn dĩ do không quân địch oanh tạc Shepetovka khiến việc vận chuyển bị cản trở, sau đó lại bị kỵ binh địch đốt mất một phần, số còn lại cũng chưa kịp chuyển đến tay lực lượng thiết giáp.

"Lực lượng thiết giáp đã hành quân thần tốc nhiều ngày rồi, vốn dĩ đã đến lúc phải bổ sung nhiên liệu."

Pock nhìn chằm chằm tham mưu trưởng: "Một giọt nhiên liệu cũng không còn?"

"Vẫn còn, nhưng nếu quay về thì cũng chẳng còn lại bao nhiêu."

Pock: "Vậy nếu quay về rồi bổ sung thì sao?"

Tham mưu trưởng nghiêm mặt nói: "Kế hoạch tiếp tế của chúng ta là lùi lại toàn diện, tất cả các kho tiếp tế trong khu vực do tập đoàn quân kiểm soát đều đang thiếu nhiên liệu. Kỵ binh và không quân địch còn đốt của chúng ta nhiều nhiên liệu như vậy, e rằng sắp tới ngay cả xe tải cũng không có dầu mà chạy."

Pock tức giận đi đi lại lại trong lều, đi được vài bước thì dừng lại, dùng sức kéo cổ áo, loay hoay một lúc mới lôi ra được một con rận và một mảng da, giẫm bẹp dí: "Mẹ kiếp! Cái bãi cỏ chết tiệt này, lũ Ant chết tiệt, Rokossovsky chết tiệt!"

Tham mưu trưởng: "Đối phó với từng thứ một thì chúng ta đều có thể ứng phó được, nhưng gộp lại một lúc thế này thì khó giải quyết."

Pock đi đi lại lại vài vòng trong lều, thở dài một hơi: "Yêu cầu không quân thả dù tiếp tế, đặc biệt là nhiên liệu, ít nhất cũng phải để cho lực lượng thiết giáp của chúng ta có thể hành động, nghiền nát quân địch."

Lúc này, tham mưu trưởng nghiêm mặt nhắc nhở: "Địch có loại pháo tự hành mới, theo báo cáo của lính thiết giáp sư đoàn Seeckt chạy về được, pháo tự hành có thể ẩn nấp hoàn hảo trong bụi cỏ, bất ngờ tấn công, hơn nữa có thể bắn xuyên giáp chúng ta từ khoảng cách rất xa."

Pock nắm chặt tay, rồi lại từ từ buông ra, nói: "Lựu đạn khói có thể giúp các dũng sĩ của chúng ta rút ngắn khoảng cách với địch, tiếp cận và giao chiến với pháo tự hành. Năm ngoái, khi pháo tự hành của địch chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, chúng ta đã từng dùng cách này để đối phó, chỉ là tiếp tục sử dụng chiến thuật cũ mà thôi!

"Chẳng lẽ biết địch có vũ khí mới mà chúng ta lại không dám tấn công sao? Không, binh lính Prosen không phải loại hèn nhát như vậy, tướng lĩnh Prosen cũng vậy!"

Pock lại siết chặt nắm đấm: "Năm ngoái chúng ta đối mặt với T-34 và KV cũng chẳng biết làm gì, nhưng cuối cùng chẳng phải chúng ta đã giành được thắng lợi vẻ vang sao?"

Tham mưu trưởng suy nghĩ một chút, gật đầu thật mạnh: "Tôi đồng ý, dù sao cũng phải thử một lần, để sư đoàn thiết giáp số 14 quay về đi, nếu không quân thả dù kịp thời, ngày mai khi sư đoàn thiết giáp đến nơi thì nhiên liệu cũng đã tới."

"Cứ quyết định như vậy đi!" Pock đập bàn.

————

Sư đoàn kỵ binh số 18 thuộc quân đoàn kỵ binh số 21, vị sư đoàn trưởng nhìn về phía xa xa: "Địch điều động lực lượng thiết giáp đến bao vây chúng ta sao? Bụi mù mịt thế kia?"

Tham mưu trưởng và Tùy quân giáo sĩ của ông ta cũng đứng thẳng người trên lưng ngựa, quan sát phía xa.

Tham mưu trưởng lên tiếng trước: "Không có đội hình tấn công, giống như đang hành quân hơn."

Các vị chỉ huy nhìn nhau.

Sư đoàn trưởng vỗ đùi: "Lấy số mìn chúng ta thu được ra dùng! Cắm kíp nổ vào rồi ném xuống đất, khỏi chôn! Cỏ cao thế này, xe tăng không nhìn thấy đâu! Chuẩn bị lựu đạn khói, sau khi xe tăng dẫn đầu trúng mìn thì lập tức ném lựu đạn khói yểm trợ, sau đó xông lên dùng bom xăng thiêu rụi lũ khốn đó!"

(Hết chương)

Chương 231: Hoa lam chiến trường

Kỵ binh đã tản ra trên thảo nguyên, liên lạc viên vừa phi ngựa vừa hô lớn: "Ném số mìn thu được sang bên trái, không được chôn!"

Ngựa có khả năng tự tránh vật cản nhất định, nếu không chôn mìn thì ngựa thường có thể tự tránh được. Đương nhiên cỏ rậm rạp thế này, ngựa không để ý cũng là chuyện bình thường, lúc này chỉ có thể tin tưởng vào con ngựa của mình.

Chiến trường là vậy, vận đen đến thì phải chết, chẳng liên quan gì đến quân hàm hay kinh nghiệm chiến đấu.

Vận may luôn là lá bùa hộ mệnh tốt nhất trên chiến trường.

Kỵ binh xuống ngựa, cắm kíp nổ vào mìn, sau đó cẩn thận đặt mìn xuống đất.

Liên lạc viên lại phi ngựa đến: "Phóng khói, lập tức rút lui theo hướng pháo hiệu!"

Pháo hiệu bay lên không trung, nổ tung, treo lơ lửng trên bầu trời như những ngôi sao.

Kỵ binh lên ngựa, ném lựu đạn khói — tuy mệnh lệnh không nói rõ ném về hướng nào, nhưng mọi người đều ngầm hiểu ném về hướng quân địch đang tiến tới.

Cả đường chân trời mịt mù bụi mù do thiết giáp địch tạo nên.

Thực ra, trong lòng rất nhiều kỵ binh đều đang lo lắng, họ không giống như tập đoàn quân cơ động số 1, là quân chủ lực của Rokossovsky. Năm ngoái họ chẳng đánh thắng trận nào, lại đúng lúc vướng phải làn sóng bài xích kỵ binh, các đơn vị huynh đệ lần lượt bị cải biên thành thiết giáp, cho nên lúc này họ không còn chút lòng tin nào.

Rokossovsky bách chiến bách thắng chỉ là nhân vật trong truyền thuyết, họ chưa từng được như quân chủ lực của Rokossovsky mà tin tưởng vô điều kiện vào vị tướng huyền thoại này.

Đội kỵ binh bắt đầu rút khỏi màn khói, thoát khỏi lực lượng thiết giáp đang ập tới.

Vài viên đạn lửa xuyên thủng màn khói, rõ ràng là lính xe tăng Prosen không muốn dễ dàng bỏ qua cho đám kỵ binh gây rối.

Đáng tiếc, những viên đạn này đều bay cao, vèo vèo trên đỉnh đầu đội kỵ binh.

Kỵ binh Misha vừa áp sát vào lưng ngựa vừa hô lớn: "Có vẻ như bọn địch hận chúng ta đến tận xương tủy!"

Valery cùng làng với anh ta cười nói: "Bởi vì chúng ta đã đốt sạch dầu mỡ, đạn dược của bọn chúng, còn cướp luôn cả lương thực."

Misha: "Đừng có nhắc tôi nhớ đến mấy hộp thịt bò khó nuốt đó nữa, đó mà là thịt bò á? Đổi một tấn thứ đó lấy một hộp Spam tôi cũng không thèm!"

Người chạy phía trước quay đầu lại hô: "Cà phê của bọn chúng mới là khó uống nhất, cứ như bùn ấy!"

Đồ ăn của quân Prosen, nghe đồn có thể khiến sĩ quan Liên Hiệp Vương Quốc cảm thấy mình vượt trội hơn hẳn về khoản ăn uống.

Misha đang định đáp lời đồng đội, thì tiểu đội trưởng Semyon quát: "Im ngay! Đang đánh nhau đấy, còn tâm trạng tán gẫu! Tử thần thích nhất là tìm đến những kẻ coi thường hắn! Muốn sống thì ngậm miệng lại!"

Tiểu đội trưởng vừa dứt lời, phía sau màn khói vang lên tiếng mìn nổ.

Liên tiếp 5 tiếng nổ, ngay sau đó, một chiếc xe tăng bị văng bánh xích lao ra khỏi màn khói.

Ngay khi lao ra khỏi màn khói, bánh xe chịu lực đầu tiên của chiếc xe tăng rơi ra, lao điên cuồng trên thảo nguyên như thể mang theo khát khao tự do của cả chiếc xe tăng.

Cùng lúc đó, bản thân chiếc xe tăng như thể đã cạn kiệt sức lực cuối cùng, dừng lại ở ngay rìa màn khói.

Càng nhiều xe tăng Prosen lao ra khỏi màn khói, rõ ràng là số mìn đó không thể ngăn cản hoàn toàn được chúng.

Thiết kỵ Prosen gầm rú, đuổi theo đội kỵ binh trên thảo nguyên, "hiệp sĩ" của hai thời đại bắt đầu cuộc đối đầu vượt thời gian.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, con ngựa của Misha đột nhiên ngã dúi dụi về phía trước, hất văng anh ta xuống đất. Anh ta theo bản năng lấy tư thế chống va đập, bảo vệ phần đầu, lăn vài vòng trên mặt đất rồi mới dừng lại.

Misha lập tức bò dậy, quay đầu kiểm tra tình hình con ngựa, thì thấy móng trước bên trái của nó đã dẫm phải hang chuột đồng.

Xem ra chân trước của nó đã gãy, vết thương này dù có trở về hậu phương cũng không chữa được.

Lúc này, đáng lẽ Misha nên kết liễu nó, nhưng anh ta vẫn đưa tay vuốt ve trán con ngựa đang đau đớn hí vang, vừa an ủi vừa ngồi xổm xuống, nấp trong đám cỏ cao.

Xe tăng địch đang đến gần.

Đội kỵ binh đang chạy trốn lại tiếp tục thả khói, Misha hoàn toàn không nhìn thấy họ.

Nhưng chắc chắn là sư đoàn trưởng đã cố ý dẫn kỵ binh vào khu vực chuột đồng sinh sống.

Đột nhiên, chiếc xe tăng dẫn đầu như sa bẫy, phần đầu cắm phập xuống đất, bất động giữa bãi cỏ.

Misha mừng như điên, chiếc xe tăng đó cách anh ta không xa, chỉ cần mò sang rồi ném bom xăng —

Chiếc xe tăng thứ hai cũng rơi vào hang chuột đồng.

Misha nhìn thấy trên tháp pháo của chiếc xe tăng bị hỏng đầu tiên có một tên đội mũ nồi to, một tay cầm tai nghe, một tay cầm microphone, đang nói gì đó.

Misha nhìn chằm chằm vào tên đó, cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh ta lấy quả lựu đạn kiểu cũ trong trang bị của kỵ binh ra, trước tiên bọc vải rách vào, sau đó run rẩy lắp kíp nổ — kíp nổ của loại

lựu đạn cũ này rất không ổn định, phải đến lúc ném mới lắp.

Con ngựa của anh ta như cảm nhận được sự căng thẳng của chủ, nó định đứng dậy.

Misha vội vàng suỵt một tiếng, nhưng động tĩnh của con ngựa đã khiến lính Prosen chú ý.

Tên đội mũ nồi to bỏ microphone xuống, tháo tai nghe, chui ra khỏi tháp pháo, tay lăm lăm súng tiểu liên, hai mắt cảnh giác quan sát đám cỏ.

Misha càng thêm căng thẳng, anh ta đè chặt đầu con ngựa, muốn nó hiểu tình hình hiện tại, đừng giãy giụa nữa —

Lúc này, có lính Prosen hét lên cái gì đó, tên đội mũ nồi to lập tức nhìn về hướng đó.

Misha cũng quay đầu nhìn, thấy đội kỵ binh của mình đang bao vây theo hướng gió, trên tay mỗi người đều cầm lựu đạn khói, khói mù đang bao phủ toàn bộ khu vực đầu gió, sau đó lan xuống phía dưới —

Chờ khi khói mù bao phủ hoàn toàn lực lượng xe tăng Prosen, kỵ binh có thể xông lên đánh giáp lá cà!

Tên đội mũ nồi to hạ súng tiểu liên xuống, cầm ống nhòm lên.

Misha biết, cơ hội đến rồi.

Anh ta tung người nhảy lên, lao đến khoảng cách có thể ném lựu đạn, giơ tay ném về phía chiếc xe tăng.

Anh ta có linh cảm, quả lựu đạn này có thể rơi vào cửa khoang xe tăng —

Nhưng quả lựu đạn lại phát nổ giữa không trung.
Lựu đạn được trang bị cho bộ đội kỵ binh vẫn là lựu đạn kiểu cũ, ngòi nổ cực kỳ không ổn định, thời gian nổ là số ngẫu nhiên, hơn nữa còn có khả năng vì lúc ném động tác quá lớn dẫn đến ngòi nổ bay ra ngoài, lựu đạn trực tiếp biến thành chày gỗ.

Mà Misha thì vô cùng may mắn, lựu đạn vẫn nổ, mưa đạn do vụ nổ trên không trung rơi xuống xe tăng.

Mũ sắt của hắn bị mấy mảnh đạn găm trúng, cả khuôn mặt đều bị cày nát. Hắn theo bản năng muốn sờ mặt, kết quả tay cũng bị mảnh đạn găm trên mặt đâm trúng.

Hắn kêu thảm thiết.

Misha xông lên trước, sau đó mới phát hiện lựu đạn nổ trên không còn giết chết cả người lái xe tăng xuống kiểm tra xe - vừa rồi cỏ quá cao, Misha không nhìn thấy người lái xe.

Khi tầm mắt của Misha đặt trên người lái xe, thợ máy đột nhiên chui ra khỏi xe tăng, một cú bổ nhào quật ngã Misha xuống đất.

Tên thợ máy dùng hai tay kẹp cổ Misha muốn bóp chết hắn.

Misha vơ một nắm cỏ, úp lên mặt tên thợ máy, mép lá cây sắc nhọn lập tức cứa vào mắt hắn ta.

Tên địch kêu lên đau đớn, sức kẹp cổ Misha yếu bớt.

Thế là Misha nhân cơ hội thoát khỏi sự kìm kẹp, lại tung một cước đá văng tên thợ máy, cầm súng tiểu liên bắn xối xả.

"Đầu hàng đi! Lũ chó, đầu hàng đi!" Misha hét lớn.

Lúc này khói mù đã lan tới, trong tầm mắt không nhìn thấy một chiếc xe tăng Prosen nào.

Tên pháo thủ và nạp đạn còn sót lại của Prosen giơ hai tay lên, run rẩy bò ra khỏi xe tăng.

Lúc này trong khói mù truyền đến tiếng nổ, Misha nói: "Chắc chắn là kỵ binh của chúng ta đang cho nổ tung xe tăng của các ngươi! Các ngươi thua rồi! Xe tăng thua dưới tay kỵ binh rồi!"

Vừa dứt lời, tiếng gầm rú vang lên, một chiếc xe tăng Prosen lao ra khỏi làn khói, tháp pháo xoay về phía sau, súng máy khai hỏa.

Misha trợn tròn mắt, còn chưa kịp phản ứng, súng máy đồng trục trên xe tăng đã khai hỏa, Misha trúng đạn ngực, ngã ngửa ra sau.

Con ngựa của hắn hí lên, giãy giụa muốn đứng dậy.

Chiếc xe tăng Prosen gầm rú lao về phía trước, bánh xích thép cán qua người con ngựa.

Misha nằm trên mặt đất, đôi mắt xanh nhìn lên bầu trời xanh.

Giây phút cuối cùng của cuộc đời, hắn phát hiện, có một bông hoa dại nở rộ trong góc nhìn.

Bông hoa dại ấy trông thật xanh, thật đẹp, như muốn hòa làm một thể với bầu trời.

(Hết chương)

Chương 232: Dùng tính mạng bào mòn đạn dược của địch

Cuộc tấn công của kỵ binh vào lực lượng thiết giáp của địch, tuy chỉ phá hủy được một phần xe tăng, nhưng thực sự đã phát huy tác dụng trì hoãn bước tiến của đội hình xe tăng địch.

Lực lượng xe tăng buộc phải triển khai đội hình để đối phó với cuộc tấn công của kỵ binh, hơn nữa còn phải chạy việt dã hơn một tiếng đồng hồ.

Chờ đến khi đội kỵ binh bị đánh tan tác hoàn toàn, số lượng xe tăng bị hỏng hóc đã vượt quá số xe tăng bị bắn hạ.

Trong số đó có không ít xe tăng bị sa lầy vì chuột đồng, cỗ máy chiến tranh hiện đại nhất lại bị hoàn cảnh khắc nghiệt và một đội quân lạc hậu như kỵ binh hành hạ đến kiệt quệ.

————

Sở chỉ huy Tập đoàn quân số 10 Prosen.

Tướng Pock không nhịn được kêu lên: "Bị kỵ binh tấn công phải dừng bước tiến? Ta không biết lực lượng thiết giáp của chúng ta đã trở nên yếu ớt như vậy từ khi nào!"

Tham mưu trưởng cười khổ nói: "Sư đoàn thiết giáp số 14 báo cáo, kỵ binh quả thực không bắn hạ được bao nhiêu xe tăng, nhưng rất nhiều xe tăng bị hư hỏng do môi trường tự nhiên khắc nghiệt.

"Nếu bỏ hết số xe tăng này, hoặc là chỉ để lại lực lượng sửa chữa xe tăng, kỵ binh của địch chắc chắn sẽ quay lại dùng bom xăng thiêu hủy hoàn toàn số xe tăng này, thậm chí là tiêu diệt cả đội sửa chữa.

"Vì vậy, sư đoàn trưởng quyết định dừng lại, chờ sửa chữa xong phần lớn số xe tăng hư hỏng không nghiêm trọng mới tiếp tục hành động."

Pock lắc đầu lia lịa: "Bất đắc dĩ! Để lại một đại đội xe tăng bảo vệ đội sửa chữa, các đơn vị khác tiếp tục rút về tiếp tế!"

Tham mưu trưởng gật đầu: "Vâng, tôi lập tức hạ lệnh."

Một giờ sau, tướng Pock vẫn đi đi lại lại trong sở chỉ huy, cuối cùng, tham mưu thông tin vén rèm bước vào lều: "Sư đoàn 14 báo cáo!"

Tham mưu trưởng vội vàng chạy tới cầm lấy bức điện, liếc mắt một cái đã nhíu mày: "Sư đoàn 14 báo cáo lại bị kỵ binh tập kích quấy rối, hơn nữa kỵ binh địch còn gài rất nhiều mìn. Không giống như lần trước vội vàng gài mìn, lần này bọn chúng có thời gian chôn mìn xuống đất."

Tướng Pock: "Cho công binh đi gỡ mìn! Yêu cầu Sư đoàn 14 nhanh chóng rút về! Bọn họ là lực lượng thiết giáp, sao có thể sợ hãi mấy nhát chém của kỵ binh?"

Tham mưu trưởng vẫn đang xem bức điện, nghe tướng quân nói vậy, bèn đáp: "Kỵ binh địch lợi dụng khói mù để ngăn cản xe tăng yểm trợ lẫn nhau, sau đó áp sát xe tăng ném bom xăng.

"Địch hi sinh rất nhiều, nhưng vẫn liều chết xông lên, đạn súng máy của xe tăng tiêu hao rất lớn."

Tướng Pock cau mày: "Vớ vẩn! Địch dùng sinh mạng để bào mòn đạn dược của ta nghe như chuyện tiếu lâm vậy!"

Tham mưu trưởng: "Nhưng Sư đoàn 14 thật sự đã chiến đấu rất lâu, đạn súng máy vốn đã tiêu hao rất nhiều, cũng có khả năng đã bắn hết đạn.

"Trước khi phát động Chiến dịch Xanh, rất nhiều kíp lái xe tăng dựa theo kinh nghiệm tác chiến năm ngoái, đã treo thêm rất nhiều đạn súng máy ở phía sau tháp pháo, nếu không có lẽ đạn dược đã bắn hết từ lâu rồi."

Pock ôm trán, vẻ mặt đau khổ: "Chết tiệt, cái đất nước Ant chết tiệt này sao lại rộng lớn như vậy, chúng ta đã tiến xa đến thế này rồi, nếu là ở Carolin thì đã có thể tái hiện Chiến dịch Ardennes rồi, thế mà ở Ant, mẹ kiếp!"

Tham mưu trưởng cũng cười khổ lắc đầu, nhưng vẫn nhắc nhở: "Bây giờ phải làm sao? Nếu đã bắn hết đạn súng máy, bọn họ chỉ có thể dùng đạn nổ phá mảnh để đối phó với kỵ binh, nếu đạn nổ phá mảnh cũng bị tiêu hao đến một mức độ nhất định, sức chiến đấu của Sư đoàn 14 sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

"Tôi là Tham mưu trưởng Tập đoàn quân, sẽ không đồng ý để cho một đội quân như vậy phát động tấn công, bọn họ nhất định phải được tiếp tế."

Pock thở dài: "Ta biết rồi. Vậy thì điều tất cả số sư đoàn thiết giáp và sư đoàn bộ binh cơ giới đang chuẩn bị cho cuộc tấn công gọng kìm rút lui, ta không tin kỵ binh của Ant có thể cản bước tất cả số quân này.

"Lúc trước chỉ cho Sư đoàn 14 rút về, là bởi vì chúng ta chưa từ bỏ ý định tấn công Rokossovsky, kết quả là Sư đoàn 14 đã phải chịu tổn thất nặng nề.

"Chỉ cần từ bỏ ý định tấn công gọng kìm, dồn toàn lực co cụm binh lực, giải vây cho Sư đoàn 190, vậy thì vẫn còn hy vọng!"

Tham mưu trưởng: "Chúng ta phải báo cáo quyết định này lên trên. Ý tưởng tấn công gọng kìm Rokossovsky trước đó đã được Hoàng đế tán dương, bây giờ lại hủy bỏ, chắc chắn Hoàng đế sẽ nổi trận lôi đình, tốt nhất là nên nhờ Nguyên soái von Bryan nói đỡ, hoặc là trực tiếp tìm Trung tướng Gilles."

"Không!" Tướng Pock phẩy tay, "Ta tuyệt đối sẽ không cầu xin tên ấu dâm đó!"

————

"Khốn kiếp!" Hoàng đế Prosen đấm mạnh xuống bàn, "Bị kỵ binh ép đến mức phải từ bỏ thế tấn công gọng kìm, đây còn là quân đoàn Prosen quang vinh, là những quý tộc phế thải cao quý hay sao?"

Wilhelm Keitel: "Là do địch quá mức xảo quyệt, cộng thêm hoàn cảnh tự nhiên quá khắc nghiệt, mới dẫn đến tình cảnh như ngày hôm nay. Đây không phải là chuyện gì đáng hổ thẹn, Pock vẫn đang nỗ lực giải cứu Sư đoàn 190."

Hoàng đế Prosen: "Vậy tại sao lúc trước không điều tra rõ tình hình lại khắc nghiệt như vậy? Năm ngoái, trong Chiến dịch Barbarossa, các ngươi đã đánh giá sai lầm về mức độ cơ sở hạ tầng của Ant, lên kế hoạch tiếp tế dựa trên tiêu chuẩn trung bình của Tây Âu, kết quả là hỗn loạn!

"Năm ngoái không chiếm được Yekaterinburg, Bộ Tổng tham mưu phải chịu trách nhiệm hơn phân nửa! Thế nhưng kết quả thì sao? Chẳng có ai bị trừng phạt cả, chỉ là thuyên chuyển khỏi Bộ Tổng tham mưu một cách nhẹ nhàng là xong chuyện!

"Bây giờ các ngươi lại đánh giá sai lầm về sự khắc nghiệt của đồng cỏ! Cứ chờ đấy, nếu Chiến dịch Xanh thất bại, ta thề sẽ có người bị xử bắn, cho dù là đắc tội với quý tộc phế thải, ta cũng sẽ bắn!

"Ta nên học theo Rokossovsky, dùng súng lục bắn từng tên một mới phải!"

Các tướng lĩnh cấp cao nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Đại tướng Guderian vốn được sủng ái bèn nói: "Thực ra tình hình vẫn chưa đến mức quá tệ, chỉ có một sư đoàn bị bao vây, chỉ cần sư đoàn này dốc toàn lực chống trả, cầm cự được ba, bốn ngày, thì ngựa của kỵ binh sẽ kiệt sức."

Binh lính kỵ binh có thể ăn lương thực mà quân Prosen mang theo, nhưng ngựa thì không.

Quân Prosen cũng có ngựa, nhưng chủ yếu là ngựa thồ dùng để vận chuyển đồ đạc, lượng tiêu hao kém xa ngựa chiến.

Ngựa chiến chỉ ăn cỏ dại trên thảo nguyên sẽ rất nhanh sụt cân, sau đó các chỉ số thể lực sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Vì vậy kỵ binh không thể tác chiến sau lưng địch mãi được, ngựa chiến phải cõng một chiến binh to khỏe, cùng với toàn bộ vũ khí trang bị, trên yên ngựa còn phải mang theo các loại vật tư tác chiến, nếu ăn không đủ thì ngựa chiến sẽ chết vì kiệt sức.

Quân Prosen hiện tại tuy không còn đơn vị kỵ binh thuần túy, nhưng những người có mặt ở đây đều xuất thân là sĩ quan kỵ binh, nên ai cũng rõ điều này.

Hoàng đế nhìn lướt qua mọi người, thở dài, chuyển chủ đề: "Kỵ binh Moravia đến đâu rồi?"

"Đang trên đường vận chuyển, ngày 19 có thể đến Shepetovka."

"Bảo bọn họ nhanh lên! Chỉ cần có thể giải quyết được lực lượng kỵ binh của địch, tất cả bọn họ đều sẽ được ban thưởng thân phận công dân danh dự! Bình đẳng với người Prosen bình thường!"

Hoàng đế dừng lại, như thể đã nhượng bộ rất nhiều, bèn bổ sung thêm một câu: "Có thể thế tập! Thân phận này có thể được thế tập!"

(Hết chương)

Chương 233: Quân đoàn 21 gỡ lại một bàn

9 giờ tối ngày 17 tháng 7, Sở chỉ huy Tập đoàn quân cơ động số 1.

Pavlov cầm một xấp tài liệu dày cộp, đi đến trước mặt Vương Trung.

Vương Trung: "Trời đất, giờ này rồi mà ông còn bắt tôi ký tên vào tài liệu?"

"Không, đây là bản tổng hợp tình hình, tôi nghĩ cậu nên nắm rõ tình hình chiến trường - hoặc là tin tưởng vào năng lực của tôi và các tham mưu, chỉ cần nghe tôi tóm tắt."

Vương Trung nhìn Pavlov, nghiêm túc nói: "Tôi tin tưởng vào năng lực của ông và các tham mưu."

Pavlov liếc nhìn viên tham mưu trẻ tuổi đang xúc động bên cạnh: "Cậu ấy chỉ là lười tự mình xem thôi, mọi người phải nhanh chóng làm quen với việc thiếu xót của Tư lệnh, cố gắng làm tốt mọi chi tiết, bởi vì Tư lệnh sẽ không bận tâm đến những điều này."

Tham mưu trẻ tuổi gật đầu lia lịa, Vương Trung định phản bác, nhưng Pavlov đã nói tiếp: "Cậu ấy vẫn thường xuyên tự mình đi trinh sát tiền tuyến, sau đó bỏ mặc cả Bộ chỉ huy cách đó mấy chục cây số, cứ như thể cậu ấy vẫn là sư đoàn trưởng, chỉ cần nhắm mắt lại lái chiếc xe tăng nhỏ của mình chạy long nhong trên mặt đất là được."

Vương Trung nghiêm túc sửa lại: "Nhắm mắt lại thì lái xe tăng kiểu gì?"

Pavlov: "Thỉnh thoảng Tư lệnh cũng có những hành động trẻ con phù hợp với lứa tuổi, mọi người không cần để ý, phần lớn thời gian cậu ấy vẫn là một vị chỉ huy xuất sắc, có thể dẫn dắt mọi người giành chiến thắng. Nhưng cơ sở để cậu ấy đưa ra phán đoán và giành được chiến thắng, chính là sự nỗ lực, hiệu quả và chính xác trong công việc của chúng ta."

Vasili ở bên cạnh nghiêm túc lắng nghe, vừa nghe vừa đếm ngón tay, cuối cùng hắn ta khẳng định chắc nịch: "Tham mưu trưởng đang khen ngài đấy."

Vương Trung: "Cậu chắc chứ?"

"Chắc chắn, tuy rằng ông ấy có rất nhiều bất mãn với ngài, nhưng ông ấy công nhận tài năng quân sự của ngài."

Pavlov: "Hiện tại ở Ant, không ai là không công nhận tài năng quân sự của Rokossovsky, nhưng bọn họ chỉ đứng từ xa nhìn vào, không hề biết tình hình cụ thể.

"Sự thật chính là, chỉ khi tất cả chúng ta đều hết lòng với công việc, Rokossovsky mới có thể phát huy được tài năng quân sự của mình.

"Để Rokossovsky phát huy tài năng quân sự, đôi khi chúng ta cũng phải tự mình đưa ra quyết sách quân sự."

Mẹ kiếp, Pavlov nói những lời này nghe cứ như kiểu "nói chuyện với người kì quặc" vậy.

Hai chữ "kì quặc" khiến Vương Trung chợt dâng lên nỗi nhớ nhà, trước khi xuyên không, "trò chuyện với người kì quặc" đang rất thịnh hành, Vương Trung cũng từng viết vài bài cho vui, kết quả là chìm nghỉm giữa biển người, không biết có tạo ra chút tiếng vang nào hay không.

Không biết sau khi Vương Trung xuyên không, dòng thời gian ở thế giới cũ trôi qua thế nào so với bên này, "trò chuyện với người kì quặc" trải qua hơn một năm, không biết có còn thịnh hành hay không.

Vương Trung nhanh chóng gạt bỏ nỗi nhớ nhà sang một bên, nói với Pavlov: "Thôi được rồi, nói xem chuyện gì đã xảy ra."

Pavlov lập tức báo cáo: "Chiến dịch hôm nay tuy gặp một chút sự cố ngoài ý muốn, nhưng nhìn chung vẫn diễn ra khá thuận lợi.

"Sự cố ngoài ý muốn chủ yếu nằm ở chỗ đội kỵ binh phụ trách cắt đứt đường tiếp tế, địch đã điều động Sư đoàn thiết giáp số 14 từ lực lượng dự định dùng để tấn công gọng kìm chúng ta.

"Kỵ binh của chúng ta đã chiến đấu dũng cảm để chặn bước tiến của địch, sau khi phải trả giá bằng thương vong thảm trọng, cuối cùng đã thành công buộc địch phải dừng bước.

"Hiện tại Quân đoàn kỵ binh số 21 chỉ còn hơn ba nghìn người có thể chiến đấu."

Vương Trung kinh hãi: "Tuy rằng bọn chúng chỉ có một sư đoàn, nhưng tính cả quân số được tăng cường của Quân đoàn 20, cũng phải đến một vạn kỵ binh! Vậy mà bây giờ chỉ còn lại ba nghìn người?"

Pavlov nghiêm mặt nói: "Chủ yếu là vì tác chiến trong vùng địch hậu, hơn nữa môi trường trên thảo nguyên quá khắc nghiệt, thương binh chỉ có thể được đồng đội dùng ngựa chở về, rất nhiều người đến bệnh viện dã chiến đã hy sinh.

"Ngoài ra còn có trường hợp ngựa bị thương hoặc hy sinh, trong trường hợp này, kỵ binh ngã ngựa cũng bị thương nặng, thường là hy sinh."

Vương Trung mím môi, im lặng một lúc lâu mới thở dài nói: "Hãy thu thập thông tin, truy tặng Huân chương Sao vàng cho những người đã khuất. Cử người đến thăm hỏi, đảm bảo gia đình của họ được hưởng chế độ ưu đãi."

Pavlov: "Tất nhiên rồi, cậu không cần phải lo lắng về chuyện này, chúng tôi chưa bao giờ phạm sai lầm trong việc này."

Vương Trung gật đầu, chuyển chủ đề: "Phải trả giá bằng thương vong lớn như vậy, hiệu quả chặn bước tiến của quân địch như thế nào?"

"Trinh sát cho thấy Sư đoàn thiết giáp số 14 của địch đã dừng lại tại chỗ, có thể là sắp hết đạn dược."

Vương Trung nhướng mày: "Thật sao? Vậy chúng ta có thể thử tấn công ban đêm?"

Pavlov nhắc nhở: "Dùng sư đoàn nào để tấn công? Sư đoàn bộ binh cơ giới cận vệ số 1 và Sư đoàn 225 là nắm đấm của chúng ta, hiện tại đã tung ra cả hai rồi, Sư đoàn số 1 của Melania là lực lượng chủ lực, sẽ tham gia vào cuộc tấn công vào ngày mai, bọn họ đã do thám địa hình, đồng thời cũng đã sẵn sàng cho cuộc tấn công.

"Lúc này mà yêu cầu bọn họ thay đổi mục tiêu là không thích hợp, tôi là Tham mưu trưởng, chắc chắn phải khuyên ngăn cậu."

Vương Trung im lặng vài giây, thăm dò hỏi: "Hay là để cho sư đoàn ở phía sau lên trước..."

"Những sư đoàn đó, ngoài việc làm giảm sĩ khí ra thì chẳng có tác dụng gì." Pavlov nhắc nhở.

Vương Trung gãi đầu, nhìn Pavlov: "Chẳng lẽ... chúng ta chỉ có thể để cho kỵ binh đi đánh lén ban đêm?"

Pavlov: "Nhất định phải đánh lén ban đêm sao?"

Vương Trung: "Ban ngày bọn họ chặn đường sư đoàn thiết giáp, tổn thất đến sáu nghìn người, chi bằng để bọn họ thử vào ban đêm, ban đêm sức chiến đấu của lực lượng thiết giáp chắc chắn không mạnh bằng ban ngày, còn về vấn đề nhìn ban đêm... quân ta không bị quáng gà nhiều lắm phải không?"

"Đúng vậy." Vasili là người đầu tiên tán thành, hắn ta đi đến trước tấm lịch, lật xem một chút rồi nói: "Tối nay trăng sáng, rất thích hợp để đánh lén."

Popov: "Chi bằng thử vào ban đêm, còn hơn là ngày mai chịu chết vô ích."

Pavlov gật đầu: "Được rồi, chỉ cần liên lạc được với Quân đoàn kỵ binh 21, thì để bọn họ thử xem."

————

Thực ra lúc này, Quân đoàn kỵ binh số 21 cũng đang chuẩn bị đánh lén ban đêm.

Trận chiến ban ngày, những người sống sót đều chứng kiến đồng đội ngã xuống dưới bánh xích của địch, những kỵ binh kiêu ngạo đều nung nấu ý chí quyết tâm, muốn cho sư đoàn thiết giáp của địch một vố đau.

Trước khi màn đêm buông xuống, bọn họ đã xuống ngựa, dắt ngựa ẩn nấp trong bụi cỏ, cẩn thận sờ đến trận địa của địch.

Địch có lẽ không ngờ tới sẽ bị tập kích vào ban đêm, nên chỉ bố trí lính canh gác theo lệ thường, sau đó đi nghỉ ngơi.

Không đúng, không phải tất cả đều nghỉ ngơi, đội sửa chữa của sư đoàn vẫn đang cố gắng sửa chữa số xe tăng bị hỏng trong trận chiến ban ngày, nên có thể nhìn thấy ánh lửa le lói từ xa.

Ánh lửa le lói ấy chính là "ngọn hải đăng" dẫn đường cho đội kỵ binh đang ẩn nấp trong bụi cỏ.

Sau khi tiếp cận địch đến khoảng cách vài trăm mét, các chiến sĩ Quân đoàn 21 leo lên lưng ngựa, dần dần tăng tốc trong màn đêm.

Lính gác nghe thấy tiếng vó ngựa, vội vàng cầm súng tiểu liên hét lớn: "Đứng lại!"

Chỉ nghe thấy tiếng "vút" vang lên, tên lính gác đã bị dây thừng siết chặt, kéo bay đi, chẳng kịp kêu lên một tiếng, càng không kịp nổ súng cảnh báo.

Đại đội kỵ binh lao vào trận địa của quân Prosen trong màn đêm.

Theo sau chai bom xăng đầu tiên vỡ tan, biến thành ngọn lửa ngùn ngụt, cả bầu trời đêm lập tức bị nhuộm đỏ rực.

Quân Prosen cố gắng tổ chức phòng ngự, đủ loại đạn lửa xé toạc màn đêm, nhưng vẫn không thể ngăn cản được số lượng xe tăng bốc cháy ngày càng nhiều!

Các chiến sĩ Quân đoàn kỵ binh số 21 thúc ngựa phi nhanh, ném bom xăng điên cuồng, gieo rắc chết chóc.

Họ như muốn trút giận cho đồng đội đã hy sinh trong trận chiến ban ngày.

Họ đã làm được!

(Hết chương)

Chương 234: Sư đoàn số 1 của Melania tấn công

Trong khi Quân đoàn 21 tập kích ban đêm thành công, kỵ binh của Quân đoàn 20 cũng quấy rối đội vận tải của quân Prosen trên thảo nguyên.

Ngay cả người dân du mục trên thảo nguyên cũng tham gia vào cuộc tấn công, nghe nói là vì quân Prosen đã cướp đi bò, dê của họ, thậm chí cả một phần ngựa.

Cuộc sống của người dân du mục phụ thuộc rất nhiều vào đàn gia súc, nếu bị cướp đi thì mùa đông năm nay chưa chắc đã sống sót, không sống sót thì làm sao? Vậy thì chỉ còn cách liều mạng với lũ quỷ Prosen.

Chẳng mấy chốc mặt trời đã ló dạng, bình minh ngày 18 đã đến.

Tập đoàn quân số 10 Prosen vốn định phát động cuộc tấn công gọng kìm vào sáng nay, nhưng hiện tại tất cả các đơn vị dự định tham gia vào cuộc tấn công đều đang chuẩn bị rút lui, sau đó tham gia vào chiến dịch giải vây cho Sư đoàn 190.

————

Sở chỉ huy Tập đoàn quân cơ động số 1.

Pavlov nhìn đồng hồ, sau đó quay sang nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Khoan đã, cảnh này hình như hôm qua vừa diễn ra?"

"Đúng vậy, nhưng mục tiêu pháo kích khác nhau, hôm qua chúng ta chủ yếu pháo kích vào hai bên sườn của Sư đoàn 190, chỉ tiến hành pháo kích kiềm chế vào khu vực trung tâm, còn hôm nay sẽ tập trung pháo kích vào khu vực trung tâm." Pavlov dừng lại một chút rồi hỏi: "Vậy chúng ta có nên bắt đầu luôn không?"

"Tất nhiên rồi, bắt đầu thôi, mời ông!" Vương Trung vừa nói vừa làm động tác mời vào chiếc điện thoại.
Pavlov nhấc ống nghe lên: "Nối máy trận địa pháo binh. Trận địa pháo binh nghe rõ trả lời? Khai hỏa."

Lúc hắn buông ống nghe xuống, bên ngoài vang lên tiếng ầm ầm "sấm rền".

Vương Trung chuyển góc nhìn, từ sở chỉ huy không có cách nào nhìn thấy trực tiếp Melainia sư đoàn số một đang chuẩn bị tấn công chính diện, nhưng có thể nhìn thấy trận địa pháo binh.

Các loại hỏa pháo của toàn tập đoàn quân đang gầm rú, cảnh tượng thoạt nhìn cực kỳ giống cảnh tượng trong phim Đại Quyết Chiến .

Vương Trung tìm kiếm một chút, quả nhiên tìm được vài chú chim đang bay trên bầu trời. Tuy Vương Trung không nhớ rõ lời thoại trong phân cảnh này, nhưng hình ảnh đàn chim bình tĩnh bay lượn trong tiếng pháo vẫn in sâu trong tâm trí Vương Trung.

Lúc này Pavlov lại ra lệnh khai hỏa cho lữ đoàn pháo phản lực, vì vậy Vương Trung thuận tiện quan sát trận chiến từ góc nhìn của lữ đoàn pháo phản lực.

Góc nhìn từ trên cao không thể nghe thấy âm thanh hiện trường, nhưng hình ảnh Katyusha khai hỏa hủy diệt mọi thứ khiến Vương Trung tự động não bổ ra tiếng "vút vút" của dàn hỏa tiễn.

Hỏa lực mãnh liệt như vậy, quân địch đóng quân trên thảo nguyên chắc chắn đã bị dọn dẹp rồi - Vương Trung nghĩ vậy.

————

Lúc này, quân đội của Melainia sư đoàn số một đang triển khai đội hình cách quân địch chưa tới ba km, đạn pháo liên tiếp lướt qua đỉnh đầu bọn

chúng, phát ra tiếng vun vút khiến người ta cảm thấy dựng tóc gáy.

Khi dàn hỏa tiễn khai hỏa, âm thanh ồn ào trên bầu trời đạt đến đỉnh điểm, cho dù là lính kỳ cựu dũng cảm nhất cũng đều phải co rúm người lại.

Quân phục của quân đội nhân dân Melainia được thiết kế dựa trên quân phục của quân Ant, có thêm một số cải biến cho phù hợp với đặc trưng dân tộc của họ, chủ yếu là thêm vào một số họa tiết trang trí, hơn nữa mũ cũng khác với mũ của quân Ant - như vậy vừa có thể làm nổi bật sự khác biệt giữa họ với quân đội Ant, lại không làm gia tăng quá nhiều áp lực hậu cần.

Hiện tại, người Melainia sau hơn nửa năm huấn luyện, đang chờ đợi thời khắc báo thù rửa hận.

Trong số họ, có người đã bị ép phải rời khỏi quê hương từ ba năm trước, không thể liên lạc được với người thân bạn bè, có người là chạy trốn từ Melainia đến Ant trong hai năm gần đây, trước khi rời khỏi quê hương đã chứng kiến vô số hành vi tàn bạo của quân Prosen.

Hiện tại, tất cả những điều đó đều hóa thành lửa giận và dũng khí, hiện rõ trên những khuôn mặt trẻ trung nhưng đầy khắc khổ.

Họ đang chờ đợi hỏa lực ngừng bắn, chờ đợi tiếng còi hiệu lệnh tấn công.

Những người lính kỳ cựu từng chiến đấu trong quân đội Melainia là những người đầu tiên phát hiện ra hỏa lực đang chuyển thành đạn pháo chậm rãi.

"Sắp bắt đầu rồi!"

"Lũ chó chết Prosen! Melainia gia gia đến đây!"

Tiếng còi hiệu lệnh tấn công vang lên khắp chiến tuyến.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng gầm rú của động cơ xe tăng át đi tiếng còi.

Đoàn xe tăng Sherman và M3 Grant Lee được trang bị cho Melainia sư đoàn số một xuất phát trước, tiếp theo là xe bọc thép chở quân và đội hình lính bộ binh.

Đi được một lúc, có người bắt đầu hát vang khúc ca nổi tiếng của Melainia - Dusvarsi: "Gió cừu hận gào thét trên đỉnh đầu ~"

Những người khác lập tức hát theo: "Ác ma đã giáng tai họa xuống chúng ta!

"Hãy đứng lên chiến đấu đến chết với kẻ thù / Đừng hỏi điều gì đang chờ đợi phía trước!

"Hãy dũng cảm lên, hãy tự hào lên!

"Chim ưng dũng cảm sẽ chiến đấu vì sự nghiệp giải phóng!"

Lá cờ đại bàng trắng nền đỏ của Melainia tung bay phấp phới ở vị trí đầu tiên của đội hình, đại bàng trắng trên lá cờ như sống dậy, dẫn dắt đàn chim ưng lao vun vút trên thảo nguyên.

————

Phía quân Prosen, bởi vì thảo nguyên rất khó đào công sự, quân đội đã thiệt hại hơn một nửa.

Những người lính súng máy còn sống sót đang cố gắng đào súng máy từ trong đất lên, những pháo thủ còn sống sót thì cố gắng lật ngược khẩu pháo chống tăng bị lật.

Lính quân y chạy khắp nơi, cố gắng giành giật sự sống từ tay thần chết một cách vô vọng.

Đột nhiên, có người hét lên: "Nghe kìa!"

Mọi người dừng lại.

Âm thanh động cơ xe tăng gầm rú vang lên trong không khí, cùng với đó là tiếng hát bi tráng.

Có người lính kỳ cựu phản ứng lại: "Tiếng Melainia! Chết tiệt, là quân Melainia, tôi đã thấy thủ đoạn của bọn chúng khi đi càn quét ở Melainia rồi, bọn chúng không bắt tù binh! Rơi vào tay bọn chúng sẽ bị khoét mắt cắt mũi, trói lên cây chờ chết!"

Vừa dứt lời, lá cờ đỏ xuất hiện.

Lần này rất nhiều người nhận ra: "Là quân của Rokossovsky!"

Cờ đỏ đồng nghĩa với quân đội của Rokossovsky, điều này đã được lan truyền rộng rãi trong quân đội Prosen.

Lúc này, một viên sĩ quan chạy dọc theo chiến hào đã bị đánh sập thành từng đoạn: "Thu thập vũ khí của đồng đội đã hy sinh! Chuẩn bị chiến đấu!"

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Quân Prosen lại dựng súng máy lên, chuẩn bị pháo chống tăng.

Trên trận địa pháo binh bị tổn thất nặng nề, một viên sĩ quan thay thế vị trí của viên sĩ quan đã hy sinh, dùng ống nhòm còn dính máu quan sát những chiếc xe tăng đang áp sát.

"Chết tiệt, tôi chưa từng thấy loại xe tăng này, không giống T34! Cũng không giống Matilda và Valentine (Cả hai đều là xe tăng của Liên hiệp Vương quốc Anh, từng xuất hiện trong trận Carolin)!"

Pháo thủ hỏi viên sĩ quan chỉ huy: "Chúng ta nên nhắm vào đâu?"

Lực lượng pháo binh chống tăng của Prosen đều được trang bị một cuốn sổ tay hướng dẫn cách nhắm mục tiêu khi đối mặt với các loại xe tăng khác nhau.

Nhưng trong sổ tay không có loại xe tăng mới này.

Viên sĩ quan do dự một chút, nói: "Cứ nhắm vào cửa sổ quan sát của người lái ở phía trước xe tăng!"

Họ không hề biết rằng, chiếc Sherman này không có cửa sổ quan sát phía trước, khi chiến đấu người lái chủ yếu dựa vào kính tiềm vọng để quan sát bên ngoài.

Cách làm đúng là nhắm vào họng súng máy.

Các pháo thủ làm theo hướng dẫn của viên sĩ quan, tìm kiếm cửa sổ quan sát, nhưng nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường: "Cửa sổ quan sát sao lại nằm trên nóc xe tăng?"

Tuy nhiên, lúc này xe tăng của đối phương đã vượt qua mục tiêu.

"Khai hỏa!"

Mặc dù còn nghi ngờ, nhưng các pháo thủ Prosen vẫn chấp hành mệnh lệnh, kết quả là đạn pháo bắn trúng phần phía trên của thân xe tăng, bị lớp giáp nghiêng bật ra.

Chiếc xe tăng không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục tiến lên, vừa di chuyển vừa bắn trả!

Khẩu súng được trang bị bộ ổn định thật lợi hại!

Đội hình hỗn hợp Sherman và Grant Lee cứ như vậy xông thẳng vào trận địa của quân Prosen.

Lính pháo binh bỏ chạy tán loạn, những khẩu pháo chống tăng bị bỏ lại bị bánh xích nghiền nát - giống như cách mà xe tăng Prosen đã làm với pháo chống tăng 45 mm của quân Ant vào năm ngoái.

(Hết chương)

Chương 235: Càn quét

Sư đoàn trưởng của Sư đoàn bộ binh 190 của Prosen vẫn chưa chết, hắn ngồi xổm trong một hố bom lớn, cầm chiếc điện đài duy nhất còn sót lại hét lớn: "Tôi là 190! 190! Chúng tôi đang bị tấn công dữ dội! Chúng tôi sắp bị tiêu diệt rồi! Alo? Alo? Có ai nghe thấy không?"

Trong tai nghe chỉ có tiếng rè rè, hoàn toàn không có ai trả lời tiếng gọi của hắn.

Hắn lại gọi thêm vài lần, cuối cùng trong tiếng rè rè cũng vang lên tiếng người: "190, tình hình bên anh thế nào?"

"Chúng tôi sắp thất thủ rồi! Địch tấn công rất mạnh, trận địa của chúng tôi gần như bị san bằng sau đợt pháo kích đầu tiên! Sau khi pháo kích kết thúc, một số đơn vị có tỷ lệ thương vong lên đến 40%! 40%!"

Trong tai nghe lại chỉ còn tiếng rè rè, hắn nghi ngờ không gửi được thông tin ra ngoài, bèn lặp lại: "Sau khi pháo kích kết thúc, một số đơn vị của

chúng tôi có tỷ lệ thương vong lên đến 40%! Không sụp đổ đã là tốt lắm rồi! Chúng tôi không cản nổi bọn chúng!"

Cuối cùng, tai nghe lại vang lên tiếng người: "Cứ kiên trì giữ vững, sẽ có cách! Cứ kiên trì giữ vững, sẽ có cách!"

Hắn tuyệt vọng hét lên: "Phải giữ đến bao giờ?"

Đầu dây bên kia im lặng, chỉ có tiếng ồn tĩnh điện rè rè đáp lại sự lo lắng của hắn.

"Phải giữ đến bao giờ đây?"

————

Vasili cầm micrô, ngẩng đầu nhìn Vương Trung: "Nên trả lời thế nào đây?"

Vương Trung: "Chuyện này để tôi suy nghĩ đã."

Pavlov khoanh tay trước ngực: "Vậy mà không có ai nhắc nhở vị sư đoàn trưởng này về kỷ luật liên lạc vô tuyến, xem ra đám tham mưu bên cạnh hắn đã chết gần hết rồi."

Popov gật đầu, nhìn bản đồ địa hình được treo trên bảng đen di động: "Xem ra những vị trí sở chỉ huy địch mà chúng ta phỏng đoán dựa trên ảnh do thám của không quân có một cái là chính xác, chỉ là không biết là cái nào."

Những bức ảnh do máy bay ném bom Pe-2 được cải tiến thành máy bay trinh sát trên không chụp đều rất mờ, Vương Trung đã khoanh vùng tám vị trí có khả năng là sở chỉ huy của địch, sau đó chọn ba vị trí mà hắn cho là có khả năng nhất để ném bom.

Ném bom cả tám vị trí là không thực tế, sẽ phân tán hỏa lực, cho dù đánh trúng cũng không gây ra nhiều thiệt hại.

Chọn ba vị trí để ném bom, ít nhất có thể đảm bảo phá hủy hoàn toàn ba vị trí này.

Dù sao những vị trí được lựa chọn đều là nơi mà thám báo xác định có đơn vị của địch đóng quân, nếu không ném trúng sở chỉ huy mà ném trúng các đơn vị khác cũng không tệ.

Dù sao thì phòng tuyến của địch cũng chỉ sâu đến vậy, vị trí xuất phát tấn công của Melainia sư đoàn số một chỉ cách tuyến phong tỏa của cận vệ một cơ giới mười hai km, cách tuyến phong tỏa của Sư đoàn 225 mười lăm km.

Nhìn trên bản đồ, khu vực Sư đoàn 190 bị bao vây trông rất giống quả bí ngô trong game Plants vs Zombies, Sư đoàn 225 phụ trách phần thân béo, còn cận vệ một cơ giới là phần đầu.

Khu vực bị bao vây này cơ bản không có công trình kiến trúc nào, thám báo chỉ phát hiện ra vài ngôi nhà tranh đơn lẻ, tất cả đều đã bị san phẳng.

Sư đoàn trưởng Melainia sư đoàn số một đã vỗ ngực cam đoan với Vương Trung rằng chỉ cần 30 giờ là có thể đánh bại Sư đoàn 190 đang trong tình trạng như thế này.

Vương Trung cho hắn ta 48 tiếng.

Sau khi cuộc tấn công bắt đầu, Vương Trung đã ra lệnh cho Vasili dùng chiếc máy bộ đàm thu được từ quân Prosen trước đó để nghe lén thông tin liên lạc của địch, sau đó nhận được tiếng kêu cứu của Sư đoàn trưởng Sư đoàn bộ binh 190.

Với tâm lý thích chơi trò đùa "vượt thời đại" mà không ai hiểu được, Vương Trung bảo Vasili trả lời "Cứ kiên trì giữ vững, sẽ có cách".

Vasili nghe một lúc, rồi hỏi: "Hắn ta vẫn đang hỏi phải giữ đến bao giờ, có vẻ như hắn ta thực sự nghĩ rằng chúng ta là quân mình."

Vương Trung: "Nói với hắn ta rằng, sư đoàn thiết giáp đến giải vây đã tập kết đầy đủ, hiện đang bổ sung đạn dược và nhiên liệu, lực lượng được điều động từ vài sư đoàn thiết giáp sẽ sớm thành lập Lực lượng đặc nhiệm Người khổng lồ một mắt, phát động chiến dịch giải vây, mật danh là Vượt sông Rubicon."

Vasili ngạc nhiên nhìn Vương Trung: "Cần phải nói cụ thể như vậy sao?"

Vương Trung ra hiệu cho Vasili: "Cậu không hiểu đâu, vào lúc này, để cho kẻ địch còn một tia hy vọng chính là lòng tốt lớn nhất của tôi, sau đó tôi sẽ tự tay bóp nát tia hy vọng đó, như vậy vừa thể hiện được lòng tốt của tôi, vừa thực hiện được sự trừng phạt tàn nhẫn đối với lũ Prosen."

Popov: "Cậu vừa nói ra một câu rất có khí chất đấy, đáng tiếc là phóng viên người bạn Hợp chủng quốc của chúng ta không có ở đây."

Lúc này, Vasili nói: "Bọn chúng đã biết rồi, bao gồm cả Lực lượng đặc nhiệm, sông Rubicon gì đó. Nhưng mà, nói những điều này trên radio là vi phạm kỷ luật liên lạc vô tuyến, chắc là bọn chúng sẽ không tin đâu nhỉ?"

Popov: "Kẻ sắp chết đuối, vớ được cọng rơm cũng cố mà nắm lấy."

Vương Trung gật đầu.

Lúc này, một tham mưu thông tin cầm một bức điện báo bước vào: "Báo cáo, điện báo từ Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân."

Vương Trung nhíu mày: "Lại muốn chúng ta rút lui về sông Sukhaya Verli à?"

Pavlov lắc đầu: "Chắc là không phải, nếu tính theo thời gian thì hôm nay Đại tướng Gorky sẽ đến, không lý nào lại ra lệnh như vậy trước khi bị thay thế."

Vương Trung nhận lấy bức điện, liếc nhìn: "Quân đoàn của anh có cần chi viện thêm quân số hay không, xin hãy hồi đáp, chúc tiêu diệt địch thuận lợi - Đại tướng Gorky."

Pavlov: "Thấy chưa!"

Vương Trung nói với Vasili: "Gửi điện cho Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, quân đoàn chúng tôi cần Quân đoàn xe tăng 40 chi viện, để có thể đánh bại hoặc thậm chí là tiêu diệt một bộ phận của sư đoàn thiết giáp của địch."

Vasili: "Rõ!"

Hắn lấy sổ tay ra, nhanh chóng viết điện, sau đó ngẩng đầu nhìn Vương Trung, lặp lại nội dung với tốc độ cực nhanh.

Vương Trung: "Xác nhận, gửi đi."

Vasili lập tức xé tờ giấy trong sổ tay ra, đưa cho tham mưu thông tin.

Pavlov: "Hiện tại, hai gọng kìm của địch, một sư đoàn thiết giáp đã rút lui, sư đoàn lính phóng lựu cũng có vẻ như đang định chuồn. Hai sư đoàn còn lại vẫn chưa có dấu hiệu di chuyển, nhưng một khi một gọng kìm đã biến mất, gọng kìm còn lại cũng chẳng còn tác dụng gì. Theo tôi phán đoán, bọn chúng muốn thu hẹp toàn bộ lực lượng, giải quyết vấn đề tiếp tế, tập hợp thành một tập đoàn quân..."

Vương Trung: "Anh nghĩ tại sao tôi lại bịa ra thông tin giả như vậy? Cái này gọi là anh hùng sở kiến lược đồng."

Popov cười nói: "Bây giờ thì chúng ta có thể yên tâm rồi, tướng quân đi chỉ huy xe tăng xung phong lấp trận rồi, chúng ta vẫn sẽ được chỉ huy bởi người có trình độ tương đương."

Những người khác trong phòng đều cười ồ lên.

Bởi vì sắp giành được chiến thắng, bầu không khí trong sở chỉ huy rất thoải mái.

Chẳng mấy chốc, một báo cáo mới được gửi đến.

Vasili cầm lấy báo cáo, xem xét rồi nói: "Melainia sư đoàn số một báo cáo đã đánh tan hoàn toàn tuyến phòng thủ phía trước của địch, toàn sư đoàn đang tiến quân thuận lợi, yêu cầu lực lượng phía sau tiến lên tiếp quản tù binh."

Vương Trung nhìn Pavlov, nhưng chưa kịp nói gì thì Tham mưu trưởng đã nhấc điện thoại: "Nối máy với Lữ đoàn cơ động phía sau. Các anh có thể tiến lên rồi, đúng rồi, nhớ mang theo cả đội hậu cần."

Lữ đoàn cơ động không có nhiều quân số, nhiệm vụ chủ yếu là tuần tra ở hậu phương, ngăn chặn các đơn vị nhỏ của địch phá hoại. Sau khi kết hợp với đội hậu cần, họ sẽ trở thành một đội quân chuyên dọn dẹp chiến trường.

Pavlov vừa cúp điện thoại, tham mưu thông tin lại gửi đến một bức điện: "Báo cáo, điện của Bộ Tổng tư lệnh gửi cho các đơn vị thuộc Phương diện quân Sukhaya Verli."

Vương Trung: "Chắc là thông báo về việc thay đổi Tư lệnh Phương diện quân."

Vasili nhận lấy bức điện, liếc nhìn rồi gật đầu: "Vâng, chính thức thông báo với chúng ta rằng Tư lệnh Phương diện quân được đổi thành Đại tướng Gorky, không đề cập đến việc Đại tướng Andrey sẽ đi đâu."

Pavlov nhận lấy bức điện, liếc nhìn rồi nói: "Đại tướng Andrey chắc sẽ tiếp tục công tác ở tiền tuyến, dù sao thì ông ấy cũng chưa gây ra sai lầm gì nghiêm trọng, năm ngoái tuy rằng đánh không được tốt, nhưng năm ngoái ai cũng đánh tệ như vậy."

Vương Trung: "Ý anh là, chúng ta vượt cấp đề nghị thay thế ông ấy, ngược lại còn giúp ông ấy có cơ hội tiếp tục gây hại cho quân đội?"

"Là cậu vượt cấp đề nghị thay thế ông ấy." Popov sửa lại.

"Haiz, đừng chú ý đến những chi tiết nhỏ nhặt đó." Vương Trung xua tay.

Lúc này, nhân viên điện báo lớn tiếng nói: "Báo cáo, nhận được tín hiệu gọi của quân địch."

Vasili lập tức giật lấy tai nghe từ tay nhân viên điện báo, nghe một lúc rồi trực tiếp phiên dịch: "Quân tôi không thể chịu được lâu như vậy nữa, hãy lập tức bắt đầu chiến dịch Vượt sông Rubicon, lặp lại..."

Vương Trung: "Bọn chúng thực sự coi đó là cọng rơm cứu mạng. Cứ trả lời như thế này..."

"Không cần nữa." Vasili bỏ tai nghe ra, vặn âm lượng lớn hơn, mọi người đều nghe thấy tiếng hô "bỏ súng xuống, tha chết!" bằng tiếng Ant phát ra từ trong điện đài.

Vương Trung xoa cằm, thầm nghĩ: "Giống nhau đến vậy sao?"

Chờ khi nào áp giải tên Prosen Trần X này về, phải hỏi xem cảm giác của hắn ta lúc đó thế nào mới được.

(Hết chương)

Chương 236: Cừu hận

Tư lệnh Sư đoàn bộ binh 190 của Prosen bị đưa đến sở chỉ huy của Tập đoàn quân cơ giới số 1 vào lúc 8 giờ tối ngày 18.

Vị Thiếu tướng này nhìn ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ tầng hai của kho hàng: "Thì ra là ở trong kho hàng, thông tin của không quân quả nhiên sai rồi."

Vương Trung nhìn Vasili: "Hắn ta nói gì vậy?"

"Hắn ta nói không quân đã đoán sai vị trí sở chỉ huy của chúng ta."

Vương Trung: "Hắn ta nghĩ rằng chỉ cần không quân cung cấp thông tin chính xác là bọn họ có thể chiến thắng sao? Đừng ngây thơ như vậy, cục diện hiện tại là do sư đoàn xe tăng dẫn đầu của bọn chúng đã bị đòn tấn công bất ngờ trong sương mù của chúng ta đánh tan. Điều này khiến sư đoàn của hắn ta bị đẩy lên vị trí tiên phong của toàn bộ đội hình.

"Mà cấp trên của bọn chúng không điều động lực lượng thiết giáp và lính bắn tỉa đến tiền tuyến củng cố phòng ngự, mà lại mải mê đánh gọng kìm.

"Đánh gọng kìm thì thôi đi, hành động còn thiếu dứt khoát, để mặc cho lực lượng thiết giáp đứng im một chỗ - tuy nhiên tôi cho rằng bọn chúng có thể đang chờ tiếp tế."

Pavlov: "Chính xác là đang chờ tiếp tế, bọn chúng nhất định đã đánh giá thấp mức độ khắc nghiệt của môi trường thảo nguyên."

Popov nói tiếp: "Lời khai của các tù binh cũng chứng minh điều đó."

Vasili phiên dịch từng câu từng chữ, ngoài dự đoán, vị Thiếu tướng Prosen kia không hề thay đổi sắc mặt.

Vị Thiếu tướng nói: "Chúng tôi chỉ không ngờ rằng các anh lại sử dụng kỵ binh mà thôi! Hơn nữa, Thượng tướng Pock đã phán đoán sai mục tiêu của anh, ông ấy cho rằng anh sẽ đột phá từ trung tâm, dùng chiến thuật đánh thẳng vào sào huyệt để đối phó với gọng kìm, giống như Hoàng đế đã làm trong cuộc diễn tập trên bản đồ vậy."

Vương Trung nhíu mày, dùng đột phá trung tâm để đối phó với gọng kìm? Chiến thuật cổ xưa như vậy thực sự có thể thực hiện được trên chiến trường hiện đại sao? Đám tướng lĩnh Prosen các người đang đùa với Hoàng đế đấy à?

Vô số lời phàn nàn như vậy lướt qua tâm trí Vương Trung trong giây lát, sau đó hắn nói: "Chứng tỏ Hoàng đế của các người cũng chỉ đến thế mà thôi, chờ khi nào công phá Prosenia, tôi sẽ đích thân lấy mạng hắn, bằng chính khẩu súng này."

Vừa nói, hắn vừa đặt tay lên vỏ bao súng lục, vuốt ve khẩu súng đã cướp đi sinh mạng của hai vị Đại tướng, nếu có thể giết thêm một Hoàng đế nữa, khẩu súng này sẽ thực sự trở thành thánh vật.

Vasili dịch "lời nói ngông cuồng" của Vương Trung một cách rành mạch, mọi người đều được chiêm ngưỡng sắc mặt biến hóa liên tục của vị Thiếu tướng Prosen.
Hắn hô to: "Làm càn! Vọng tưởng! Các ngươi bây giờ trao đổi với chúng ta vẫn hỏng bét như thế, muốn đánh tới Prosenia là người si nói mộng! Các ngươi ngay cả Agasukov năm trước mất đi cũng không lấy lại được!"

Vương Trung cười lạnh một tiếng: "Để chúng ta mỏi mắt mong chờ đi, dựa theo ta đoán chừng, bốn năm, nhiều nhất bốn năm chúng ta sẽ bắt Prosenia, hơn nữa là đoạt trước tất cả đồng minh! Người đâu, đem hắn

mang đi, để cho nhóm thẩm phán chiêu đãi hắn thật tốt một chút.

"Nhớ kỹ, phải để cho hắn sống, tương lai có một ngày có thể nhìn thấy ta giẫm lên Prosenia -- ừm, thành phố này có kiến trúc nổi tiếng nào có thể bị giẫm dưới chân sao?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Vương Trung vốn muốn nói Brandenburg, nhưng mà đó là một cánh cửa cao hơn mười mét, không thể bị một người giẫm dưới chân, thứ hai Vương Trung cũng không biết thế giới này có Brandenburg hay không.

Vasili suy nghĩ nửa ngày, đáp: "Hình như không có thứ gì có thể giẫm dưới chân, nếu không giẫm lên cờ xí của bọn họ đi, tôi cứ phiên dịch như vậy."

Vương Trung: "Được, cứ phiên dịch như vậy!"

Vasili lập tức chấp hành mệnh lệnh, lật đến chữ cuối cùng người Prosen đột nhiên từ trên ghế đứng lên, muốn đánh về phía Vương Trung.

Vương Trung theo bản năng lùi lại, đồng thời nhìn Grigory --

Tên quân sĩ trưởng ném điếu thuốc xuống, nâng súng tiểu liên bên hông lên --

Sau đó tất cả đều bị Pavlov một quyền kết thúc.

Tham mưu trưởng nhìn Prosen thiếu tướng ngã xuống đất, lấy khăn tay ra lau máu mũi của kẻ địch trên nắm tay: "Giờ còn ra vẻ anh hùng cái gì, lúc đối mặt với họng súng của quân Melainia sao không chống cự đến cùng?"

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, nhìn Grigory, phát hiện hắn để súng xuống đang nhặt điếu thuốc trên đất -- không phải chứ, điếu thuốc đó còn muốn hút tiếp sao?

Vasili gãi đầu: "Câu vừa rồi của tham mưu trưởng có cần phiên dịch không?"

Vương Trung: "Phiên dịch, thêm một câu nữa, Ciris có câu ngạn ngữ, bại quân chi tướng không thể nói dũng cảm, để hắn tự lo liệu đi."

————

Trong khi bộ tư lệnh Tập đoàn quân Cơ động số 1 xảy ra khúc nhạc đệm này, trong bộ tư lệnh Tập đoàn quân số 10 của Prosen, thượng tướng Pock đang lo lắng chờ đợi tin tức từ tiền tuyến.

"Một sư đoàn! Không thể nào bị tan rã nhanh như vậy chứ?" Hắn vừa đi vừa lẩm bẩm.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân: "Chúng ta chậm một bước, chậm từng bước, thế công kìm kẹp chuẩn bị không kịp thời bị đánh úp, sau đó lại phán đoán sai ý đồ của địch..."

Pock cắt ngang lời của Tham mưu trưởng: "Bây giờ tiến hành tổng kết là còn sớm. Hơn nữa chúng ta bị danh tiếng của Rokossovky che mắt, tưởng rằng hắn muốn đánh một trận đại thắng đẹp mắt, hoành tráng, nhưng thật ra hắn chỉ muốn ăn một miếng nhỏ của chúng ta, chỉ một miếng nhỏ thôi!"

Pock lại đi một vòng trong bộ tư lệnh, mới tiếp tục nói: "Ta sớm nên nhìn ra! Hắn lần này căn bản không muốn thắng một trận lớn, bởi vì hắn biết tình trạng tiếp tế của thảo nguyên rất tồi tệ. Nếu bọn họ không đầu tư kỵ binh, hiện tại cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh giống như chúng ta."

Thật ra thì không, bởi vì Tập đoàn quân Cơ động số 1 là Tập đoàn quân giàu có nhất của Ant, xe tải viện trợ của Liên minh đã đủ để hỗ trợ.

Pock: "Trong tình trạng tiếp tế có hạn, Rokossovky đã chọn chiến thuật thích hợp nhất. Có lẽ hắn không phải là chỉ huy giỏi nhất, nhưng chắc chắn là người thích hợp nhất với Ant."

————

Cùng lúc đó, trận địa cũ của Sư đoàn 190.

Bởi vì trận địa mà Sư đoàn 190 thiết lập trên thảo nguyên, tất cả công sự che chắn đều được làm bằng đất, căn bản không chịu nổi hỏa lực mạnh mẽ của Tập đoàn quân Cơ động số 1.

Toàn bộ chiến trường cơ bản không còn công sự nào giữ nguyên hình dạng ban đầu, ngay cả bao cát đổ đầy đất cũng bị đại bác bắn vỡ, đất đều chảy ra ngoài.

Người lính Potocki thuộc Sư đoàn 1 quân Melainia đang dọn dẹp chiến trường.

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng người hắt hơi dưới chiếc pháo xung kích số 3 bị phá hủy.

Potocki lập tức cảnh giác, mở chốt an toàn của khẩu Tokarev cải tiến trong tay.

Hắn đi tới trước pháo xung kích, chậm rãi cúi người, nhìn về phía gầm xe.

Một lính mới Prosen trẻ tuổi nằm sấp dưới gầm xe, vẻ mặt hoảng sợ che miệng.

Potocki hô to: "Ra ngoài! Tên chó săn Prosen chết tiệt nhà ngươi! Ra ngoài!"

Lính mới Prosen rụt cổ, bắt đầu lớn tiếng kêu gào cái gì đó, nhanh chóng bò ra khỏi gầm xe, giơ cao hai tay.

Potocki nhìn người Prosen giơ cao hai tay, đi lên dùng báng súng đập vào bụng hắn một cái.

Người Prosen hai tay ôm bụng quỳ trên mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Potocki mở hộp đạn xác định bên trong có đạn, lúc này mới nhắm vào người Prosen: "Chết tiệt, ta vì giờ phút này mà đặc biệt học một chút tiếng Prosen. Nghe rõ đây!"

Potocki hít sâu một hơi.

"Đây là vì em gái tôi!" (Tiếng Prosen)

Cùng với tiếng gầm thét, Potocki nổ súng, chỉ bắn một phát, viên đạn trúng vào cánh tay người Prosen.

Viên đạn uy lực lớn của Tokarev cải tiến ngay lập tức nghiền nát xương của người Prosen, khiến cánh tay trái của hắn rũ xuống.

"Đây là vì chị gái tôi!" (Tiếng Prosen)

Một bên tay khác của tên tù binh lại bị bắn gãy.

Người Prosen kêu la thảm thiết.

Lúc này, vị tu sĩ cầu nguyện đi theo quân đội xông lên, nâng súng của Potocki lên.

"Đủ rồi! Hắn ta đã đầu hàng! Theo quân lệnh của tướng quân Rokossovky, thảm sát tù binh là tội chết!"

Potocki cười nói: "Tôi là người Melainia, không hiểu tiếng Ant, cũng không hiểu tiếng Prosen. Tôi không biết hắn ta đã đầu hàng."

Vị tu sĩ cầu nguyện nhìn chằm chằm Potocki: "Anh không hiểu đúng không, được rồi, không xử anh tội chết. Nhưng 40 roi là không thể chạy thoát."

Potocki: "Được! Có thể giết chết lũ Prosen khốn kiếp, cho dù 100 roi tôi cũng chịu được!"

Vị tu sĩ cầu nguyện nhìn chằm chằm hắn vài giây, phất tay: "Đem xuống, ngày mai hành hình."

(Hết chương)

Chương 237: Cách sử dụng Quân đoàn Thiết giáp 40

Vương Trung đương nhiên không thể nào biết được chuyện nhỏ xảy ra ở Sư đoàn 1 Melainia, hắn đã là Tư lệnh Tập đoàn quân, loại chuyện này bình thường chỉ là một dòng chữ nhỏ trong bản báo cáo hàng ngày và báo cáo mười ngày.

Tối ngày 18, trong bộ tư lệnh Tập đoàn quân Cơ động số 1, "bộ ba quyền lực" đang thảo luận xem nên sử dụng Quân đoàn Thiết giáp 40 vừa được cấp xuống như thế nào.

Vương Trung ném bản biên chế chi tiết của Quân đoàn 40 vừa nhận được xuống, thở dài: "Nói thật, tôi không có lòng tin với kiểu biên chế 100 chiếc KV, tổng cộng hơn 300 xe tăng kiểu này."

Trong nửa đầu năm 915 vừa qua, tuy Vương Trung vẫn luôn biên chế các đơn vị kiểu mẫu, nhưng trong tình huống đơn vị kiểu mẫu của hắn vẫn chưa đạt được chiến quả nào, Bộ tư lệnh vẫn dựa theo kinh nghiệm của năm trước để thành lập các đơn vị.

Quân đoàn Thiết giáp 40 là một trong số đó, phiên hiệu của nó đã bị xóa sổ trong cuộc đại bại từ tháng 6 đến tháng 7 năm ngoái, hiện tại là đơn vị được tái lập.

Tuy tiếp thu một số tư tưởng xây dựng quân đội của Vương Trung, Quân đoàn Thiết giáp này được biên chế một số lượng nhất định bộ binh đi kèm và các đơn vị hỗ trợ khác, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Năm nay tình hình như vậy, căn bản không thể biên chế quá nhiều đơn vị hỗ trợ, cho nên Bộ tư lệnh nhét vào khá nhiều bộ binh và pháo binh tương đối đầy đủ, xem như quán triệt tư tưởng "Lực lượng thiết giáp không thể tác chiến đơn độc" của Vương Trung.

Thế nhưng lực lượng sửa chữa quan trọng nhất của Quân đoàn 40 lại cực kỳ yếu kém, lực lượng sửa chữa tổng thể chỉ tương đương 1,5 lần so với Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1, chưa bằng lực lượng sửa chữa của Sư đoàn Cơ giới Cận vệ số 1 cộng thêm Sư đoàn 225.

Nhưng số lượng xe tăng được trang bị của bọn họ còn nhiều hơn cả Tập đoàn quân Cơ động số 1.

Trên Trái Đất, người Nga thường chỉ biên chế trung đoàn xe tăng đột phá hạng nặng, một trung đoàn 21 chiếc xe tăng hạng nặng, bởi vì đây là biên chế lớn nhất mà người Nga có thể duy trì, khả năng đảm bảo của Đức tốt hơn Nga, thông thường một tiểu đoàn Tiger có 45 chiếc xe tăng, tiểu đoàn Panther khi nhiều có thể lên đến 98 chiếc.

Nhưng đây đã là giới hạn, chỉ có một số ít sư đoàn thiết giáp được trang bị một tiểu đoàn Tiger và một tiểu đoàn Panther, loại đơn vị thiết giáp hạng nặng quy mô siêu lớn cực kỳ tinh nhuệ này gần như là độc nhất vô nhị trong toàn bộ quân đội Đức.

Không còn cách nào khác, thực sự là không thể đảm bảo được.

Vương Trung biết rõ điều này, nên khi nhìn thấy bản biên chế của Quân đoàn Thiết giáp 40, hắn chỉ lắc đầu, gần như liếc mắt một cái đã nhìn ra sau khi 100 chiếc KV này bắt đầu tấn công thì chẳng bao lâu sau sẽ bị hỏng hóc, sau đó bị vứt bỏ.

Hơn nữa, những chiếc KV bị bỏ lại này cơ bản không có khả năng được sửa chữa, bình thường sẽ bị vứt bên đường cho đến khi chiến tranh kết thúc.

Người Nga trên Trái đất chính là đánh kiểu đó, có thể chiến thắng hoàn toàn là dựa vào số lượng và sự dũng cảm thiện chiến của các cựu binh từ giai đoạn giữa cuộc chiến.

Vương Trung không nhìn ra được thế giới này sẽ có bao nhiêu thay đổi -- ít nhất là nhìn từ bản biên chế của Quân đoàn Thiết giáp 40 thì không thấy rõ lắm.

Pavlov: "Quân đoàn 40 đã đến tay rồi, tuy biên chế có vấn đề, nhưng vẫn phải dùng thôi."

Vương Trung mím môi, chìm vào trầm tư.

Popov: "Cậu là người giỏi nhất trong việc kết hợp các loại đơn vị hỗn tạp với nhau, chẳng phải sao? Cậu xem Tập đoàn quân Cơ động số 1 bị trộn lẫn thành ra thế này, tóc của Pavlov rụng mất bao nhiêu sợi -- ý tôi là, những sợi vốn có thể mọc ra cũng bị rụng mất."

Pavlov nói một cách không khách khí: "Cậu cũng chẳng nhiều hơn tôi là bao! Nhưng quả thật, khối lượng công việc của bộ tư lệnh Tập đoàn quân tăng lên rất nhiều khi điều động loại hình đơn vị có tính hợp nhất cao như vậy, bây giờ mới chỉ là loại đơn vị của ba sư đoàn, chúng tôi miễn cưỡng có thể ứng phó được, nếu muốn mở rộng thêm nhiều đơn vị hợp nhất cao như vậy, tôi cảm thấy biên chế của bộ tư lệnh cần phải tăng gấp đôi."

Vương Trung nhìn Pavlov: "Sao trước đó cậu không báo cáo áp lực đối với bộ tư lệnh lại lớn như vậy?"

"Bởi vì trước đó các đơn vị không di chuyển. Nếu chỉ đóng quân ở một chỗ thì không có vấn đề gì lớn, nhiều nhất chỉ là phải điền thêm một số báo cáo. Cho nên chúng tôi cũng không ngờ áp lực lại lớn như vậy, may mà tôi đã mở rộng bộ tư lệnh từ trước." Pavlov nói.

Vương Trung: "Nói cách khác, loại hình đơn vị tác chiến có tính hợp nhất cao này đã vượt quá khả năng chỉ huy của bộ tư lệnh."

Nghĩ lại cũng đúng, trên Trái đất, đến khi các quốc gia đều tập trung xây dựng tiểu đoàn hợp thành, khả năng chỉ huy tác chiến và thông tin liên lạc của các đơn vị đã khác xa so với thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai, nhờ sự hỗ trợ của máy tính, người chỉ huy có thể nắm bắt tình hình và điều chỉnh bố trí một cách trực quan hơn.

Nhưng dưới điều kiện kỹ thuật của Chiến tranh thế giới thứ hai, khả năng chỉ huy lại trở thành trở ngại cho việc hợp nhất.

Ngay cả khi người Nga hợp nhất các binh chủng trong Chiến tranh thế giới thứ hai, họ thường để các đơn vị tự chiến đấu theo cách riêng, có lẽ đây chính là nguyên nhân. Sau này, họ đã áp dụng hệ thống quân chủng lớn, các binh chủng được biên chế thành các đơn vị lớn riêng biệt, như vậy có thể đơn giản hóa hệ thống chỉ huy.

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: "Vậy thì các tham mưu của Tập đoàn quân lại phải vất vả rồi, tôi muốn chia 100 chiếc KV thành 4 nhóm cộng thêm một tiểu đoàn xe tăng độc lập, mỗi nhóm 21 chiếc xe tăng, tiểu đoàn xe tăng 16 chiếc KV đặt dưới quyền chỉ huy trực tiếp của bộ tư lệnh Tập đoàn quân."

Pavlov trợn mắt: "Sau đó cậu định đích thân dẫn tiểu đoàn này xung phong sao? Vừa đủ KV có kíp lái!"

Vương Trung vỗ vai Pavlov: "Đừng căng thẳng, tôi không nói là sẽ làm như vậy. Sau khi rút hết KV, những chiếc T34 còn lại sẽ được tập hợp thành một quân đoàn xung kích. Bọn địch đã rút quân kìm kẹp chưa?"

"Dựa theo thông tin hiện tại, ngoại trừ Sư đoàn 14, những đơn vị khác vẫn ở yên tại chỗ." Pavlov đáp.

Vương Trung suy nghĩ một chút rồi nói: "Dựa theo báo cáo của kỵ binh, lực lượng thiết giáp của địch vẫn còn sức chiến đấu tương đối mạnh, tôi cảm thấy việc dùng mấy trăm chiếc T34 của chúng ta để tấn công lực lượng thiết giáp của địch là không đáng."

Lúc trước, mục đích muốn có Quân đoàn Thiết giáp 40 là để đợi sau khi địch bị tiêu hao hết nhu yếu phẩm, người ngựa đều mệt mỏi -- nói chính xác là sau khi địch bị kẹt trên thảo nguyên khoảng một tuần, lúc đó sẽ phát động tấn công.

Nhưng tình hình bây giờ, địch sắp rút lui, kế hoạch tác chiến ban đầu không còn sử dụng được nữa.

Trên chiến trường phải dựa theo tình hình để sửa đổi kế hoạch, gần như không có kế hoạch tác chiến nào được thực hiện nguyên vẹn từ đầu đến cuối.

Vương Trung: "Tôi cho rằng, nên sử dụng T34 của Quân đoàn Thiết giáp 40, tăng cường cho một nhóm KV, tấn công bộ binh của địch là tương đối thích hợp. Trong thời gian chờ Quân đoàn 40 đến nơi, chúng ta có thể cho pháo binh tiến lên trước."

Popov: "Dùng xe tăng tấn công sư đoàn bộ binh của địch? Không đánh trận tiêu diệt nữa à?"

Vương Trung: "Không còn kịp nữa, sau khi địch rút lui, chúng ta sẽ phải đối mặt với một sư đoàn thiết giáp rưỡi -- không, là một sư đoàn thiết giáp và ba phần tư, cùng với hai sư đoàn bộ binh cơ giới. Tôi lo chúng ta sẽ chịu tổn thất nặng."

Lúc này, Vasili không nhịn được chen vào: "Tổng binh lực của chúng ta không thua kém gì bọn địch."

Vương Trung: "Nhưng tố chất binh sĩ không bằng, cậu nghĩ lại xem lúc đánh Yeisk, Sư đoàn 401 mới tham chiến được bao lâu đã tổn thất biết bao nhiêu. Thấy tốt thì nên thu tay, đừng để trộm gà không được còn mất nắm

gạo."

Pavlov: "Vậy nên kế hoạch tác chiến là dùng pháo binh và Quân đoàn Thiết giáp 40 tấn công mạnh vào bộ binh của địch, cướp được chút lợi ích trước khi địch rút lui rồi chạy? Chạy đi đâu? Cố thủ ở Yeisk sao?"

Vương Trung: "Phải, chúng ta cần bám trụ ở Yeisk cho đến khi Tập đoàn quân của Myshkin hoàn thành việc rút lui."

Vừa dứt lời, tham mưu thông tin từ tổ điện báo ở đằng xa chạy tới, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo! Báo cáo tình hình chiến trường hôm nay đã đến!"

Pavlov lập tức nhận lấy điện báo, xem lướt qua, sau đó chuyển cho tham mưu phụ trách cập nhật bản đồ, rồi nói với Vương Trung: "Myshkin đã bắt đầu rút lui, nhanh hơn so với dự kiến của chúng ta, xem ra bộ tham mưu của hắn ta làm việc khá hiệu quả."

Vương Trung vỗ tay: "Tốt! Như vậy chúng ta có thể rút lui sớm hơn, thoát ly trước khi chịu tổn thất nặng nề."

Lúc này, điện thoại reo lên, vì Pavlov vừa mới nhận điện báo, đứng cách điện thoại hơi xa, nên Vương Trung liền nhấc máy: "Tôi là Rokossovky."

Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Nguyên soái Gorky: "Aleksei, Myshkin đã bắt đầu rút lui, chúng ta nên phát động một số cuộc tấn công để yểm trợ cho họ. Quân đoàn Thiết giáp 40 đang trên đường đến, cậu hãy sử dụng cho tốt."

Vương Trung: "Vâng, cứ giao cho tôi."

(Hết chương)

Chương 238: Rokossovky liệu sự như thần

8 giờ sáng ngày 19, Vương Trung nghe thấy tiếng xe tăng gầm rú từ bên ngoài, chuyển góc nhìn, liền nhìn thấy đội tiên phong của Quân đoàn Thiết giáp 40 đang hùng hổ tiến vào.

Chuyển góc nhìn trở lại, Vương Trung ra hiệu với Pavlov và Popov: "Chắc là Quân đoàn Thiết giáp 40 đến rồi, đi, ra ngoài nghênh đón một chút, tiện thể xem có bao nhiêu xe tăng bị hỏng."

Popov: "Tôi đoán chắc hỏng khoảng 1/5."

"Theo kinh nghiệm hành quân đường dài trước đây của chúng ta, 1/5 là hợp lý, nhưng chắc chắn bọn họ không bảo dưỡng và bảo trì tốt như chúng ta, tôi đoán là 1/3." Pavlov nói.

Vương Trung: "Vậy tôi đành phải cược 1/2."

Mọi người đều cười, Vương Trung cũng không nhịn được cười theo. Rõ ràng mọi người đều không cho rằng sẽ có nhiều xe tăng bị hỏng do không

phải tác chiến như vậy.

Cười xong, Vương Trung ra hiệu, sau đó dẫn đầu mọi người đi ra cửa chính.

Vừa ra khỏi cửa kho, đúng lúc nhìn thấy một chiếc xe tăng T34 treo cờ tiến vào, số hiệu chiến thuật là 4022. Vương Trung luôn cảm thấy số hiệu chiến thuật này đang cố tình giống với số xe 422 của mình.

Mặc dù số 40 của người ta có nghĩa là Quân đoàn Thiết giáp 40, còn số hiệu đằng sau chỉ đơn thuần là số thứ tự, sau này có thể còn có số hiệu chiến thuật kiểu như 40122.

Sau khi xe tăng số 4022 dừng lại, cửa tháp pháo mở ra, một người lính xe tăng mặc quân phục sĩ quan chui ra, tháo mũ bảo hiểm xe tăng, đội mũ kê-pi, nhảy xuống xe, chỉnh trang lại quần áo, sau đó mới sải bước về phía Vương Trung.

Đến trước mặt Vương Trung, người lính xe tăng giơ tay chào theo nghi thức quân đội, lớn tiếng báo cáo: "Báo cáo tướng quân Rokossovky! Quân đoàn Thiết giáp 40 đã đến!"

Vương Trung giơ tay chào đáp lễ, sau đó hỏi ngược lại: "Quân đoàn Thiết giáp 40 chỉ có nhiêu đó quân thôi sao?"

Quân đoàn trưởng Quân đoàn 40 quay đầu lại nhìn, lúng túng đính chính: "Đội tiên phong của Quân đoàn Thiết giáp 40 đã đến."

Pavlov tiến lên một bước, hỏi: "Trên đường hành quân, các anh đã tổn thất bao nhiêu xe tăng?"

Quân đoàn trưởng: "Lữ đoàn Xe tăng 112 do tôi chỉ huy, biên chế 70 chiếc T34, thực tế đến nơi là 41 chiếc."

Pavlov quay đầu lại nhìn Vương Trung: "Xem ra cậu đoán đúng rồi đấy."

Vương Trung: "Tôi chẳng vui nổi chút nào."

Vương Trung quay sang nhìn Quân đoàn trưởng Quân đoàn 40, liếc nhìn tên của người này -- thật ra trước đó xem bản biên chế cũng có thể thấy được, nhưng Vương Trung thấy tên của người Ant quá dài nên lười xem, dù sao cũng có hack.

Vương Trung: "Tướng quân Koschkov, một lữ đoàn xe tăng của anh còn chưa đến chiến trường đã tổn thất một nửa, vậy thì làm sao đánh địch?"

"Địa hình thảo nguyên quá khó đi, hơn nữa lực lượng đảm bảo của chúng tôi cũng không đủ." Koschkov biện minh, "Thêm nữa, chất lượng xe tăng mới bây giờ rất kém, không thể trách chúng tôi được."

Vương Trung còn muốn nói gì đó, nhưng Popov đã lên tiếng hòa giải: "Tướng quân, vừa rồi ngài đã cược tỷ lệ tổn thất là 1/2, chứng tỏ ngài cũng đã dự đoán được tình huống này rồi, phải không?"

Dự đoán cái rắm, tôi chỉ là thấy mọi người chọn hết lựa chọn khác, nên mới chọn đại 1/2 thôi!

Dự đoán thực sự của Vương Trung cũng dựa trên tỷ lệ tổn thất của đơn vị mình khi hành quân đến đây, cho nên cũng không khác biệt lắm so với Pavlov và Popov.

Không ngờ một lữ đoàn xe tăng lại có thể bị hỏng đến 40%.

Chờ chút, Vương Trung đột nhiên nghĩ đến một chuyện: Những chiếc xe tăng bị hỏng của Tập đoàn quân Cơ động, phần lớn là xe mới được trang bị gần đây.

Vì vậy, Vương Trung hỏi Koschkov: "Trong số những chiếc xe tăng bị hỏng của các anh, có phải phần lớn là xe tăng mới được cấp phát không lâu?"

Koschkov nhíu mày: "Tôi cũng chưa để ý lắm... Barlev!"

Rất nhanh sau đó, một viên thượng tá trông có vẻ thư sinh chạy đến: "Báo cáo tướng quân, ngài cần gì ạ?"

Koschkov: "Trong số những chiếc xe tăng bị hỏng của chúng ta, có phải phần lớn là xe tăng mới không?"

Barlev: "Tôi đã báo cáo với ngài rồi, nguyên nhân khiến nhiều xe tăng bị hỏng như vậy có thể là do chất lượng xe tăng mới không đảm bảo. Tôi đưa ra kết luận này là bởi vì 2/3 số xe tăng bị hỏng là xe tăng mới, hơn nữa đều là hỏng động cơ."

Pavlov nhìn Vương Trung: "Xem ra đúng là như vậy, tuy đã áp dụng một loạt biện pháp, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc chất lượng trang bị giảm sút."

Popov gật đầu: "Nếu thật sự là như vậy, chắc hẳn toàn quân đã có rất nhiều báo cáo về vấn đề này."

Barlev: "Trước mắt, xin hỏi có thể điều động lực lượng cứu viện, kéo những chiếc xe tăng bị chúng tôi bỏ lại dọc đường đến đây được không? Một số xe tăng vẫn di chuyển bình thường, chỉ là bị hỏng động cơ, có thể kéo đi được."

Vương Trung nhìn Pavlov, Tham mưu trưởng lắc đầu: "Tuy chúng ta được biên chế rất nhiều xe kéo, nhưng không thể nào kéo hết ngần ấy xe tăng trong một lúc được, nếu đợi kéo hết số xe tăng bị hỏng kia về đây, chắc cũng phải mất một tuần."

Vương Trung nói tiếp: "Vậy thì trước mắt cứ như vậy đi. Đợi khi nào cả bốn lữ đoàn thiết giáp của các anh đến nơi, tập hợp lại, thành lập một quân đoàn xung kích."

Koschkov giơ tay chào: "Rõ, thành lập một quân đoàn xung kích. Sau đó thì sao ạ?"

Vương Trung: "Sau đó, thừa dịp bọn địch trước mắt vẫn chưa kịp phản ứng, phối hợp với pháo binh, tấn công vào ba sư đoàn bộ binh còn lại đối diện chúng ta."

Koschkov nghe vậy, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng: "Rõ! Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ! Chúng tôi sẽ lấy 100 chiếc KV làm tiên phong, đột kích trận địa của địch!"

Pavlov ho khan một tiếng: "Về 100 chiếc KV, chúng tôi đã quyết định chia nhỏ, phân bổ cho các đơn vị khác nhau. Tướng quân Rokossovky cho rằng việc tập trung 100 chiếc KV là quá nhiều, ngược lại sẽ bị năng lực hậu cần kéo chân."

Koschkov kinh ngạc: "Các anh muốn lấy 100 chiếc KV của tôi đi sao? Tôi không thấy làm vậy có gì cần thiết! Đúng là tỷ lệ hỏng hóc của KV rất cao, nhưng nếu tỷ lệ hỏng hóc cao thì chẳng phải càng nên tập trung nhiều hơn sao? Như vậy mới có thể có nhiều xe tăng hơn lao đến trước mặt lũ Prosen!"

Vương Trung cũng kinh ngạc, vậy mà cũng có kiểu suy nghĩ này sao? Nói cũng phải, kiểu suy nghĩ này nghe cũng có vẻ hợp lý đấy chứ.
Có thể ngay từ đầu người Nga ở Trái Đất thật sự nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng không thể thực hiện được.

Vương Trung: "Sao có thể tính như vậy chứ? Tình huống thực tế là như thế này: Năng lực bảo đảm của cậu có thể bảo đảm 21 chiếc xe tăng lao tới trước mặt kẻ địch, cậu có chất đống số lượng xe tăng nhiều hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ có 21 chiếc xe tăng lao tới trước mặt mà thôi, bởi vì những chiếc xe tăng dư ra không được bảo đảm đầy đủ, nó chắc chắn sẽ hỏng ở trên đường.

"Cho nên chỉ nên đầu tư bao nhiêu xe tăng thì cần đảm bảo bấy nhiêu, mà không phải cứ chất đống lên là được. Chất đống số lượng lên ngược lại dễ dàng dẫn đến năng lực bảo đảm vốn đã yếu kém bị ảnh hưởng, bị dàn trải, vốn có thể đảm bảo 21 chiếc xe tăng tiếp địch, hiện tại chỉ có thể đảm bảo 15 chiếc!"

Koschkov trợn to mắt: "Hình như rất có lý!"

Vương Trung: "Đây chính là chính luận! Có bao nhiêu năng lực hậu cần thì đánh loại trận đó, chiến tranh hiện đại là chiến tranh hậu cần, hiểu không!"

"Hiểu rồi!" Kha Tây Tư Khoa lớn tiếng nói - có thể là bởi vì vừa rồi Vương Trung đã lên giọng.

Lúc này, một viên sĩ quan chạy tới, nói nhỏ vài câu bên tai Barlev.

Vương Trung: "Chuyện gì xảy ra? Cứ nói đừng ngại."

Barlev nhìn Kha Tây Tư Khoa, lúc này mới lớn tiếng báo cáo: "Vừa mới nhận được báo cáo của Lữ đoàn Xe tăng hạng nặng, số lượng xe tăng gặp

sự cố đã lên tới 55 chiếc, những xe tăng khác cũng ít nhiều xuất hiện một số vấn đề nhỏ, họ dự định dừng lại sửa chữa xe tăng một chút, trời sáng lại xuất phát."

Popov nhìn về phía Vương Trung: "Xem ra cậu liệu sự như thần."

Trong lòng Vương Trung muốn chửi thề.

(Hết chương)

Chương 239: Đến lúc so xem ai đánh trận tệ hơn rồi

Chửi thề thì chửi thề, tình huống trước mắt vẫn phải giải quyết.

Vương Trung suy nghĩ một chút, liền nói với Pavlov: "Hay là dời kế hoạch tấn công ban đầu lại một ngày nhỉ? Dùng một ngày này để trinh sát tình hình của địch, xác nhận tọa độ những mục tiêu quan trọng."

Pavlov gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy nên như vậy, kế hoạch vận chuyển đạn pháo của chúng ta tính đến hôm nay mới chỉ hoàn thành 60% so với kế hoạch dự kiến, có thêm một ngày dự trữ đạn pháo sẽ rất có lợi cho trận phòng ngự sau này."

Vương Trung nhìn Popov.

Popov cau mày: "Trước giờ chúng ta vẫn luôn nhanh hơn địch một bước, bây giờ đột nhiên trì hoãn tấn công liệu có khả năng đánh mất tiên cơ hay không? Vốn dĩ kế hoạch tác chiến của chúng ta là ngày mai (ngày 20) phát động tấn công, nếu dời thêm một ngày nữa..."

Vương Trung: "Hiện tại quân địch vẫn chưa tập hợp lại lực lượng. Tôi đoán hôm nay chúng sẽ hành động, tối nay kỵ binh sẽ có báo cáo. Tôi cảm thấy hôm nay quân địch không thể hoàn thành mục tiêu tác chiến."

Pavlov: "Sau khi tập hợp lại, chắc chắn quân địch cũng cần phải bổ sung đạn dược, nhiên liệu, và sửa chữa xe cộ."

Vương Trung lặp lại: "Và sửa chữa xe cộ."

Popov nhìn hai người bọn họ: "Được rồi, dù sao tôi cũng đã bày tỏ lo lắng của mình, Vasili, anh nhớ kỹ cho tôi, quyết sách lần này tôi không đồng ý trì hoãn."

Vasili: "Hả? Không phải việc ghi chép do người của Bộ Tham mưu phụ trách sao?"

Một tham mưu đứng sau Pavlov kinh hãi: "Vừa rồi cần phải ghi chép lại sao?"

Pavlov: "Ghi lại đi, sau đó viết vào bản tổng kết chiến dịch lần này."

Vương Trung: "Vậy bây giờ là hai đấu một, dời cuộc tấn công đến ngày 21... buổi sáng?"

Pavlov ngẩng đầu nhìn trời: "Nếu là ngày 21 tháng 7 thì sắp đến Hạ chí rồi, ngày dài, cho dù phát động tấn công vào buổi trưa cũng có đủ thời gian chiếu sáng."

Thời đại này khả năng tác chiến ban đêm của mọi người đều không tốt, cho nên hành động quân sự phải cân nhắc đến thời gian ban ngày.

Vương Trung: "Vậy quyết định là giữa trưa ngày 21 phát động tấn công."

Hắn quay sang Koschkov: "Quân của cậu nên chuẩn bị sẵn sàng toàn bộ cho cuộc tấn công vào sáng ngày 21, sau đó tập trung các sĩ quan cấp tiểu đoàn trở lên lại, tôi sẽ giải thích cho bọn họ nghe về kế hoạch tác chiến một cách đầy đủ."

Kha Tây Tư Khoa kinh ngạc hỏi: "Chuyện này không phải cứ truyền đạt từ trên xuống là được sao?"

"Ở chỗ chúng tôi, sẽ do đích thân tôi truyền đạt." Vương Trung nói.

Kha Tây Tư Khoa cười nói: "Vậy thì tốt quá, mọi người đều muốn được gặp ngài. Trên đường đến đây chúng tôi gặp rất nhiều xe chở tù binh, mà ở Yalgava thì ngày nào cũng có thể nhìn thấy tù binh bị áp giải về và trang bị tịch thu được, mọi người nhìn thấy những thứ này sẽ nói 'Chắc chắn là Rokossovsky, hắn lại thắng trận nữa rồi'!"

Vương Trung nghiêm túc nói: "Đừng nói mấy chuyện vô bổ đó nữa, làm tốt công việc của cậu đi. Tôi cho cậu thời gian một ngày, phải tổ chức cuộc tấn công thật tốt đấy!"

Kha Tây Tư Khoa chào theo nghi thức quân đội: "Ngài cứ yên tâm."

Hắn buông tay xuống định rời đi, Pavlov gọi hắn lại: "Khoan đã, tuy rằng Lữ đoàn Xe tăng hạng nặng chết máy hơn phân nửa, nhưng số lượng xe tăng còn lại vẫn vượt quá con số tối ưu mà tướng quân Rokossovsky đề ra, cho nên vẫn phải chia cắt.

"Tôi thấy cứ dựa theo kế hoạch ban đầu, chia số xe tăng còn lại thành hai trung đoàn, một trung đoàn giữ nguyên trong biên chế của cậu, trung đoàn còn lại trực thuộc Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân, cậu thấy thế nào?"

Kha Tây Tư Khoa quay đầu lại nhìn Barlev, người sau gật đầu: "Để tôi sắp xếp, ngày mai bọn họ vừa đến là lập tức chia cắt như vậy."

Kha Tây Tư Khoa: "Tham mưu của tôi nói có thể. Tham mưu trưởng ở trung đoàn phía sau, hôm nay chắc là sẽ đến. Còn Lữ đoàn Xe tăng hạng nặng, tôi bảo bọn họ dừng lại sửa xe rồi?"

Pavlov: "Được, bên này cũng sẽ cử lực lượng sửa chữa của Tập đoàn quân đến hỗ trợ Lữ đoàn Xe tăng hạng nặng."

Kha Tây Tư Khoa lại chào theo nghi thức quân đội một lần nữa, xoay người định rời đi, Popov lên tiếng: "Hành quân suốt đêm chắc mọi người đều đói cả rồi, ăn cơm trước đã."

Popov quay đầu nói với lính truyền tin bên cạnh: "Báo với đội nấu cơm, nấu bánh bao nhân khoai tây, để mọi người ăn cho nóng."

Vương Trung vừa nghe thấy bánh bao nhân khoai tây là nhíu mày, hai ngày nay hắn toàn ăn món này, đúng là sự sỉ nhục đối với bánh bao.

Điều đáng sợ nhất là hắn dần dần thấy quen với việc chấm kem chua để ăn món này.

Chờ sau này có cơ hội nhất định phải tìm một đầu bếp Trung Hoa đến để chỉnh lại vị giác của mình, nó đang dần đi lệch hướng rồi.

Lúc Vương Trung nghĩ như vậy, Kha Tây Tư Khoa rốt cục cũng dẫn tham mưu rời đi.

Pavlov: "Bây giờ chỉ còn xem tình hình bên Prosen thế nào. Mong rằng tình hình của bọn họ cũng khó khăn như chúng ta dự đoán."

————

"Lại là khoai tây và dưa chuột!" Thượng tướng Pock nhìn bữa sáng của mình, bất mãn lên tiếng: "Không còn gì khác nữa sao? Bị Đại Công tước Meyer ăn hết rồi à?"

Người lính hậu cần hai tay bưng khay, rụt rè nói: "Tồn kho lương thực của chúng ta đã cạn kiệt, bởi vì trọng điểm của hậu cần chủ yếu là dầu và đạn dược. Thêm vào đó kỵ binh địch quấy rối..."

"Đủ rồi, tôi biết rồi." Pock đặt dĩa xuống, trực tiếp dùng tay cầm khoai tây lên cắn một miếng, vừa nhai vừa hỏi Tham mưu trưởng: "Hành động rút gọn lực lượng thiết giáp diễn ra thế nào rồi?"

Tham mưu trưởng đáp: "Hôm nay Sư đoàn Thiết giáp 14 sẽ đến vị trí tiếp tế, còn các sư đoàn thiết giáp, sư đoàn bộ binh cơ giới khác hôm nay sẽ bắt đầu di chuyển. Chúng ta dự tính đến ngày 21 sẽ hoàn thành việc bổ sung chỉnh đốn cho toàn bộ quân đội... Nhưng mà, Sư đoàn 190 đã bị tiêu diệt hoàn toàn, việc giải vây đã không còn ý nghĩa gì nữa."

Pock: "Không, anh không hiểu, Rokossovsky sẽ không chỉ thỏa mãn với việc tiêu diệt một sư đoàn bộ binh của chúng ta, cộng thêm đánh cho một sư đoàn thiết giáp tàn phế đâu. Hắn chắc chắn sẽ còn hành động gì đó. Nếu như tôi vẫn hành động theo kế hoạch trước đó, để mặc cho lực lượng thiết giáp ở trên thảo nguyên chờ đến khi ngựa của kỵ binh địch chết đói, vậy thì Rokossovsky có thể sẽ nhắm vào lực lượng thiết giáp của chúng ta."

Vị Thượng tướng nhét hết chỗ khoai tây vào trong miệng, tay không nắm lại làm động tác minh họa: "Nắm thành nắm đấm, như vậy Rokossovsky sẽ không thể làm gì được!"

Tham mưu trưởng gật đầu: "Hiểu rồi."

Lúc này, Tham mưu Thông tin vào lều của Thượng tướng Pock, chào theo nghi thức quân đội: "Thưa tướng quân! Bộ Tư lệnh gọi."

"Mang lại đây." Vị Thượng tướng ra hiệu.

Tham mưu Thông tin bước đến nhét điện báo vào tay vị Thượng tướng.

Vị Thượng tướng cầm cà phê lên, vừa uống vừa nhìn điện báo, sau đó phun cà phê ra ngoài.

Lính hầu lập tức bước tới, định giúp ông ta dọn dẹp, kết quả vị Thượng tướng phẩy tay quát: "Đừng lại đây! Tôi đang xem điện báo!"

Sau đó ông ta xác nhận đi xác nhận lại nội dung trên điện báo, ngẩng đầu nhìn Tham mưu Thông tin: "Cậu dịch chính xác chứ?"

"Chính xác, tôi chắc chắn là chính xác."

Tham mưu trưởng: "Chuyện gì vậy?"

Vị Thượng tướng đưa điện báo cho ông ta, nói: "Thúc giục chúng ta nhanh chóng phát động tấn công, nói chúng ta đã trì hoãn ở đây quá lâu rồi."

Tham mưu trưởng nhận lấy điện báo xem qua, thốt lên: "Từ ngữ rất nghiêm khắc, nhưng người ký là Tổng Tham mưu trưởng Kelter."

Vị Thượng tướng đứng dậy: "Chắc chắn là ý của Hoàng đế rồi."

Ông ta đi đến trước bản đồ nhìn, thở dài: "Gửi điện báo trả lời, nói với Bộ Tư lệnh, hiện tại chúng ta đang gặp vấn đề nghiêm trọng về tiếp tế, cần thời gian để bổ sung chỉnh đốn, ngày 22 chúng tôi sẽ khôi phục tấn công. Ngày 22!"

Ông ta cầm lấy que chỉ bản đồ, gõ mạnh vào vị trí Yeisk trên bản đồ.

(Hết chương)

Chương 240: Tuổi thơ và tuổi trẻ trong chiến hỏa

Khoảng thời gian còn lại của ngày 19, chiến trường huyên náo mấy ngày qua bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

10 giờ tối, Vương Trung bước ra khỏi nhà kho, nhìn về phía mặt trời phía Tây.

Hắn bất chợt nhớ đến bài hát cũ ở Trái Đất: Mặt trời phía Tây sắp lặn, ngày tàn của lũ quỷ sắp đến.

Đáng tiếc là biểu tượng của Prosen không phải là mặt trời, hình ảnh hoàng hôn không liên quan gì đến Prosen, nếu không Vương Trung lại có thể "sáng tác" thêm một bài hát nữa rồi.

Từ nhà kho nơi đặt Bộ Tư lệnh không thể nhìn thấy cảnh tượng hoàng hôn trọn vẹn, mặt trời sẽ bị các tòa nhà xung quanh che khuất trước.

Vương Trung đột nhiên muốn đi dạo xung quanh, bèn quay đầu nói với Vasili: "Đi báo với Pavlov, nói tôi cưỡi ngựa đi dạo trong thành phố một chút, nếu có việc gấp thì cứ xử lý trước, không cần báo cáo cho tôi."

Nói xong hắn đi thẳng về phía cổng chính, vừa đi vừa gọi Grigory đang hút thuốc trong sân: "Đi, đi dạo với tôi một vòng."

"Cưỡi ngựa đi, thành phố này mà đi bộ thì hơi lớn đấy." Grigory nói xong ném tàn thuốc xuống đất, dùng mũi giày da dẫm tắt, còn miết thêm mấy cái.

Vương Trung suy nghĩ một chút thấy cũng đúng: "Anh đi lấy yên cương cho nó rồi dắt đến đây, tôi chờ ở đây. Còn một lúc nữa mặt trời mới lặn."

Grigory xoay người đi về phía chuồng ngựa.

Lúc này Vasili quay lại, nhìn bóng lưng Grigory nói: "Cưỡi ngựa đi dạo ạ? Cũng nên cho nó đi dạo một chút, nếu không để Bucephalus ra ngoài hóng gió, nó lại gọi bom của Prosen, hay cái gì đó khác đến, cho nổ tung cả chuồng ngựa mất."

Vương Trung nhíu mày: "Tin đồn đã lan truyền đến mức như vậy rồi sao?"

"Vâng."

Vương Trung lắc đầu: "Không được, mọi người phải tin vào khoa học, Bucephalus chỉ là ngựa chiến may mắn thôi."

Lúc nói chuyện trong lòng Vương Trung nghĩ, mình đang nói những lời này trong một thế giới có thần lực điều khiển tên lửa, lỡ đâu thật sự có thần linh nào đó giáng cho mình một tia sét thì sao.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiện giờ những kẻ sùng bái thần thánh đều bị xử lý như vậy rồi, mà vẫn chưa xảy ra chuyện gì lớn, chứng tỏ những loại thần lực này có thể là hiện tượng tự nhiên của thế giới này.

Hoặc là một vài loại siêu khoa học kỹ thuật từ thời cổ đại nào đó.

Mà những thứ đó không liên quan gì đến một vị tướng chỉ huy chiến tranh lợi hại như Vương Trung, đó là chuyện khiến các nhà khoa học phải đau đầu.

Lúc này Vương Trung bỗng nhiên nghe thấy tiếng động cơ từ phía Đông vọng lại, bèn lẩm bẩm: "Chắc là lữ đoàn còn lại của Quân đoàn 40 đến rồi, không biết bọn họ còn lại bao nhiêu xe tăng."

Vasili: "Tôi đoán cũng gần giống với hai lữ đoàn đến vào buổi sáng và buổi trưa, lát nữa đến đó xem là biết ngay."

Lúc này Grigory dắt theo hai con ngựa đến, theo sau là người quản lý chuồng ngựa dắt theo một con khác.

Grigory: "Tôi dắt ba con ngựa đến, vừa vặn cho tướng quân, tôi, thêm một người lính mang cờ nữa."

Vương Trung lắc đầu: "Không cần, không cần lính mang cờ đâu, con ngựa còn lại cho Vasili, chúng ta chỉ đi dạo trong thành phố một vòng thôi."

Grigory gật đầu, kiểm tra lại yên cương của hai con ngựa một lần nữa, sau đó đưa dây cương cho Vương Trung.

Vương Trung phi thân lên ngựa, giật nhẹ dây cương, Bucephalus liền sải những bước chân vui vẻ hướng về phía cổng chính.

Vương Trung ngồi trên lưng ngựa thậm chí còn cảm nhận được nhịp điệu trong từng bước chân của nó, nếu như bên cạnh có một đội nhạc quân đội đang chơi nhạc hành khúc, chắc chắn nó sẽ giậm chân theo điệu nhạc.

Ra khỏi cổng chính, Vương Trung vừa nhìn đã thấy một hàng xe tăng đậu trên đường, mấy đứa trẻ đang leo lên leo xuống chơi đùa, coi xe tăng như núi giả vậy.

Các chiến sĩ của Quân đoàn Xe tăng 40 đứng bên cạnh vừa nhìn lũ trẻ vừa cười, thậm chí còn không để ý thấy Vương Trung cưỡi ngựa đi ra.

Vương Trung: "Mấy đứa trẻ này là thế nào? Tại sao không được đưa về hậu phương?"

Lúc hắn lên tiếng, các chiến sĩ đồng loạt nhìn về phía hắn, tất cả đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Mấy đứa trẻ thấy vậy, cũng bắt chước làm theo, giơ tay chào Vương Trung.

Vương Trung tùy ý chào lại, sau đó lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Các chiến sĩ nhìn nhau, có vẻ như bọn họ cũng không biết vì sao mấy đứa trẻ này vẫn còn ở Yeisk.

Lúc này, đứa trẻ lớn nhất đang đứng trên tháp pháo lên tiếng: "Bố mẹ chúng cháu đều bị bom của quân Prosen giết chết rồi, bây giờ chúng cháu đều là trẻ mồ côi."

Ánh mắt Vương Trung nhìn mấy đứa trẻ lập tức trở nên dịu dàng.

Đứa trẻ cầm đầu nói: "Không cần thương hại chúng cháu đâu, thưa tướng quân, bây giờ cháu là anh cả của bọn chúng, cháu có thể chăm sóc tốt cho bọn chúng!"

Những đứa trẻ khác đồng thanh: "Đúng ạ!"

Vương Trung: "Nhưng chúng tôi không thể ở đây chiến đấu mãi được, dự tính đến tháng 8 chúng tôi sẽ rút lui. Đến lúc đó các cháu phải làm sao?"

Đứa trẻ được gọi là anh cả ngẩn người: "Quân của chú muốn rút lui sao? Bọn họ đều nói quân của chú là quân của tướng quân Rokossovsky, bất khả chiến bại, quân của tướng quân Rokossovsky cũng sẽ rút lui sao?"

Vương Trung: "Tất nhiên là phải rút lui rồi, thực tế thì năm ngoái chúng tôi toàn rút lui, rút lui đến tận cửa ngõ Yekaterinburg. Chúng tôi phải dùng không gian để đổi lấy thời gian, kéo dài đường tiếp tế của địch..."

Nói đến đây Vương Trung chợt do dự, nói như vậy thì mấy đứa trẻ này có hiểu không? Hay là nên xây dựng một trại trẻ mồ côi ở hậu phương, thu nhận những đứa trẻ mồ côi vì chiến tranh, để tuổi thơ của chúng không chỉ toàn là bất hạnh vì chiến tranh.

Ý nghĩ này vừa mới hình thành, đã bị đứa trẻ được gọi là anh cả cắt ngang: "Cháu không tin! Các anh lái xe tăng nói tướng quân Rokossovsky lợi hại lắm, có thể dùng tay không xé nát xe tăng của địch, chú ấy không hèn nhát như chú nói đâu, suốt ngày chỉ biết chạy trốn!"

"Các anh lái xe tăng?" Vương Trung kinh ngạc ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện những người lính xe tăng vừa rồi chào mình đều rất trẻ, nhìn qua chỉ khoảng 20 tuổi.

Thậm chí Vương Trung còn nghi ngờ có người khai gian tuổi để được tham gia quân đội.

Vương Trung cũng rất trẻ, nhưng trước mặt bọn họ, hắn có thể làm anh cả được rồi.

À phải rồi, năm ngoái lực lượng thiết giáp tổn thất nặng nề như vậy, chỉ riêng xe tăng đã mất hơn hai vạn chiếc, cho nên bây giờ những người lính thiết giáp này đều là lính mới được bổ sung.

Vương Trung chỉ vào người lính có quân hàm cao nhất trong số đó, hỏi: "Cậu nhập ngũ khi nào? Lúc chiến tranh bùng nổ cậu ở đâu? Lái xe tăng được bao nhiêu giờ rồi?"

Người lính kia chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo, tôi nhập ngũ tháng 4 năm ngoái, lúc chiến tranh bùng nổ tôi đang ở hậu phương huấn luyện. Tôi đã lái tổng cộng 270 tiếng rồi!"

Vương Trung chuyển ngón tay sang người lính bên cạnh: "Còn cậu?"

Người lính kia đáp: "Báo cáo, tôi nhập ngũ tháng 2 năm nay, lúc chiến tranh bùng nổ tôi đang tham gia lễ tốt nghiệp cấp 3 ở Liniets, tôi chưa từng lái xe tăng, tôi là pháo thủ."

Vương Trung: "Ý tôi là cậu được huấn luyện tác chiến trên xe tăng bao lâu rồi?"

Người lính gãi đầu: "Cái này thì tôi không biết, phần lớn thời gian chúng tôi đều được huấn luyện trong cabin mô phỏng làm bằng gỗ, được huấn luyện trên xe tăng thật sự là từ tháng trước, lái xe tăng chắc được mấy chục tiếng."

Vương Trung thầm nghĩ, chỉ mới được huấn luyện trên xe tăng thật sự có mấy chục tiếng, nếu như Quân đoàn Xe tăng 40 đều là những người lính

như vậy, thì cũng chẳng trách sao chạy đến đây lại có đến 40% số xe tăng bị hỏng.

Chất lượng xe tăng không tốt, chất lượng binh sĩ cũng kém, làm sao có thể đánh bại được lực lượng thiết giáp tinh nhuệ của Prosen chứ.

Vương Trung nhìn những khuôn mặt trẻ măng trước mặt, thầm hạ quyết tâm sau này sẽ không bao giờ đánh trực diện với lực lượng thiết giáp của Prosen nữa.

Dù sao chiến trường rộng lớn như vậy, cứ việc bắt nạt bộ binh của chúng là được rồi.

Lúc này, cậu bé được gọi là anh cả hỏi: "Rốt cuộc chú là ai?"

Vương Trung: "Tôi chính là Rokossovsky."

Mấy đứa trẻ đồng loạt mở to mắt.

Vương Trung giang hai tay nói thêm: "Như các cháu thấy đấy, tôi chỉ là người bình thường, không thể dùng tay xé nát xe tăng."

Mấy đứa trẻ nhìn nhau.

Vương Trung nói tiếp: "Tôi cũng không cao đến 6 mét, cũng không dùng mã tấu chém đạn được."

Một bé gái hỏi: "Vậy chú có thiên thần hộ mệnh không?"

"Tất nhiên..." Vương Trung định nói tất nhiên là không có, nhưng nghĩ lại, Lyudmila còn xinh đẹp hơn cả thiên thần, Nelly cũng vậy, hình như không thể nói là hoàn toàn không có.

Đương nhiên, có thể thiên thần mà cô bé muốn nói đến là những người khổng lồ cao mấy mét, có thể nhấc bổng người thường lên, dùng như búa tạ, loại thiên thần đó thì hắn không có. Đó là thiên thần của Hoàng đế.

Cô bé chớp chớp đôi mắt to: "Có hay không ạ?"

Vương Trung: "Chú không có."

Cuối cùng hắn quyết định không thêm những yếu tố thần bí vào truyền thuyết về mình.

Rõ ràng là cô bé cảm thấy rất thất vọng.

Vương Trung: "Lát nữa chú sẽ bảo các mục sư trong quân đội đến tìm các cháu, các cháu đi theo các mục sư, giúp họ nấu cơm, giặt quần áo, được không?"

Hắn cảm thấy nếu trực tiếp khuyên mấy đứa trẻ này rời đi, có thể chúng sẽ không chịu, cho nên Vương Trung chọn cách khéo léo hơn, để bọn trẻ trở thành những người giúp việc nhỏ cho quân đội, làm những việc lặt vặt, sau đó quân đội rút lui thì bọn trẻ tự nhiên sẽ đi theo.

Cậu bé được gọi là anh cả nghe nói có thể giúp đỡ, liền vui vẻ đồng ý: "Vâng ạ! Trước đó có một mục sư muốn đưa chúng cháu đi, nhưng cháu nói chúng cháu không đi, vì chúng cháu còn người nhà, lỡ đâu họ đến tìm. Bây giờ chúng cháu có thể giúp chú Rokossovsky đánh lũ quỷ Prosen, chúng cháu làm được!"

"Đúng ạ!" Mấy đứa trẻ đồng thanh.

Vương Trung: "Tốt, vậy khi nào các mục sư đến, các cháu đi theo họ, nhớ phải làm việc thật tốt, nếu không các chú bộ đội sẽ không có cơm ăn, áo mặc."

"Vâng ạ!" Cậu bé cầm đầu đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội, những đứa trẻ khác thấy vậy cũng làm theo, nhìn cũng ra dáng ra hình.

Vương Trung đang ngồi trên lưng ngựa, không thể đứng nghiêm được, nhưng hắn cố gắng ưỡn thẳng người, chào lại bọn trẻ.

Sau đó, vị tướng quân tiếp tục cuộc dạo chơi buổi tối của mình.

(Hết chương)